

JUMALALLISTA ANARKIAA

**Tutkimus Etelä-Intiassa sijaitsevasta
monikansallisesta utopiyhteisöstä**

Pro gradu -tutkielma
Kulttuuriantropologia
Etnologian laitos
Jyväskylän yliopisto
Syksy 2000

Jukka Jouhki

JYVÄSKYLÄN YLIOPISTO

Tiedekunta HUMANISTINEN	Laitos ETNOLOGIAN LAITOS
Tekijä JUKKA JOUTKI	
Työn nimi JUMALALLISTA ANARKIAA. TUTKIMUS ETELÄ-INTIASSA SIAITSEVASTA NONIKANSALLISESTA UTOPIAYHTEISÖSTÄ	
Oppiaine KULTTUURIANTRPOLOGIA	Työn laji
Alka SYKSY 2000	Sivumäärä 129 + 17 (LÄHTEET JA LIITTEET)
Tiivistelmä - Abstract	

Utopia-ajattelu on kuulunut ihmisajatteluun ihmiskunnan hamasta menneisyydestä asti. Eräs utopiahistorian merkkipaalu oli Thomas Moren kirjoittama Utopia, jonka jälkeen ihanneyhteisöjä tai niistä haaveilemista alettiin kutsua utopioiksi. Eri utopian lajeja on lähes lukemattomasti, sillä käsityksiä hyvästä elämästä on lukemattomia. Lukuisat paremman maailman tavoittelijat ovat perustaneet kaukaisia yhteisöjä tarkoituksenaan elää ihanteellista elämää, monet taas ovat yrittäneet muuttaa omaa yhteiskuntaansa ihanteelliseksi, jotkut jopa vallankumouksen avulla.

Intialainen poliitikko ja vapaustaistelija Sri Aurobindo alkoi 1900-luvun alussa kehittää uutta yogaa, jonka tarkoituksena oli kehittää ihmisen hengellisyyttä jopa jumalalliselle tasolle, mikä olisi ihmiskunnan (sellaisena kuin me sen käsitämme) päätepiste. Aurobindo perusti ranskalaisen mystikon Mirra Alfassin kanssa Sri Aurobindo ashramin Pondicherryn kaupunkiin toteuttamaan uuden yogan päämäärää. Aurobindon kuoltua Alfassa siirtyi uuden yogan kehittäjäksi ja ashramin johtajaksi ja alkoi kehittää ideaa ihanteellisesta yhteisöstä, jossa ei olisi lainkaan kulttuurisia, poliittisia ja rodullisia ristiriitoja, vaan jossa ihmiset eläisivät kaikessa erilaisuudessaankin ihmisyksyydessä.

Vuonna 1968 Alfassin onnistui perustaa Auroville, Tulevaisuuden Kaupunki, Tamil Nadun osavaltion maaseudulle, Pondicherryn läheisyyteen. Yhteisöön alkoi virrata monista eri maista ihmisyksyydestä kiinnostuneita idealisteja. Myös monet yhteisön naapurikylien tamilit kiinnostuivat elämisestä Aurovillessä.

Nykyään Auroville on yli 1500 asukkaan ja yli 20 kansallisuuden yhteisö, jonne kuka tahansa hyvän tahdon omaava on tervetullut ja joka yhä etsii vaihtoehtoisia tapoja toteuttaa perustusfilosofiaansa, ihmisyksyyttä. Aurovilleen tullaan mitä erilaisimmista syistä, mutta yleensä tarkoituksena on jonkinlainen henkinen itsekehitys.

Vuosien kuluessa yhteisö on alkanut hieman maallistua, mikä yhteisön periaatteiden toteuttamisen kanssa on aiheuttanut erinäisten epävirallisten intressiryhmien välille jännitystä. Lisäksi yhteisössä ongelmia aiheuttaa erimielisyyden siitä, ketkä ovat oikeutettuja Aurovillen jäseniksi, millä viitataan lähinnä lukuisten tamilikyyläläisten pyrkimykseen päästä parempaa elämää edustavaan yhteisöön.

Aurovillen tulisi pyrkiä rahattomaan talouteen, mutta kehitys on lähinnä päinvastaista. Suhtautuminen tähän vaihtelee, joidenkin tuomitsessa kapitalismin pahaksi ja toisten pitäessä kasvavaa rahataloutta ainoastaan välivaiheena ennen rahan hylkäämistä.

Aurovillessä ei saa harjoittaa mitään uskontoa, mutta Aurobindon ja Alfassin kunnioittaminen saa usein uskonnollisia piirteitä. Jotkut pitävät heitä jumalallisina olentoina, kun taas useat korkeintaan tavallista karismaattisempina opettajina.

Utopia-ajattelu on nykyaikana dystooppista. Kirjallisuudessa ja elokuvissa utopiat kaatuvat mahdottomuuteensa ja utoopikkoja pidetään epärealistisina. Auroville on kuitenkin yksi esimerkki siitä, että ihminen voi elää halutessaan miellyttävämpää, ekologisesti parempaa ja suvaitsevampaa elämää, vaikkakin myös ihanneyhteisöissä on ihmisyhteisöille erittäin tavallisia ongelmia.

Säilytyspaikka ETNOLOGIAN LAITOS
Muita tietoja

ASIASANAT : UTOPIA, UTOPIAYHTEISÖT

The difference between us is fundamental. You don't care for humanity but think they are to be improved. I love humanity but know they are not.

- Joseph Conrad H. G. Wells

SISÄLLYS:

1. JOHDANTO	5
Tutkimuskohteena utopia	5
Filosofisesta otteesta	8
Kenttätyön ihmemaassa	9
2. TEORIAA UTOPIASTA	16
Mitä utopia on?	17
Määrittelyä	17
Jaottelua	18
Myyttejä	20
Historiaa	22
Utopiayhteisöt	26
Antiutopismi ja utopian merkitys	30
3. ENNEN AUROVILLEÄ	34
Sri Aurobindo: intellektuelli, vapaustaistelija ja yogi	34
Nuoruus, sivistys ja isänmaallisuuden herääminen	34
Vapaustaistelusta mystiseen filosofiaan ja yogaan	38
Avatarin kuoleman ongelma	40
Ajattelu	41
Yoga ja Yli-ihminen	43
Mirra Alfassa, Aurovillen Äiti	46
Nuori etsijä	46
Ashramin johtaja	48

4. KOHTI IHMISYKSEYTTÄ 50

Kohti Aurovilleä 50

Utopian pioneeriaika 54

Sota 58

Säätiöityminen ja nopea kehitys 62

Tämän päivän Auroville 66

5. MIKSI UTOPIAAN? 68

Aurovillen alkuaika 68

1960-luku ja Aurovillen arvot 68

Nuoret pioneerit 69

Äidin voima 72

Sattumaa ja mystistä johdatusta 73

Miellyttävä, erilainen elämä 75

Vaihtelu, vapaus, virkistys 75

Elintaso, rauha 77

Ashramista Aurovilleen 78

Vierailijat 79

Aurovilleläiset: tyyppejä 84

Motiivien pohdintaa 86

6. FILOSOFIA VS. KÄYTÄNTÖ 89

Talous 91

Auroville ja kyläläiset 98

Asenteita 98

Bhavanan puheenvuoro 100

Muita näkemyksiä 105

Yli-ihminen, Sri Aurobindo ja Äiti 111

Yli-ihminen: aarre sateenkaaren päässä 111

Mitä olivat Sri Aurobindo ja Äiti? 115

7. POHDINTA: "THE TOWER OF BABYLON IN REVERSE" 120

Lopuksi: Auroville 2000— 126

LÄHTEET

LIITTEET

KUVAT

1. JOHDANTO

Tutkimuskohteena utopia

Kenties jo *Homo Sapiensin* ilmaantumisesta lähtien ihminen on unelmoinut paremmasta maailmasta. Kansantaruissa on kautta aikojen haaveiltu paratiiseista tai onneloista, jotka olivat milloin suurten merten tai vuorten takana, milloin taivaiden korkeuksissa. Kirjoitustaidon myötä noita unelmia alettiin kirjoittaa paperille, tavoitteena levittää omaa näkemystä täydellisestä maailmasta. Uusi, ihana maailma alkoi motivoida yhä useampia kirjoitustaitoisia luoden oman kirjallisuudenlajinsa. Ne, jotka eivät tyytyneet unelmoimaan, päättivät perustaa omat ihannemaailmansa samalla tavalla ajattelevien kanssa. Jotkut halusivat etäisyyttä entiseen kurjaan maailmaan ja vetäytyivät trooppisiin sademetsiin tai karuille aavikoille, toiset taas pyrkivät muuttamaan oman maailmansa ihanteelliseksi ja aloittivat käännytystyön tai jopa vallankumouksen.

Tämä tutkimus käsittelee ihmisiä, jotka eivät tyytyneet unelmoimaan, vaan päättivät toteuttaa näkemyksensä paremmasta maailmasta. Miltei hedelmättömällä aavikolla Etelä-Intiassa, Tamil Nadun pohjoisosassa (ks. liite 1), helmikuun 28. päivänä vuonna 1968 julistettiin aloitetuksi ihmisyksyyden kokeilu, jonka tarkoituksena oli osoittaa, että henkisellä tasolla ihminen kykenee nykyistä tilaansa paljon suurempiin saavutuksiin. Tarkoituksena oli perustaa yhteisö, jonka jäseniksi pääsisivät kaikki ne, joilla oli hyvää tahtoa. Uusi elämäntapa oli avautuva niille, jotka uskaltautuivat kokeiluun, jossa kulttuuriset, uskonnolliset ja rodulliset ristiriidat pyrittiin häivyttämään ja jossa hengellisestä kehityksestä kiinnostuneet ihmiset yrittäisivät elää sopusoinnussa toistensa ja luonnon kanssa sekä pyrkiä kohti ihanneyhteiskuntaa ja siten myös kohti aivan uudenlaista ihmistä. Yli kolmenkymmen vuoden ajan kymmenien eri kansallisuuksien edustajat ovat rakentaneet ihanneyhteisönsä fyysistä ja hengellistä puolta päämääränään Aurovillen—Aamuruskon kaupungin—todeksi tuleminen.

Intialainen vapaustaistelija Sri Aurobindo (1872—1950) oli oppinut poliitikko, jolla oli haave itsenäisestä Intiasta. Työskenneltyään kauan vapaan Intian puolesta hän valitsi uudenlaisen unelman, jonka päämääränä oli kasvattaa ihmisen hengellistä puolta. Tätä varten hän alkoi kehittää uutta hengellisten harjoitusten muotoa, integraaliyogaa, jonka tuli lopulta vapauttaa ihminen hengellisten vajavaisuuksien suosta ja herättää uudella tavalla ajatteleva korkeampi ihminen. Aurobindon elämänkumppani, ranskalainen Mirra Alfassa, liittyi monien muiden tapaan Aurobindon seuraajiin ja

perusti lopulta Sri Aurobindo -ashramin toteuttamaan Aurobindon hengellisiä periaatteita. Aurobindon kuoltua ashramin johtaja Alfassa alkoi unelmoida paikasta, jossa ei olisi rodullisia, uskonnollisia tai kulttuurisia ristiriitoja, vaan jossa ihmiset voisivat elää harmoniassa ja toteuttaa Sri Aurobindon ajatuksia käytännössä ja rakentaa samalla ihanneyhteisöä. Auroville perustettiin 15 neliökilometrin alueelle, 140 km päähän Madrasista lähelle Pondicherryn kaupunkia, jossa sijaitsi Sri Aurobindo -ashrami, Aurovillen ”emoyhteisö”, joka rahoitti osaltaan vastaperustettua yhteisöä. Auroville on Mirra Alfassan unelman tulos, yli 1500 asukkaan ja kymmenien eri kansallisuuksien yhteisö, jonka asukkaat ovat tulleet rakentamaan ihanneyhteisöä, Tulevaisuuden Kaupunkia.

Sain tietää Auroville-yhteisöstä kesällä 1998 Matkapassi-televisio-ohjelman kautta. Lyhyestä esittelystä huolimatta koin yhteisön mielenkiintoiseksi ja arvelin sen olevan hedelmällinen tutkimuskohde, joten tein aiheesta tutkielman kandidaattiseminaariin (Jouhki 1999) käyttäen apuna Internetiä ja sähköpostia. Vaikka sainkin tietoverkkojen avulla yllättävän hyvän käsityksen Aurovillestä ja sen asukkaista, katsoin henkilökohtaisen yhteisöön tutustumisen olevan kuitenkin ensiarvoisen tärkeää. Tavoitteenani oli, että jatkaisin aiheen käsittelyä pro gradu -työssäni, joten vuoden 1999 kesäkuussa matkustin kahdeksi kuukaudeksi Aurovilleen tekemään kenttätutkimustani varten.

Keräämäni aineistoa apuna käyttäen pyrin tutkimuksessani selvittämään seuraavia asioita: Ensiksi käsitellen eri teorioita utopiasta käyttäen apuna mm. klassista utopiakirjallisuutta ja yhteiskuntatieteellistä kirjallisuutta aiheesta. Pohdin utopia-ajattelua ja sen merkitystä ihmiselle käsitellen utopiateorioita, teorioiden ongelmia ja myös todeksi tulleita utopiyhteisöjä. Tarkoitukseni on esittää kattava utopia-ajattelua ja utopiyhteisöjä koskeva viitekehys tutkimuksen kenttätutkimusta eli Auroville-yhteisön käsittelyä varten. Auroville-yhteisön kohdalla pyrin ensin hankkimaan kirjallisuutta ja haastatteluja käyttäen hahmottamaan Aurovillen historiaa ja yhteisön jäsenten suhtautumista Aurovillen kolmikymmenvuotiseen taivalleeseen. Katson tärkeäksi käsitellä yhteisön filosofiaan vaikuttaneen filosofi-yogi Sri Aurobindon ja Aurovillen äidin, Mirra Alfassan, elämää ja ajattelua. Heihin liittyviä tutkimuksen elämäkerrallisia osia en pidä ainoastaan mielenkiintoisena tietona, vaan myöhempiä lukuja alustavina aurovilleläisten arvoja ja ajattelua valaisevana pohjana. Lisäksi Aurobindon kohdalla syvennyn hänen kehrittelemäänsä integraaliyogaan ja siihen liittyvään ajattelumalliin, joka liittyy vahvasti Aurovillen päämääriin utopiyhteisönä.

Koska Auroville on utopiyhteisö ja monien elämä on muuttunut melkoisesti yhteisöön muuton jälkeen, koen erittäin mielenkiintoiseksi pohtia Aurovilleen tulijoiden motiiveja ja taustatekijöitä eli vastaamaan kysymykseen mikä saa ihmiset hylkäämään entisen elämänsä ja liittymään parhaimmillaan toisella puolella maailmaa olevaan yhteisöön. Yhteisön radikaalien tavoitteiden ja periaatteiden

kombinaatio antaa Aurovillelle sen utooppisen ominaisuuden. Kuten kaikissa utopiyhteisöissä—ja miksei konventionaalisissakin yhteisöissä—on tavallista, niin myös Aurovillessäkin yhteisön tavoitteiden ja käytännön välillä on ristiriitoja. Siksi pohdin Aurovillen idealistisen ja utooppisen perustusfilosofian ja yhteisön käytännön elämän suhdetta eli sitä, kuinka aurovilleläiset suhtautuvat Sri Aurobindon ja Mirra Alfassan filosofiaan, Aurovillen henkiseen ohjenuoraan ja miten se vaikuttaa aurovilleläisten elämään. Keskityn suhteen käsittelyssä muutamaani pääteemoihin, jotka nousivat merkittävimmin esiin aineistosta. Näihin kahteen edelliseen tutkimustavoitteeseen käytän apunani lähinnä keräämääni haastatteluaineistoa. Lopuksi pohdin Aurovillen ja utopia-ajattelun merkitystä nykymaailmassa.

Suurenmoisena apuna tutkimuksessa toimi Aurovillestä tehdyt kolme tutkimusta: Madrasin kristillisessä yliopistossa tehty tutkimus Aurovillen historiasta (Purushotham 1990), kanadalaisen sosiologin Stuart Leardin tekemä tutkimus aurovilleläisten kulttuurisesta orientaatiosta (1993) ja Yalen yliopistolle tehty kattava valtiotieteen väitöskirja Aurobindo-liikkeestä ja Aurovillestä (Lorenzo 1993). Lisäksi tutkimusaineistoani täydensi Aurovillessä ilmestynvä kuukausittainen sanomalehti Auroville Today (josta käytettävissäni on myös kokoelmateos), jossa käsitellään monipuolisesti—ja kriittisesti—Aurovillen päivittäistä elämää, filosofiaa ja ihmisiä. Aurovillen filosofista perustaa varten tutustuin Sri Aurobindoa ja Mirra Alfassaa käsittelevään kirjallisuuteen (mm. Lorenzo 1993, Luoma 1994, Purani 1995, Satprem 1996 ja Van Vrekhem 1999) ja Aurovillessä julkaistuihin esittelykirjasiin. Sullivanin (1994) kirjoittama yleisteos Aurovillestä antoi monipuolisen kuvauksen yhteisön kehittymisestä alkuajoista nykypäivään. Koska Aurovillekin on muun maailman mukana liittynyt tietokoneaikaan, rikastuttaa aineistoani Aurovillen kotisivuilta (www.auroville-india.org) saamani tieto. Onnistuin myös hankkimaan kolme Aurovillestä kertovaa esittelyvideoelokuvaa ja CD-ROM-levyn, mutta niiden anti oli lähinnä aiheeseen pohjustava enkä siksi viittaa niihin tutkimuksessa. Palaan jonkin verran tutkimuksessani myös kandidaattitutkielmasani (1999) esittämiin tietoihin ja tutkielmassa käyttämättömään sähköpostihaastatteluaineistoon, jonka keräsin aikavälillä vuoden 1998 syyskuusta vuoden 1999 helmikuuhun.

Tutkimuksen tärkeimpänä metodina on tekemäni kenttätyömatka Aurovilleen ajalla 9.6.—16.8.1999. Tuona aikana asuin neljässä aurovilleläisessä pieniyhteisössä ja harjoitin osallistuvaa havainnointia sekä keräsin haastatteluaineistoa. Nauhoitin 24 haastattelua, joissa Aurovillessä asuvat (jäsenet, pitkäaikaiset vierailijat ja työntekijät) ihmiset kertoivat näkemyksiään yhteisöstä. Lisäksi suoritin muutamia haastatteluja ilman nauhuria ja tein muistiinpanoja muista aurovilleläisten kanssa käymistäni keskusteluista. Haastateltavani valitsin melko summittaisesti. Monesti kysyin

haastateltavaltani, ketä minun kannattaisi haastatella seuraavaksi, jolloin tämä yleensä ohjasi mielestään kiintoisan aurovilleläisen luokse. Valitettavasti en kyennyt haastattelemaan niin montaa intialaista aurovilleläistä kuin olisin halunnut, sillä kielimuuri muodostui ongelmaksi. Kovinkaan monet intialaiset eivät puhuneet sujuvaa englantia enkä minäkään osannut tamilia (tai hindiä). Siksi intialaisten osuus haastatteluaineistossa ei vastaa intialaisten osuutta Aurovillen väestöstä. Haastatteluaineistoa kartutti merkittävästi Aurovillen arkistosta (AuAr) saamani kaksitoista litteroitua haastattelua, jotka käsittelevät lähinnä Aurovillen alkuaikojen elämää, mutta myös yhteisön kehitystä ja nykypäivää. Kenttäpäiväkirjaani (KPK) kertyi yli 120 sivua muistiinpanoja Aurovillestä.

Tutkimusaineistoni suurin anti on hankkimani haastatteluaineisto, joka on melko mittava.¹ Kun arkistosta saamani haastattelut käsittelevät enimmäkseen Aurovillen alkuaikoja pyrin omissa haastatteluissani pureutumaan aurovilleläisten motiiveihin, arvoihin, yhteisöllensä antamiin merkityksiin ja yhteisön filosofiaan. Haastatteluissani pyrin mahdollisimman vähän manipuloimaan haastateltavien puheenaiheita, kuitenkin säilyttäen tietyn haastattelurungon (ks. liite 2). Haastateltavani halusin edustavan mahdollisimman montaa eri kansallisuutta ja taustatekijöitä, jotta aineistosta esiintulleet yhteiset nimittäjät olisivat parhaiten ja luotettavimmin nousseet esille. Haastatteluaineiston mittavuuden vuoksi pyrkimyksenäni on antaa tutkittavien äänen kuulua mahdollisimman paljon läpi tutkimuksen, joten käytän runsaasti lainauksia aurovilleläisten haastatteluista.

Filosofisesta otteesta

Utopia on aihe, jota on käsitelty filosofiassa enemmän kuin muilla tieteenaloilla. Koska tutkimukseni aiheena on utopia ja utopiyhteisö, on aiheen käsittelyssä filosofinen painotus tärkeä, sillä ensinnäkin utopiaa koskevan teorian kattava käsittely ei olisi mahdollista, ellei filosofisen ajattelun tuotoksille annettaisi puheenvuoroa. Toiseksi, ollakseen monipuolista myös tietyn utopiyhteisön kulttuuriantropologinen käsittely vaatii filosofista tukea, sillä utopiyhteisöihin liittyy hyvin filosofisia aineksia: yhteisöjen vaikuttimena on erilaisia filosofioita, jotka innoittavat, ohjaavat ja joskus jopa pakottavat kannattajiaan kohti yhteisön päämäärää ja tarkoitusta.

Filosofinen painotus ja filosofian vaikutus on liittynyt tieteenalaamme sen alkuaajoista lähtien. Itse asiassa William Adams (1998, 1) kertoo antropologian alkujaan vallanneen oman reviirinsä

¹ Kenttätöaikana Aurovilleä oli kohdannut jokavuotinen väestökato. Arviolta jopa kolmannes aurovilleläisistä matkusti kotimaahansa tai Intiassa kotipaikkakunnallensa vuoden kuumimmaksi ajanjaksoksi. En usko väestökadon kuitenkaan vääristäneen tutkimusaineistoani. Päinvastoin, monet aurovilleläiset väittivät, että kesäisin on helpompi tavoittaa ”kunnon” aurovilleläisyys, sillä ”tosi aurovilleläiset” eivät pakene kuumuutta kotimaahansa.

filosofian piiristä. Monet antropologiset lähestymistavat ja ideat ovat vanhan filosofian peruja ja jotkut aiheet juontavat juurensa vielä kauempaa, vanhoista ja syvään juurtuneista ideoista, jotka ovat perustaltaan yhteisiä kaikille ihmisistä ja yhteiskuntaa käsitteleville tieteille (ibid., 191). Yleisemmin ajatellen kaikki suuret yhteiskuntaa koskevat teoriat ovat vanhoja filosofioita uudelleen nimettyinä (ibid., 2).

Antropologian yhteys filosofiaan voidaan alkaa johtaa Comten kautta. Hänen ajattelutapansa muutti senaikaisen moraalifilosofian sosiologiaksi, joka puolestaan vaikutti suuresti ensimmäisiin antropologeihin (ibid., 42). Filosofia oli antropologian uranuurtajien innoittaja: Franz Boasin oppilaat olivat velkaa mm. Wilhelm Diltheylle (hermeneutiikka) ja neokantilaisuudelle (ibid., 284). Antropologiassa pohdittu kulttuurideterminismi ja -relativismi olivat jatke saksalaiselle idealismifilosofialle ja aikoinaan paljon käytetty termi *kansanluonne* ei juuri eronnut Herderin ja Hegelin *Volksgeistista* (ibid., 314 & 323).

Antropologia ei ole eksaktisti määritelty, tarkkojen rajojen sisään sulkeutunut tieteenala. Adamsin mukaan antropologia onkin tavallaan tieteiden kasautuma. Tämän kasautuman tieteitä puolestaan yhdistää kasa erilaisia filosofioita, joille on yhteistä se, että ne tutkivat ja pohtivat Toiseuden, *Homo Sapiens Alterin*, olemusta. Adams määrittelee ytimekkäästi filosofian ja antropologian suhteen: antropologia ei ainoastaan *voi* käsitellä filosofisia teemoja, sen myös *täytyy*. (Ibid., 418—9.)

Teoriaosassa käsittelen siis utopiaa useiden merkittävien filosofien ajatuksia apuna käyttäen ja keräämästäni tutkimusaineistosta nostin esiin filosofiassakin käsiteltyjä teemoja. Nykyantropologia on onnekseni hyvin suvaitsevainen, mitä tulee tutkimuksen tieteelliseen käsittelytapaan ja koenkin filosofisen painotuksen käyvän hyvin tähän tutkimukseen.

Kenttätyön ihmemaassa

Tutkimuksessani käsittelen Auroville-yhteisön utopiaa, sen erikoisia taustahenkilöitä ja jäseniä, historiaa ja nykyisyyttä. Pysin myös päästämään aurovilleläisten omat äänet kuuluviin ja tulkitsemaan sen avulla yhteisön jäsenten motivaatiota ja todellisuuden suhdetta julistuksenomaisen perustusfilosofian osiin. Koska tutkimusaineisto on melko mittava ja olen antropologina joutunut sitä parhaan kykyni mukaan tulkitsemaan ja esittämään lukijalle, koen itsereflektion olevan aluksi paikallaan. Tämä varsinkin siksi, että tutkimuskohteeni oli mielestäni hyvin erikoinen yhteisö ja ilmiö, jollaisen kanssa en ole omassa kulttuuripiirissäni joutunut tekemisiin. Jotkut kenttäpäiväkirjani

pohdiskelijan mietteistä muistuttavatkin Liisan hämmentäviä kokemuksia Ihmemaassa. Tutkimukseni tekeminen ja varsinkin sen kenttätyövaihe aiheuttivat minussa—sekä tutkijana että maallikkona—positiivisia ja negatiivisia yllätyksiä, minkä katson vaikuttaneen osaltaan tutkimuksessa harjoitettuun tulkintaan. Luonnollisestikin on vaikea tarkalleen sanoa, kuinka suhtautumiseni Aurovillen utopiaan ja sen osanottajiin vaikutti tutkimuksen objektiivisuuden tavoitteluun, mutta itsereflektion kautta koen voivani antaa lukijan itse arvioida vaikutusta. Tässä luvussa yritän arvioida omaa suhtautumista ja sen vaikutusta tutkimuksen kulkuun ja varsinkin sen objektiivisuuteen. Tukeudun pohdinnassa kenttäpäiväkirjani ja kirjeitteni (parikymmentä silloiselle kihlatulleni, nykyiselle vaimolleni, lähettämäni kirjeitä) itsereflektioihin ja mietteisiin.

Kenttätyömatkani aikana otin muistiinpanoja yli 120 käsinkirjoitettua A4-sivullista, joista osa sisälsi hiljaisina hetkinä mietiskelyä itsereflektiota, oman itseni suhdetta tutkittaviin. Myös kotiin lähetetyissä kirjeissäni pohdin omaa rooliani tutkijana ja kenttätyötä yleensä. Olen kiitollinen vaimoni osoittamasta kiinnostuksesta kenttätyöhöni, sillä kirjeiden avulla sain paljon itsereflektioaineistoa kenttämuistiinpanojen lisäksi. Mainittakoon aluksi, että mielenkiintoni Aurovilleä kohtaan heräsi yhteisön tutkimuksellisen hedelmällisyyden vuoksi—Auroville vaikutti monipuoliselta ja asetelmiltaan erittäin kiinnostavalta tutkimuskohteelta. En kokenut yhteisön utopiaa, ainakaan sen radikaaleimmissa muodoissa, henkilökohtaisesti kiehtovana, vaikkakin maailman parantaminen sinänsä olikin mielestäni erittäin arvokas pyrkimys. Saatoimpa jopa olla hiukan kyyninen utopiaa (sanon negatiivisessa konnotaatioissa) kohtaan, mutta Aurovillen ihmisyyden ja suvaitsevaisuuden pyrkimyksiä arvostin korkealle.

Yleensä uuteen kulttuuriin tulija viettää aluksi ajanjakson, jonka aikana uusi kulttuuri tuntuu romanttiselta ja epärealistisen kiehtovalta. Minulla tällaista vaihetta ei ollut, sillä Aurovilleen pääseminen (matkustin lentokoneella Moskovan kautta Bombayhin, josta Intian halki junalla kaksi päivää Madrasiin, josta päivä maanteitse Aurovilleen) oli minulle raskas kokemus ja tunsinkin Aurovillen tullessani oloni turhautuneeksi ja pettyneeksi. Muutamassa päivässä tunne kuitenkin hävisi ja pystyin aloittamaan kenttätyön melko selvin mielin. Aluksi suurin ongelma kenttätyön tekemisessä oli alueen ilmasto. Kenttätyöni ajoittui vuoden kuumimpaan aikaan, jolloin päivälämpötila nousi korkeimmillaan yli neljäkymmenen asteen. Tunsin itseni voimattomaksi ja väsyin alkuun helposti, joten vireystilani oli kaukana normaalista.

Kuumemittari toimii hyvin lämpömittarina. Huoneessani on yli 37°C, kaikki ikkunat auki ja tuuletin päällä! (Kirje 9.6.99.)

Tuntuu, ettei kuumuutta voi paeta. Sisällä on tukahduttavaa, ulkona polttavaa. Mopollakin ajaessa tuuli on kuin löylynheiton jälkeinen kuuma höyry. Kahvilassa kärpäset himoitsevat limppariasi ja isot kattotuulettimet pyörittävät turhaan propellejaan. (KPK 20.6.99.)

Aurovilleen päästyäni olin yllättyneet siitä, kuinka hiljainen yhteisö oli. Internetistä saamani tieto lukuisista projekteista ja maailmanparantajien kiireestä olikin mielestäni liioiteltua, joten olin hiukan pettynyt. Auroville vaikutti hidastempoiselta, hiljaiselta ja jopa tylsältä paikalta. Ehkä en itsekään kenttätyön alkuvaiheessa jaksanut osoittaa tarpeeksi suurta intoa ryhtyä tehokkaaseen tutkimustyöhön.

Hikinen iltapäivä. Makasin sängylläni ja ihmettelin hieman turhautuneena, mitä ihmettä aurovilleläiset oikein tekevät. Vain tamilityöläisten puheensorinaa kuuluu. Päätin lähteä ajelulle. Päädyin Solar Kitchenin [suurkeittiö] terassille jääcappucinolle. Ensi viikolla tahti muuttuu, kun muutan. Kiusaan ihmisiä kuin Sokrates, Jumalan parma. (KPK 19.6.99.)

Täällä kun ei juuri mitään tapahdu, niin ne asiat, jotka tapahtuvat, saavat isot mittasuhteet. [...] Ehkäpä Auroville onkin tavallista herkempi paikka. Ehkä ilmapiiri on jonkun verran tarttunut minuunkin. Silti paikan henkisyys vaikuttaa vieraalta ja olen huvittunut huomattessani, että tunnen kapinahenkeä, kun vaikka kerran pari viikossa juon oluen, tai jos poltan tupakan silloin tällöin. (Kirje 26.6.99.)

Aurovillen perustajien, Sri Aurobindon ja Mirra Alfassan ("Äiti" tai "Mother") ajattelu on Aurovillen arvomaailman perusta. Äiti, joka oli Sri Aurobindon ajattelutavan jatkaja, tulkitsi gurunsa oppeja ja tukeutui niihin perustaessaan Aurovilleä. Sri Aurobindon ajattelu on helpoimmillaankin melko vaikeaselkoista ja erikoinen yhdistelmä länsimaista filosofiaa ja intialaista mystiikkaa. Aurovilleläisille Aurobindo ja Äiti edustivat korkeimmillaan Jumalan inspiroimia pyhimyksiä ja vähintäänkin poikkeuksellisen valaistuneita persoonia. Itse koin Aurobindon filosofian ja Äidin tulkinnat jokseenkin vieraiksi. Pidin Aurobindon teorioita outoina ja johdonmukaisuudessaan puutteellisina eivätkä Äidin käsitykset elämän tarkoituksesta onnistuneet vakuuttamaan minua. Ihmettelin usein niitä aurovilleläisiä, jotka tukeutuivat kritiikittä perustajaparin¹ ajatuksiin ja saatoin epäillä niiden järkevyyttä, jotka asettivat Aurobindon ja Äidin mielestäni liian korkeaan asemaan. Koska yhteisön perustusfilosofia ja sen taustahenkilöt ovat Aurovillen kannalta merkittävä vaikutin, pohdin usein omaa suhtautumista Sri Aurobindon ja Äidin ajatuksiin.

Kuinka voi arvioida vaikkapa Sri Aurobindon oppeja(?) Tai vielä hankalammin: kuinka voi arvostella? [...] [N]ämä kaksi maailmaa ovat yhteismitattomia. Minun läntinen "kaikki on mitattavissa"

¹ Sri Aurobindo kuoli jo kauan ennen kuin Mirra Alfassa perusti Aurovillen. Alfassa kuitenkin pohjasi ajattelunsa pitkälti Aurobindon filosofiaan (voidaan sanoa, että Alfassa oli Aurobindon ajattelun seuraaja), joten siksi ja tilan säästämiseksi, käytän tutkimuksessa kirjaimellisesti ottaen hiukan epätäsmällistä termiä *perustajapari*.

-maailma ja heidän "sisäisessä hengessä on totuus" -maailmansa. On vain otettava muistiinpanoja, tarkkailtava, omaksuttava tietoja, luettava Sri Aurobindoa, opeteltava edes häivähdys heidän maailmastaan—tultava hieman heidänlaisikseen. (KPK 20.6.99.)

Mikä on kaiken [Sri Aurobindon] itsetutkiskelun—tuon raskaan kieltäytyksen ja hiljaisuuden tien—tarkoitus? Miksi vaivautua? Miksi ei riitä, että elää, oppii ja kokee? Onko sellainen onni harhaa—*maya*? Jos olen onnellinen niin kuin kuten elän, etsien uutta tietoa, mutta en syvenny ihmeellisen joogan ja mystiikan maailmaan, olenko vajavainen? Sri Aurobindo tuntuu löytäneen jotain ihmeellistä sisäisellä retkellään, jotain sellaista, jonka hän haluaisi kaikkien saavuttavan. En ehkä halua sellaista. En halua hylätä omaa elämäntutkimustani, olkoonkin miten länsimainen, antropologinen tai materialistinen hyvänsä. [...]

Ehkäpä pelkään joutuvani sumuisen leppoisan, juovuttavan rauhaisan ideologian viettelemäksi. Ehkäpä kavahdan ajatusta tulla yhdeksi hymyileväksi, maailmaasyleileväksi ja tasapainotetuksi persoonaksi, jolle vastoinkäymiset ja onnenpotkut ovat molemmat jumalallisen "lahjoittamia". (KPK 20.6.99.)

Kiinnitin kenttätöissäni usein huomiota siihen, kuinka useat aurovilleläiset kertoivat kaihtavansa länsimaista filosofiaa. Monet katsoivat filosofian olevan eräänlaista turhaa ajatuksilla ja sanoilla leikkimistä tai joutavia ajatuskuvioita. Tämä sai minut joskus hieman pettyneeksi, varsinkin jos huomasin, että puhuja ei ollut tutustunutkaan filosofiaan. Toisaalta filosofian "tyhjänpäiväisyys" on yleinen asenne Suomessakin (tuttu kommentti on esim. "Filosofiassahan voi päätellä mitä tahansa."), mutta ehkä oletin hengellisen yhteisön jäsenten olevan enemmän kiinnostuneita "Tieteiden tieteestä".

Sekä bostonilainen että ashram-mummo vieroksuiivat filosofiaa. He pitivät sitä vaikeaselkoisena, ambivalenttina tieteenä! HAH! Jospa olisivat hiukan edes raottaneet vaikkapa tieteenfilosofian teosta, niin mielipiteet totuuksista voisivat olla erilaisia. [...] Ei mikään jooga eikä uskonto saa ihmistä yhtä nöyräksi kuin filosofia [mutta] kuka sanoikaan: "Totuuden soihtua ei voi kuljettaa ihmisjoukon läpi kärventämättä muutamaa partaa". (KPK 20.6.99.)

Suurin osa haastateltavistani oli erittäin mielenkiintoisia henkilöitä, joilla oli takanaan vaihderikas elämä ja runsaasti elämäkokemusta, mikä sai minut todella nauttimaan haastatteluista ja keskusteluista. Monista aurovilleläisistä huokui vankka elämäkokemus ja syvälinen elämäntutkimus, mutta joskus haastatteluni saattoi osoittautua hyvin mielenkiinnottomaksi. Joskus vireys- ja terveydentilani vaikutti suhtautumiseeni, mutta muutaman kerran koin kuuntelevani joko yksinkertaisesti latteita tai kummallisia ihmisiä.

Lounaan jälkeen haastattelin [erästä aurovilleläistä]. Olin ikävystyä kuoliaaksi. Hänen huono englantinsa ja väritön tapa puhua saivat mieleni harhailemaan muissa maailmoissa. Sri Aurobindo taisi kostoksi tyhjentää patterit nauhuristani. (KPK 28.7.99.)

Etiopialainen puhui kolme tuntia!!! Hirmuisia juttuja keskusteluista Pirun ja Jumalan kanssa. Jotain aivan toiselta planeetalta. Mies oli kuin salamanlyömä enkä ymmärtänyt läheskään kaikkea hänen puheestaan. Yhdessä vaiheessa hän puhui jumalallisen siunauksen vastaanottamisesta Motherilta ja sanoi itse antavansa minulle samanlaisen kokemuksen. Mietin, että mikähän lie veriuhuri on luvassa, mutta mies ottikin laukustaan pienenpienen kirjekuoren, jonka päälle oli liimattu postimerkin koinen Sri Aurobindon kuva ja jonka sisällä oli Motherilta saadun kukkakimpun ruusun terälehti. En voi kyllä sanoa, että olisin ollut taivaallisella kalossilla takapuoleen potkaistu. Ainoa mitä siunaantui oli monta pitkää tuntia hikisessä huoneessa kuunnellen käsittämätöntä miestä... [...]

Etiopialainen muuten sanoi, että nyt kun olen saanut tämän siunauksen, alan hylkiä pahoja ihmisiä ja vetää puoleeni positiivisia henkilöitä. Olen kuulemma erittäin onnekas, kun olen saanut moisen lahjan. Myös kaikki elämässäni menee hyvin ja teen oikeita ratkaisuja tästä lähtien. Hyvä! Onpahan siis muutama ongelma poissa päiväjärjestyksestä. (Kirje 26.6.99.)

Vaikka kenttätyöjaksoni olikin melko pitkä, tuntui alussa siltä, että aurovilleläisten ajattelun monimuotoisuus—onhan yhteisössä yli 30 eri kansallisuuden edustajia—olisi miltei ylivoimainen tekijä tutkimuksessani.

Tätä paikkaa on erittäin vaikea määritellä antropologisesti. En oikein enää tiedä onko tämä utopiyhteisö, sillä perustusfilosofia on melko ristiriitainen ja ihmisiltä kuulee mitä erilaisimpia tulkintoja Aurovillestä. On kuin tämä olisi eräänlainen pienoismalli New Yorkin ja Bombayn sekoituksesta maalaisittain, kourallinen hengellisyyttä seassa. [...] Täällä ajattelun monimuotoisuus on kuin suuri henkinen hedelmäsalaatti. (Kirje 22.6.99.)

Kun kenttätyön viimeisenä kuukautena sairastuin uuvuttavaan suolistoloistartuntaan, alkoi väsymykseni näkyä muistiinpanoissanikin. Monet päivät saattoivat mennä sängyssä maaten, mikä aiheutti turhautumista ja huonoa omatuntoa, sillä tunsin kallista kenttätyöaikaani tuhlautuvan liiaksi. Toisinaan olin valmis lähtemään Aurovillestä vaikka heti palatakseni tuttuun ja turvalliseen kotimaahan.

Vérité [yksi Aurovillen monista pieniyhteisöistä] on kunnan Auroville-yhteisö: luomusitä ja ekotätä. Yhdessä niitä ja näitä. Tekisi mieli vetäytyä vuorille, niin kuin [eräs haastateltavani] oli tehnyt. (KPK 26.7.99.)

Melkoinen koti-ikävä! Ehkä huono vointi vaikuttaa asiaan. Väsyttää ja on veto poissa. Ei jaksa tehdä töitä. Siitä seuraa huono omatunto, josta vielä kurjempi olo. Suoraan sanottuna tekisi mieli haisuttaa pitkät näille muka-henkisille olennoille, uuvuttavalle kuumuudelle ja kaikenlaiselle vaivannäölle ja mennä ensimmäisellä lennolla kotiin katsomaan videoita ja syömään perunalastuja. (KPK 31.7.99.)

Koska Auroville sijaitsee keskellä Tamil Nadun maaseutua, ovat aurovilleläiset paljon tekemisissä tamilikyläläisten kanssa. Itse Aurovillen alueellakin sijaitsee kolme tamilikylää ja arviolta jopa 4 000 tamilia käy työssä Aurovillessä. Tutkimuksessani pohdin aurovilleläisten ja kyläläisten

suhdetta, joten muistiinpanoissani mietin usein tamileiden asemaa ja omaa suhtautumista tamileihin. Se, että tamilit tekivät suurimman osan yhteisön fyysisestä työstä oli mielestäni arveluttavaa. Saa toin usein nähdä kyläläiset sorrettuna alaluokkana, jota ”valkoinen mies” riistää, mutta toisinaan arvostin sitä, että Auroville kouluttaa kyläläisiä ilmaiseksi ja tarjoaa työtä (intialaisittain) hyvällä palkalla.

Aurovillessä on melko siistiä. Tamilipalvelijat siivoavat alle sadan markan kuukausipalkalla neokolonialistien pihakatuja, joten siistiähän siitä tulee... Aurovillen ympäristö sitten ei ole niin siistiä. Kylät täällä ovat surullinen näky. Liian vähän aurobindodollareita menee lähistöllä asuville kyläläisille. Mieluummin pistetään miljoonia rupioita älyttömään jättiläisgolfpalloon [= Matrimandir temppele Aurovillen keskustassa] tai rakennellaan lisäsiipiä kartanoihin, kuin että tervehdytettäisiin Aurovillen sisällä ja naapurissa olevien kylien oloja. Pistää keljuttamaan! (Kirje 1.7.99.)

Tamil Nadun maaseutu on hyvin köyhää aluetta, joten Auroville, jossa asuu monia hyvinkin varakkaita länsimaalaisia, herättää usein kateutta tamileiden keskuudessa. Joillekin tamileille Auroville on haluttu päämäärä, rauhallinen yhteisö, jonka työntekijänä tai jäsenenä olisi mukava viettää elämäänsä. Valitettavasti jotkut kyläläiset taas purkavat omaa pahoinvointiaan isoissa taloissaan asuviin ja hienoilla moottoripyörillä ajaviin aurovilleläisiin. Jouduin itsekin muutaman kerran hankalaan tilanteeseen, jossa minua pidettiin kyläläisten taholta halveksittavana Aurovillen valkoisena miehenä, johon voi purkaa aggressioitaan. Kyläläisten asema yhtäältä Aurovillen työväenluokkana ja toisaalta usein todistamani negatiivinen—ja jopa väkivaltainen—suhtautuminen Aurovilleen aiheuttivat minussa hämmennystä.

Minh sai syyttä bambukepistä kalloonsa oikein olan takaa, Florian potkaistiin kumoon pyöränsä kanssa, minua alettiin lyödä syyttä [...]. Mitä helvettiä! Miksi kyläläiset ovat sellaisia? Mistä möinen aggressiivisuus ja epälooginen viha? [...] Alistaako Auroville kyläläisiä? Auroville kouluttaa kyläläisiä ilmaiseksi, Auroville tarjoaa töitä niille, jotka eivät töitä saisi ulkopuolella, Auroville (useimmiten) maksaa parempaa palkkaa kuin muualla... Alistaako siis? Totta on, että tamilit ovat Aurovillen työläisluokka tai—kuten Jehuda [aurovilleläinen psykologi] vertasi—Poliksen orjaluokka. Mutta kuka on pakottanut heidät? Ei kukaan. [...] Myönnettäköön, että juttu haiskahtaa neokolonialismilta, mutta mitä se on, paitsi epämuodikas sana? (KPK 4.8.99.)

Auroville on yhteisö, jonka tarkoituksena on edistää ihmisykseyttä, ts. olla paikka, jossa eri kulttuurien edustajat voisivat päästä kulttuuristen erojensa yli ja elää rauhassa ja yhteisymmärryksessä, toinen toistaan kunnioittaen. Pääsyaatimuksena tulisi olla ainoastaan hyvä tahto. Käytännössä on kuitenkin niin, että jotkut—ehkä useatkin—Aurovilleen tulijat ovat viehättyneet yhteisön rauhallisesta ilmapiiristä ja siitä, että suhteellisen vähäisellä sijoituksella voi elää melko helppoa elämää. Aurovilleläiset itse ovat hyvin kriittisiä tällaista *Club Mediterranee* -tyyppistä elämää kohtaan

ja itsekin ajattelin sen kuuluvan jonnekin muualle kuin Aurovilleen. Joskus saatoin nähdä Aurovillessä ainoastaan aidattujen alueiden hienot talot unohtaen yhteisön enemmistön, joka koostuu vilpittömistä, rauhaa rakastavista ihmisistä, jotka ovat liittyneet yhteisöön kehittääkseen itseään.

Kun hieman kyynisenä sanoin, että rikkaan on helpompaa tulla Aurovilleen kuin köyhän, K-H sanoi, että köyhällä on yhtä hyvä mahdollisuus kuin rikkaallakin. Jos minä esim. tulisin hänen luokseen, rahattomana, valmiina tekemään töitä, hän järjestäisi minulle asunnon ja työtä ja menisimme ”käsi kädessä” [Aurovillen uusista jäsenistä vastaavan toimikunnan] puheille. Hyvä tahto riittää, yleensä. Rikkailla on kyllä paremmat mahdollisuudet tulla Aurovillen *asukkaiksi*, mutta ei sen paremmat mahdollisuudet tulla *aurovilleläiseksi*; monesti jopa huonommat, henkisesti.

K-H:n esimerkki rahattoman hyväksymisestä aurovilleläiseksi jotenkin... helpotti minua. Ikään kuin Aurovillen arvostus olisi noussut. On näemmä ihmisiä, joiden idealismi on korkealla eikä rahan valta ole läpätunkevaa[.] (KPK 10.8.99.)

Ehkä se seikka, että Aurovillen filosofiaan kuului erittäin humaaneja pyrkimyksiä, sai minut monesti suhtautumaan ylikriittisesti yhteisöön. Kun yhteisö on omistautunut ihmistenväliselle yhteisymmärrykselle ja itsekehitykselle, voivat pienetkin seikat näyttää suurina harppauksina taaksepäin. Odotukseni Aurovilleä kohtaan saattoivat olla korkeammat kuin mitä tahansa tavallista yhteisöä kohtaan. Joskus yllätinkin itseni ylikriittisenä ja pyrin tietoisesti asennoitumaan positiivisemmin.

Muutamia sammakkoja on tullut oveni eteen. [...] Sammakot muistuttavat hiukan minua itseäni: ne vain istuvat paikoillaan tai hiukan loikkivat laiskasti paikasta toiseen ja kurnuttavat itsekseen ympäristöä tarkkaillen. (Kirje 1.7.99.)

Asenteeni Aurovilleä kohtaa vaihteli hyvin paljon kenttätyöjakson aikana, kyynisyydestä toiveikkaaseen. Pohjimmiltaan kuitenkin arvostin yhteisön pyrkimyksiä, vaikka jotkut yksityiskohdat perustusfilosofiassa vaikuttivatkin epärealistisilta—jopa fantastisilta. Aurovillen yleinen ilmapiiri oli erittäin ystävällinen ja kannustava, mutta ennen kaikkea olin vaikuttunut aurovilleläisten suvaitsevaisuudesta. Jokainen sai kehittää itseään omalla tavallaan, kunhan se ei sisältänyt toisen pakottamista tai käännättämistä. Monesti huomasin—kuten monet muutkin aurovilleläiset—arvostavani hyvin arkipäiväisiä asioita yhteisössä.

Päivällisellä istuin Martinin (Sveitsistä), etiopialaisen ja delhiläisen pojan seurassa [...]. Pöydässä ajattelin, että onpas tämä ihmeellinen kokemus—olla Intian Tamil Nadussa, oikealla puolella eläkkeellä oleva etiopialainen diplomaatti, vasemmalla puolella delhiläinen poika, joka tekee verstaalla töitä 250 mk:n kuukausipalkalla (ja lähettää summasta puolet perheelleen) ja vastapäätä sveitsiläinen entinen Punaisen Ristin työntekijä (ja minä, nuori mies hyisen kylmästä maasta). Siinä sitten istuimme ja juttelimme arkipäiväisistä asioista. Tuli mieleen, että jos useammat ihmiset istuisivat niin samassa pöydässä, jutellen Titanic-elokuvasta, tarjoilijan työstä, urheilusta ja mistä vain muus-

ta, niin ehkä rasismia olisi himpun verran vähemmän. Tämä on Aurovillen hyvä puoli. (Kirje 26.6.99.)

Antropologi ei ole tutkimusväline, joka analysoi konemaisesti keräämäänsä tutkimusaineistoa. Kuten kellä tahansa ihmisellä, myös antropologilla omat tunteet, ajatukset ja asennoituminen vaikuttavat tutkimustyöhän. Lieneekin kiistatonta, että täyttä objektiivisuutta on mahdoton saavuttaa, mutta sitä kohti täytyy pyrkiä. Kenttätyössä tunteet saattavat korostua ja vaihdella tilanteesta toiseen. Analyysissa ja tutkimuksen kirjoittamisessa sen sijaan omien mieltymyksien on jätävä mahdollisimman taka-alalle. Tutkijan on osattava suodattaa monesti valtavasta tutkimusaineistosta oleellinen, mutta ilman henkilökohtaisten tunteiden merkittävää vaikutusta. Toki oma asenne voi vaikuttaa tutkimukseen, mutta sen on oltava silloin läpinäkyvää ja täten tunnistettavissa. Kuinka tutkijan oma persoona on kaiken kaikkiaan vaikuttanut tutkimuksen objektiivisuuteen ja painotuksiin, onkin vaikea arvioida ja se jääköön lukijan tehtäväksi.

2. TEORIAA UTOPIASTA

A map of the world that does not include Utopia is not worth even glancing at.

- Oscar Wilde

Kaikilla yhteiskunnilla on omat myyttinsä tai muistonsa Kultaisesta Ajasta, alkuajasta, jolloin ihmiskunta eli täydellisen onnen ja tyydytyksen tilassa. Alkuperäinen aika tai tila oli yksinkertaista ja riittävää. Ihminen ja luonto elivät harmoniassa. Tarpeita oli vähän ja halut olivat rajoitetut. Kummatkin tulivat helposti tyydytyksi luonnon ylenpalttisuuden avulla. Siksi ei ollut syytä sotia, alistaa tai tehdä kivuliaita pitkiä työpäiviä. Kultaisena aikana ihmiset elivät helppouden, runsauden ja vapauden tilassa. (Kumar 1991b, 3—4.)

Paremmän—jopa täydellisen—maailman tavoittelemisen on innostanut filosofeja, kirjailijoita, tutkijoita ja seikkailijoita kautta aikojen. Jokaisella ihmisellä on jonkinlainen käsitys siitä, mikä olisi vallitsevaa yhteiskuntaa parempi tila, miten ihmisten tai ihmiskunnan olisi parempi elää. Jotkut ovat koonneet ajatuksensa kirjaksi, toiset ovat yrittäneet toteuttaa ihannettaan käytännössä. Tarkoitukseni tässä luvussa on käsitellä utopiaa. Mitä utopia on, mitä lajeja sillä on, mitä ongelmia se si-

sältää ja mikä sen merkitys ihmisille on. Käsittelen aihetta muutamien yhteiskuntatieteilijöiden ajatusten ja klassisen utopiakirjallisuuden avustamana.

Mitä utopia on?

Määrittelyä

Kenties jokaisella meistä on erilaisia utopioita, haaveita paremmasta maailmasta tai muutosehdotuksia, jotka toteuttaisimme yhteiskunnassa, jos vain saisimme siihen vallan. Tai sitten pystyisimme kuvailemaan aivan uuden ja erilaisen yhteisön tai maailman, jossa mielestämme ihanteellisimmat olosuhteet vallitsisivat. Utopiamme voisi sijaita kaukaisella saarella tai käsittää koko maailman. Miksipä ei parempi maailma voisi odottaa meitä jopa vieraalla planeetalla. Erilaisista utopioista ovat kertoneet ja kirjoittaneet lukemattoman ihmiset aina Antiikin Kreikasta nykypäivään, ketkä runollisesti tavoitteenaan ilmaista unelmiaan, ketkä tosi tarkoituksella pyrkien toteuttamaan ideaalisyhteisön haaveen. Utopia onkin melko vaikea määrittellä, sillä sen sisältö vaihtelee aikakausien, ideologioiden ja erilaisten ihmisten myötä. Mitkä tekijät muodostavat utopian? Onko maailmanrauhan toivominen utopiaa? Tai arkisemmin: onko akateemiselle koulutukselle toivottu lisärahoitus verrattavissa paikkaan ei-missään? Utopia herättää usein negatiivisia konnotaatioita. Tiettyä (kilpailevaa) poliittista ideologiaa voidaan kuvailla utopiaksi, haavekuvitelmaksi. Leninin maailmanparannussuunnitelma osoittautui *pelkäsi utopiaksi*. Onko suomalaisten pyrkimys hyvinvointiyhteiskuntaan tai jatkuvaan taloudelliseen kasvuun utopiaa vai ideologiaa? Sisältääkö YK:n ihmisoikeuksien julistus utooppisia elementtejä? Mikä näyttäisi erottavan utopian ideologiasta onkin arvioitu todennäköisyysaste. Radikaali ideologia voi hyvinkin olla utopiaa ja vastaavasti maltillinen utopia voi lähettää ideologiaa. Sosiologi Krishnan Kumarin mukaan utopian erottaa ideologiasta tai unelmasta vakaus siitä, että ihmisyyden on täydellistettävissä; utopisteja siis yhdistää se oletus, että ihmisessä, luonnossa tai yhteiskunnassa ei ole mitään sellaista tekijää, etteikö keskuuteemme voisi tuoda materiaalsen runsauden, sosiaalisen harmonian ja individuaalisen täyttymyksen tilaa. Täten ei ole perustavaa laatua olevia esteitä ihmisen maalliselle täydellistymiselle. (Kumar 1991b, 29.)

Näyttääkin siltä, että utopia eroaa tavanomaisista olosuhteiden parannusehdotuksista siten, että sen toteuttaminen vaikuttaa *olosuhteisiin nähden epärealistiselta*. Täten esim. 1800-luvun lopun intialaisten vapaustaistelijoiden pyrkimykset vapauttaa kansansa vahvan brittihallinnon ikeestä olivat utooppisia, mutta—kuten aika näytti—mahdollisia. Utopian toteuttamiseksi siis vaaditaan suuria

muutoksia, joiden saavuttaminen on erityisen vaikeaa tai *lähellä* mahdotonta. Mahdotonta utopiaa, kuten vaikkapa myöhemmin esitetty haave olutjärivistä, kinkkupuista ja suoraan suuhun lentävistä paistetuista linnuista, voidaan kutsua mieluummin *fantasiaksi*. Määrittelyni ei kuitenkaan ole vielä ottanut huomioon useiden filosofien utopiakäsityksiä, joista—kuten myöhemmin ilmenee—monet pitävät utopiaa paradoksina ja toiset saavutettavissa olevana parempana maailmana.

Utopia on Nykysuomen sanakirjan (1978, 221) mukaan “haaveellinen kuvitelma t. (maailmanparannus-) suunnitelma”. Utopistilla on täten “taipumusta haihatteluihin” ja “[t]ahtoessaan yksilöllisyytensä ahtaista rajoista lentää U[topiaan], kuviteltuun ihannevaltakuntaa, ihminen -- irtautuu luonnollisesta elämänkehästä.” Utopia-ajattelun punainen lanka on inhimillisen täydellisyyden tavoittelu eivätkä utopian rakentajat pyri vain hiukan parempaan: he haluavat täydellistä (Peltoniemi 1985, 9). Kuvitelkaamme yhteisö, jossa kaikki tietoisuuden ja eri intressien konfliktit on häivytetty sekä hyvän elämän esteet poistettu. Moderni teknologia on täysin alistettu vähenevän työnteon käyttöön, lisäen ja rikastuttaen vapaa-aikaa. Tieteen saavutukset käytetään parantamaan työn (ja elämän) laatua. Rauha, runsaus ja hyveellisyys on lopullisesti saavutettu. Ihminen on onnellinen, tyytyväinen ja kokee elämänsä mielekkääksi. Tällainen yhteisö vastaa perinteellisen utopia-ajattelun päämäärää. (Kumar 1991b, 17.)

Mitä konkreettisempi utopia on, sitä vähemmän se on utopiaa. Kumarin hieman ristiriitaiselta kuulostavan väitteen mukaan utopia on mahdottoman täydellisyyden tila, joka ei kuitenkaan ole ihmistyden tavoittamattomissa—utopia on täällä, mutta ei nyt. Utopialla on kuitenkin rajansa. Se ei ole *mikä tahansa* mahdottoman täydellisyyden unelma (mikä erottaa sen fantasiasta). Se on oman historiansa ja luonteensa omaava tapa katsoa maailmaa, ja tietyt rajat määräävät mitä utopia voi tehdä. Utopia voi olla ei-missään, mutta se ei voi olla missä tahansa. (Ibid., 3.)

Kattavan utopiakirjallisuuskokoelman toimittaneiden Negleyn ja Patrickin mukaan utopiakirjallisuus eroaa muusta kirjallisuudesta kolmella tavalla: Se on fiktiivistä, se kuvailee yksittäisen valtion tai yhteisön ja sen teema on kuvitellun valtion tai yhteisön poliittinen rakenne. (Negley & Patrick 1962, 2—3.) Tällaiset utopian rajat ovat melko tiukat, ja sosiologi Karl Mannheim lähestyykin utopian määrittelyssä jotain suuren ideologian kaltaista (Mannheim 1976). Itse määrittely kertoo jotain määrittelijästä. Utopian (ja sen merkityksen) määrittely riippuu välttämättä perspektiivistä, joka heijastaa ajattelijan asemaa—ja erityisesti poliittisia arvioita, jotka ovat tämän ajattelusysteemin takana. (Ibid., 177.)

Jaottelua

Mannheim jakaa utooppisen ajattelun perinteen neljään lajiin: *Jumalaisen valtakunnan utopia* tulee todeksi, kun jumaluusvoima konkretisoituu maan päälle ja luo (yleensä vain oikeauskoisille) ihanteellisen yhteiskunnan. *Liberaalis-humanitaarinen utopia* korostaa vapautta, yksilöllisyyttä sekä uskoo ajatuksen, kasvatuksen ja informatiivisen prosessin voimaan. *Sosialistis-kommunistisissa utopiassa* luokkajako ja yksityisomistus on poistettu, jolloin hyvinvointi jakaantuu tasaisesti yhteisön jäsenten kesken. Mannheim erottaa vielä *konservatismi utopian*, joka on tavallaan vastautopia kolmelle muulle utopialajille. Konservatismiutopiassa painotetaan uskoa menneisyyteen ja nykyisyyteen sekä tradition arvoon eikä pidetä radikaaleja muutoksia suvaittavina. (Ibid., 190—222.) Filosofit Ernst Bloch taas erottaa lukuisia utopialajeja, mm. lääketieteellisiä, sosiaalisia, teknologisia, arkkitehtonisia ja maantieteellisiä utopioita (Bloch 1986).

Filosofi Paul Ricoeurin mielestä utopioita onkin vaikea mahduttaa samoihin puitteisiin. Itse asiassa, jos ajatellaan utopioita niiden sisällön perusteella, löydämme jopa vastakkaisia utopioita. Jotkut utopiat sallivat promiskuiteetin, kun taas toiset pysyvät tiukasti monogamiassa. Toiset suosivat asketismia ja toiset ylenpalttista kulutusta. (Ricoeur 1986, 16.) On rationalistisia, hedonistisia, askeettis-hengellisiä, agraarisia, mekanisoituja, paratiisi-, hyve-, käsityö- ja leikkiutopioita, luettelee filosofi George Kateb (1963, 5). Kun utopialta puuttuu temaattinen ykseys, täytyy ykseyttä etsiä utopian funktiosta. Ricoeur kertoo yhteiskuntafilosofi Lewis Mumfordin yleistäneen utopian funktiotaan kahteen lajiin, paon (escape) ja jälleenrakentamisen (reconstruction) utopioihin (Ricoeur 1986, 16). Filosofit Robert Nozick sen sijaan pitää epäilyttävänä ajatuksia yhdestä, kaikille ihanteellisesta yhteiskunnasta. Hän luettelee erilaisia filosofeja, taitelijoita, kapitalisteja, valtiomiehiä, kirjailijoita, sinut ja minut sekä kysyy, voisiko todellakin olla olemassa yksi elämänlaji, joka olisi paras jokaiselle ja kaikkien haluama. Nozickin mielestä utopia onkin *metautopia*, eräänlainen kehys (framework) erilaisille utopioille. Järkevin utopia olisi ympäristö tai asennemaailma, jossa utooppisia kokeiluja voitaisiin toteuttaa ja jossa ihmiset olisivat vapaita kokeilemaan mieleisiään utopioita, “to do their own thing”. Tällainen utopian kehys—avoin utopismin ympäristö—tulisi saavuttaa ennen kuin yksityiskohtaisia utooppisia visioita voitaisiin toteuttaa. (Nozick 1979, 312.)

Utopia ei ole missään (outopia), mutta se on myös jossain hyvässä (eutopia). Kumar on kiteyttänyt utopian seuraavasti: tila, jota ei voi saavuttaa, mutta jonka saavuttamista ihminen palavasti haluaa. (Kumar 1991b, 1.) Juuri saavuttamattomuus näyttää olevan ominaista utopialle ja se erottavan utopian esim. ideologiasta. Toisaalta: miksipä ei Thomas Moren Utopian kaltaista tilaa voisi olla? Eikö ihminen tahtoessaan voisi muuttaa yhteiskuntaansa? Taas palataankin siihen faktaan, että utopia

ei ole *todennäköisyyksien rajoissa* mahdollinen tai—kuten Platon arveli valtiostaan—mahdollinen ainoastaan maksimaalisen hyvien ihmisten (tai jumalten) kesken. Utopia on täten äärimmäinen ihanne, Parempi Maailma horisontissa, jonka saavuttaminen on käytännössä äärimmäisen vaikeaa, mutta jota kohti voi ja täytyykin pyrkiä. Jatkaakseni vielä Platonin termiä käyttäen, utopia voidaan käsittää hyvän ihmisyyhteisön *ideana*.

Myyttejä

Aikaisemmin mainittu Kultainen Aika esiintyy jossain muodossa lukuisissa kulttuureissa. ”Alkuperäinen” tai ”oikea” aika ihmiskunnan alkutaipaleella oli riittoisaa ja yksinkertaista. Luonnon ja ihmisen välillä oli selvä ero ja ihmisen tarpeet olivat vähäiset. Hän tunsii olevansa lähellä jumalia. Länsimainen Kultainen Aika määriteltiin jo Hesiodin, Platonin, Vergiliuksen ja Ovidiuksen aikoina. Kreikkalaisten ja roomalaisten runoilijoiden teoksissa muistellaan kaihoisasti tuota ilon ja onnellisuuden aikaa, kuka yhdistäen sen niinkin kauas kuin Kronoksen aikoihin, jolloin jumalat hallitsivat, kuka sijoittaen sen lähemmäksi ajassa ja paikassa (kuten Vergiliuksen Arkadia Peloponnesosissa). Juutalais-kristillinen Paratiisi, Eedenin puutarha, edusti myös menneisyyden utopiaa, yksinkertaista, mutta riittoisaa ja huoletonta elämää. Australian aboriginaaleilla puolestaan on Uni-aikansa, kiinalaisilla taolaisilla Täydellisen Hyveen Aika ja hindulaisilla Mahabharata-epoksen *Krita Yuga*, Ensimmäinen ja Täydellinen Aika. Krita Yugan aika osoittaa, kuinka samankaltaisia ihmiskunnan ”muistot” Kultaisesta Ajasta ovat. Kumarin mukaan Krita Yugassa kaikki olivat pyhimyksiä, joten uskonnollisia seremonioita ei tarvittu. Ei ollut jumalia eikä demoneita. Ihmiset eivät ostaneet tai myyneet, joten ei ollut köyhiä tai rikkaita. Työtä ei tehty, sillä tarvittava saatiin tahdon voimalla. Päähyve oli maallisten halujen hylkääminen. Krita Yugassa ei ollut sairautta eikä iän aiheuttamaa kulumista, kuten ei myöskään vihaa tai turhamaisuutta, surua tai pelkoa. Koko ihmiskunta osallistui Ylimmäisen siunaukseen. (Kumar 1991b, 4.)

Kristittyjen ja juutalaisten Paratiisi ei jäänyt ainoastaan menneisyyteen, vaan sitä voitiin odottaa tulevaisuuden aikojen lopussa, mutta ainoastaan Jumalan kelpuuttamille ihmisille. Itse asiassa 1500-luvulle asti Paratiisin katsottiin yhä olevan olemassa fyysisesti maanpäällä, jossain kaukaisessa maan kolkassa pysyen ihmisiltä salattuna. Myös muut kuin juutalais-kristilliset kulttuurit uskoivat paratiisin olevan jossain kaukaisen meren, vuoren tai autiomaan takana. Kreikkalaisilla ja roomalaisilla oli *Siunattujen Saari*, jonne sankarien ruumiit päätyivät elämään huoletonta ja ylhäistä

elämää. Tiibetiläisten *Shambala* oli mystinen kuningaskunta, joka sijaitsi Himalajan kaukaisessa laaksossa, jossa puhdas buddhalaisuus ja valaistuneisuus vallitsivat. (Ibid., 5.)

Ehkä jo ennen klassista aikaa syntynyt *Cokaygne*-utopia on utopian kansanomaisen muoto. Cokaygnen maa on runoissa ja lauluissa kuvattu yltäkylläisyyden, ilon ja—mikä merkittävintä—levon paikka. Cokaygne-teema esiintyy lukuisissa kansanlauluissa, joissa esim. asutaan olutjärven rannalla ja syödään puissa kasvavaa kinkkua ja kananmunia ja mikä parhainta:

[...] To stay where they sleep all day,
Where they hung the Turk that invented work,
In the Big Rock Candy Mountains. (Ibid., 7.)

Cokaygne on siis melko hedonistinen paikka verrattuna Paratiisiin. Maallisista iloista haaveilleet lauluniekat vertasivatkin omaa ihannepaikkaansa Paratiisiin melko satiiriseen tapaan kritisoiden sitä, että Paratiisissa ei ollut kuin ruohoa, kukkia ja viheriöitä sekä vain vettä ja hedelmiä nautittavaksi, kun taas Cokaygnessä:

There are rivers broad and fine
Of oil, milk, honey and of wine;
Water serveth there no thing
But for sight and for washing. (Ibid., 9.)

Köyhän miehen unelmamaassa myös valmiiksi paistetut linnut lentävät suoraan suuhun eikä juomalaskuaan tarvitse maksaa (Ibid.). Mitä ilmeisimmin Cokaygne-teemaa on käytetty kristillisen utopian vastautopiana, tosin kannattajilleen hyvinkin ihanteellisena olotilana. Hyveellisyyden, siiveellisyyden ja synnittämyyden sijaan harjoitetaan ujostelematta hedonistisia nautintoja maassa, jossa promiskuiteetti on laki.

Kristittyjen odottama Kristuksen Toinen Tuleminen ei keskity arkipäiväisiin iloihin, vaan mullistaa syntisen maailman ja synnyttää Uuden Paratiisin, jossa konkreettinen yhteys Jumalaan vihdoinkin saadaan takaisin. Kristittyjen utopiassa miekat taotaan auroiksi eikä yksikään kansa sodin enää toista vastaan (Jesaja 2:4). Utopian syntyessä jumalallisia ihmeitä tulee tapahtumaan, kun sokeat alkavat nähdä ja kuurot kuulla sekä raajarikot loikkivat ja mykän kieli laulaa (Jesaja 35:5—6). Monet kristillistä utopiaa ennustavat uskovaisten ovat Uuden Maailman toivossa muodostaneet

eräänlaisia paratiisinodotusyhteisöjä, tarkoituksenaan olla lopulta ensimmäisiä—tai ainoita sopivia—uuteen maailmanjärjestykseen pääseviä Jumalan tahdon seuraajia (Mannheim 1976, 190—7).

Historiaa

Englantilainen valtiomies, lakimies ja humanisti Sir Thomas More (1478—1535) otti ensimmäisenä käyttöön sanan utopia samannimiessä teoksessaan (1516). Moren Utopia (u = ei, topos = paikka --> utopia = paikka ei-missään) oli nimi merentakaiselle saarelle, jonka kansa eli ihanteellisessa yhteiskunnassa. Utopiassa ei tunnettu yksityisomaisuutta tai rahankäyttöä ja työaikakin oli rajoitettu kuuteen tuntiin, joten asukkaille jäi runsaasti vapaata aikaa itsensä kehittämisen ja harrastusten parissa. Saarella vallitsi rauha ja yltäkylläisyys ja jokainen toimi yhteiseksi parhaaksi. More kirjoitti teoksensa esittämällä tarinan niin kuin oli sen kuullut paljon maailman meriä kierrelleeltä portugalilaiselta merimieheltä, *Hythlodaeukselta* (joka—ironisesti—vapaasti käännettynä tarkoittaa hölynpölyä). Teoksen ensimmäinen osa (More 1984, 25—72) sisältää paljon englantilaista yhteiskuntaa kohtaan osoitettua purevaa kritiikkiä, jota Hythlodaeus paljon maailmaa nähneenä osasi runsaasti harjoittaa. Kirjailijan itsensä suora yhteiskuntakritiikki olisi voinut olla vaarallista, joten More itse esiintyy kirjassa vain kuulijana, tehden sovinnaisia välihuomautuksia ja ilmaisten lopussa varsin varauksellisen kantansa siihen mitä oli merimieheltä kuullut. (More 1984.)

Utopia oli siis kaukaisella saarella sijaitseva valtio, johon kuului useita kaupunkivaltioita. Olennaista Utopian yhteiskuntajärjestyksessä oli yksityisomaisuuden ja rahatalouden puuttuminen. Kaikki oli yhteistä ja tasapuolisuuden nimissä ihmiset jopa vaihtoivat kotejaan kerran kymmenessä vuodessa. Jokaisen kaupunkivaltion alueeseen kuului tietynsuuruinen ala maaseutua ja vuosittain vaihtuva joukko kansalaisia siirtyi vuorollaan kaupungista maaseudulle tekemään maataloustöitä. Laiskottelua ei Utopiassa suvaittu, joten jokaisen utopialaisen oli tehtävä töitä, vaikkakin ainoastaan päivittäiset kuusi tuntia. Utopialaisille jäikin paljon vapaa-aikaa, jonka he käyttivät hyvien harrastusten parissa. yhteiskunnassa vallitsi uskonnonvapaus, mutta uskonkiihkoilu oli jyrkästi kielletty, kuten myös ateismi. Sotaan utopialaiset ryhtyivät vain äärimmäisissä tapauksissa puolustaakseen rajojaan tai auttaakseen ystäväkansojaan. Sotaa varten hankittiin palkkasotureita ulkomailta. Kaiken kaikkiaan saarella vallitsi ystävyys, yltäkylläisyys ja onnellisuus, mihin syynä oli rahatalouden puuttuminen. Ihmisen itsekkyyys juontaa juurensa rahasta, mutta kun mikään ei ole yksityistä, toimivat kaikki yhteiseksi parhaaksi, julisti More Hythlodaeuksen suulla. (Ibid.) Vaikka Moren Utopiassa vallitsi ylevä suvaitsevaisuus, ei More itse aina osoittanut suurta vapaamielisyyttä eikä edes sosialis-

miakaan. Esim. eurooppalaisia anabaptisteja (joista nykyään koostuu Pohjois-Amerikan menestyksekkäimmät utopiyhteisöt) hän haukkui hirviöiksi, jotka ovat levinneet kuin rutto muutamassa vuodessa. (Kautsky 1959, 188—9.)

Moren Utopia oli merkittävä kirjallinen inventio, joka määritteli utopian kentän seuraavat viisisataa vuotta. Voidaan kuitenkin sanoa, että utopia yleensä rajoittuu lähinnä yksittäisen utopiin yhteisön kuvailemiseen. Utopiafilosofia taas pyrkii pohtimaan itse utopian käsitettä, sen muotoja ja ominaisuuksia jne. eli teoriaa. Utopiafilosofian alkujuuret löytyvät antiikin demokratia-ajattelusta (Peltoniemi 1985, 226). Antiikin hyvä elämä tai täydellinen hyvinvointi ankkuroituivat kaupungin muotoon. Itse asiassa ensimmäisenä utopiana voidaan pitää itse kaupunkia. Ideaalinen kaupunki oli filosofin panos utopialle. Ihannekaupunki oli myös jumalallisesti säädellyn makrokosmisen järjestyksen mikrokosminen reflektio. Esim. Aristoteleen mielestä kaupunki oli ainoa paikka missä hän voisi elää hyvää elämää. (Kumar 1991b, 12.) Utopiakirjallisuuden alkuaikoina ideaaliyhteisö ei ylittänytkaan saaren tai kaupungin mittakaavaa (Bloch 1986, 491).

Länsimaisen kirjallisuuden ehkä ensimmäinen merkittävä utopia oli Platonin (427—347) *Valtio* (366). Kumar jopa heittää ilmaan ajatuksen, jonka mukaan viimeisten kahden ja puolen vuosituhannen aikana kirjoitetut utopiat ovat olleet *Valtion* muunnelmia, utopian arkkityypin hienosäädettyjä seuraajia (Kumar 1991a, 2). *Valtiossa* Platon puhui Sokrateen suulla ideaalivaltiosta, jonka johtavana periaatteena olisi järki ja filosofia eikä keskenään kilpailevien egoistien valtataistelu. Tässä utopiassa vallitsisi spartalaisuutta muistuttava militarismi ja luokkajako, jonka kahdessa ylimässä luokassa toteutettaisiin sosialismia. Ernst Blochin (1986, 488) mukaan Platonin sosialismi oli keino pitää varakkaat ja täten vaaralliset rahvaan edustajat poissa kuvioista.) Jopa lasten kasvatusta, jonka tähtäimessä oli ylivoimaisten hallitsijoiden koulutus, kuuluisi yhteisölle. Oikeudenmukaisen elämän takaajina toimisivat filosofikuninkaat ja tasa-arvoa—tosin hieman nykykäsityksistä poikkeavaa—noudatettaisiin yleisesti. Platonin tasa-arvo tarkoitti sitä, että jokaista kohdeltaisiin luokansa mukaisesti. (Platon 1981.)

Platon ei esittänyt valtiotaan fiktiona tai jossain maan kolkassa sijaitsevana paikkana, vaan hänen valtionsa oli luonnollinen jatke hänen ideaopilleen. Valtio oli siis ”ideaalinen malli, jossa kaikki ongelmat oli ratkaistu ideaalisella tavalla”. (Pitkänen 1998, 13.) Karl Popper pitää Platonin valtioideaalia, jossa valtio on itsetarkoitus, nykyajan totalitaaristen valtiokäsitysten edeltäjänä. Menneisyyden utopiateoriat arvioivatkin, että yhteiskunnallisen pahoinvoinnin poistaminen vaatisi yhdenvertaisuuden uhraamista, jolloin tiukan hierarkkisen yhteiskuntasysteemin tuoma tila kom-

pensoisi menetystä. Tasa-arvon uhraaminen on ollut utopiahistorian välttämätön paha. (Kateb1963, 70.)

Vapaus, veljeys ja tasa-arvoisuus ihmisyyden perusvaatimuksina saivat pohjansa Jean-Jacques Rousseauun (1712—1778) teoksessa *Yhteiskuntasopimuksesta* (1762). Rousseau usko, että ihminen on syntynyt hyväksi, mutta yhteiskunta on tehnyt hänestä pahan. *Yhteiskuntasopimuksen* idean voisi kiteyttää Rousseau käyttämään huudahdukseen ”Takaisin luontoon!”. Teoksessa kuvataan ihmisen alkuperäisen olotilan, luonnontilan, ihanuutta. Luonnontilassa ihminen oli vapaa ja seurasi ainoastaan itsesäilytysvaistoaan. Hän oli viaton kuin eläin ja pyrki vain tyydyttämään tarpeensa. Ihminen ei voinut rikkoa sääntöjä, sillä sääntöjä ei ollut. Vahingoksi koitui kuitenkin aistimukseen liitetty harkinta, jolloin järki otti vaiston vangikseen. Tulevia tarpeitaan ajatellen ihminen alkoi jaotella esineitä käsittein ”sinun” ja ”minun”, jolloin syntyi luonnollisen tasa-arvon alistava omaisuuteen, voimaan ja julmuuteen perustuva eriarvoisuus. Täten syntyi myös etuoikeuksia. (Rousseau 1997.)

Rousseauun ihanteena oli siis luontoon palaaminen, mutta ei sentään ihmisapinan asteelle, sillä kaiken yhteiskunnallisen hylkääminen—tässä vaiheessa—olisi merkinnyt ihmiselle onnettomuutta. Rousseau ei pitänyt yhteiskuntaa läpeensä mätänä, vaan arvosti esim. yhteiskunnan mahdollistamaa ajatusten avartumista. (Ibid., 58.) Rousseauin utopiana olikin konkreettisen yhteisön, kaupungin tai valtion asemesta eräänlainen luonnollinen, vapaa olotila, jossa ihminen olisi vapautunut yhteiskunnan epäkohdista, säilyttäen kuitenkin sivilisaation positiiviset tulokset (Lehtonen 1997). Tällainen eklektismi tai monista eri järjestelmistä (yhteiskunnista, filosofioista, ajattelutavoista jne.) yhdistelmiä tuottava päättely onkin yleistä utopia-ajattelussa.

Kristinuskon mukanaan utopian yhteisöstä, joka keskittyisi Jeesuksen ympärille, mutta idea liukui yhä enemmän toiseen maailmaan, sisäiseen transsendenttisuuteen ja lopulta—Blochin mukaan—tyhjiin lupauksiin (Bloch 1986, 502—3). Maailman radikaalin muuttamisen sijaan tuli toisen maailman instituutio, kirkko, joka toteutti kristillistä yhteisöutopiaa itseensä. Voidaan tosin kysyä, kuinka monelle kirkko instituutiona enää edustaa utopiaa (sanon positiivisessa merkityksessä). Näyttää siltä, että byrokratisoitunut kristillinen kirkko (tai ainakin sen suurimmat haarat) edustaa monille kirkon jäsenille muuta kuin paremman maailman tavoittelua. Asia riippuu tietenkin näkökulmasta, sillä onhan iankaikkinen elämä Taivaassa mitä suurimmassa määrin utooppista ja onhan kirkolla oma utopiansa kristillisestä yhteiskuntajärjestyksestä, mutta millaiset pyrkimykset instituutiolla ja sen jäsenillä on toteuttaa utopiaa, onkin jo eri asia. Toisaalta kristinuskon (ja monien muidenkin uskontojen) piiriin kuuluvat luostarilaitokset ovat eräänlainen utopiyhteisömuoto.

Tieteen vallankumous 1700-luvulla esitteli uuden messiaan: modernin utopia-ajattelun piirre, teknoutopia, alkoi saada yhä enemmän merkitystä. (Kumar 1991b, 11.) Modernin utopia-ajattelu voidaan jakaa kolmeen aikakauteen: *Thomas Moresta Ranskan vallankumoukseen*, “ilon ja onnellisuuden utopioille” oli tyypillistä institutionaalinen järjestys, sosiaalinen harmonia ja iloiset kokemukset. Uskonto varmisti utooppisten ihanteiden ykseyden. *1700-luvun lopulta 1800-luvun loppuun* tasavertaisuus, tiede ja edistys heijastivat urbanisoitumista ja teollistumista utopioissa. Suurin osa niistä puolusti jonkinlaista sosialismia, painottaen ykseyden ja yhteistyön merkitystä. Ihmisen tajuntaa laajennettiin jopa telepatialla ja uusia ’tieteitä’ (mm. frenologia) tuotiin esiin. (Wilklander 1984, 157—8.) Kumar väittääkin, että 1800-luvulla demokratia, vapaus, järki, tiede jne. eivät tulleet vain utopioiden sisällöksi, vaan *itse utopioiksi* (Kumar 1991b, 61). *1900-luvun utopiat*, Manuelin mukaan *eupsychiat*, korostivat tieteen yhä kiihtyvämpää edistystä. Psykologia, biologia ja sosiaalitieteet valjastettiin utopian suunnitteluun. (Wilklander 1984, 157—8.)

Negleyn ja Patrickin mukaan pikemminkin ihmiskuntaa kohtaan tunnettu pelko kuin toivo on motivoinut nykyajan utopisteja. Tai jos ei aivan pelko, niin ainakin tulevaisuuden uskon puute. (Negley & Patrick 1962, 574.) Perin inhimillisten ominaisuuksien—kateuden, vallanhimon ja sorron—vastustaminen on innostanut utopiakirjailijoita kehittämään ajatuksia ideaaliyhteiskunnasta. Utopiakirjallisuuden edustajilla on paljolti yhteisiä piirteitä. Näyttää siltä, että monet utopiat painottavat jonkinlaisen kollektiivitalouden tai sosialismin harjoittamista. Ainakaan kovin montaa vapaan markkinatalouden ja vahvan kapitalismin utopioita ei kirjallisuudessa ole—tai jos on, niin ne ovat eräänlaisia antiutopioita, rahatalouden voiman uhkakuvia. Pasifismi on eräs utopiakirjallisuuden yhteinen nimittäjä (Ibid., 577). Militarismi sopii kovin huonosti utopiakirjallisuuteen, vaikkakin esimerkkejä siitä onkin. Ainakin Platonin utopiassa harjoitettiin tiukkaa sotilaallista kuria, vaikkakin sekään ei ilmentynyt aggressiivisuutena ulkomaailmaa kohtaan.

Arkipäiväisemmässä kontekstissa voidaan pohtia esim. Adolf Hitlerin *Mein Kampf* -teosta (1934). Voidaanko Hitlerin ajatusten sisältävän utooppisia elementtejä tai hyväksyäkö *Mein Kampf* utopiakirjallisuuden edustajaksi. Hitlerin utopia oli yksi käsitys paremmasta maailmasta, mutta ilmeisesti utopia-ajattelu ei ole kuitenkaan niin relativistista, että *Mein Kampf* hyväksyttäisiin sen piiriin. Lieneekin niin, että ollakseen (hyvä) utopia, paremman maailman vision täytyy koskea *kaikkia* yhteisön ihmisiä, ei vain tiettyä rotua tai luokkaa. Tämä taas tekee ongelmalliseksi esim. kristillisen utopian pohdinnan, sillä kristityilläkin on ilmiselvää jako utopian arvoisiin ja siitä poisjätettäviin ihmisluokkiin. Joka tapauksessa Hitlerin teos sai suunnattoman suosion ja Hitlerin—jos

jonkun—utopia oli erittäin militaristien yhteiskunta, jota hän myös aktiivisesti pyrki toteuttamaan elämässään.

Pasifismi, luokaton yhteiskunta ja voitto rahan vallasta eivät ole yllättäviä teemoja utopiakirjallisuudessa, sillä köyhimmät yhteiskuntaluokat ovat aina saaneet kärsiä (ainakin materiaalisessa mielessä) eniten, niin sodassa kuin rauhassakin. Lähtökohtana utopian synnylle näyttää olevan suuri tyytymättömyys yhteiskunnassa vallitsevaan asiointilaan, jossa vähiten maallisista hyödyistä nauttivat ovat tyytymättömiä, mikä myöskään ei ole yllättävää, sillä todennäköisesti rikkauksien myötä hälvenee suurimmat epäkohdatkin. Ainakaan niihin ei kiinnitä niin paljon huomiota, jos ne eivät koske itseään.

Utopiayhteisöt

Jos kirjallisuudessa on paljon utopioita, on haavetta paremmasta maailmasta yritetty toteuttaa käytännössäkin. Tarkoitin tässä utopiayhteisöllä päämäärätietoisesti perustettua yhteisöä, jonka tarkoituksena on pyrkiä tietyn käsityksen mukaiseen utopiaan. Utopiayhteisöt voidaan jakaa uskonnollisiin ja maallisiin yhteisöihin, mikä tietenkin on karkea jako, sillä monet utopiayhteisöt pitävät sisällään sekä maallisia että uskonnollisia tavoitteita. Peltoniemen osoittama ero kahden utopiayhteisötyypin välillä on se, että maalliset utopiayhteisöt pyrkivät muuttamaan maailmaa, kun taas hengellisten utopiayhteisöjen edustajat yrittävät muuttaa itseään (Peltoniemi 1985, 231). Myös määrittelytavanomaisen ja utopiayhteisön välillä on mielestäni liukuva, joten en ota tässä huomioon mitään suuresti tulkinnanvaraisia tapauksia. En myöskään pohdi mitään ”osittaisia” utopioita eli sellaisia tavoitteita, joiden tarkoituksena on pyrkiä muuttamaan vain tietty osa yhteiskunnasta tai yhteisöstä. Tällaisia voisivat olla esim. koulu-, perhe- tai vaikkapa liikenneutopiat. Tyydynkin tässä pohtimaan utopiayhteisönä lähinnä sellaista ilmiötä, jossa tietty ryhmä ihmisiä on päättänyt perustaa johonkin paikkaan oman yhteisön, joka toteuttaa suuresti valtakulttuurista poikkeavia näkemyksiä.

Jo Platon yritti perustaa ideaalista yhteiskuntaansa Italiaan, tosin Syracusen nuoren tyrannin opettaminen filosofikuninkaaksi epäonnistui (Peltoniemi 1985, 226). Peltoniemen mukaan ihanneyhteiskunta pyrkii eristäytymään joko menneisyydestä tai tulevaisuudesta. Monet uskonnolliset ihanneyhteisöt ovatkin halunneet jättäytyä vuosisatoja vanhaan elämäntyyliin. Uusia tapoja, uutta teknologiaa jne. vieroksutaan, sillä näiden yhteisöjen *hyve* on konservatiivisuus. (Ibid., 217.) Uusi ja uutuus tuntuvat tuovan mukanaan vieraan ja uhkaavan. Näin myös Pohjois-Amerikan amishien ja hutteriittien kohdalla, joita mm. alkukristittyjen tiivis yhteisöllisyys on innoittanut jo yli

neljäsataa vuotta (Vesterinen 1992, 15—106; Hostetler 1983). Amishit ja hutteriitit muistuttavat tavoiltaan toisiaan, mutta ovat kuitenkin molemmat jakautuneet jonkin verran toisistaan poikkeaviin ryhmiin (Vesterinen 1992, 24). Näiden *anabaptistien* juuret juontavat 1500-luvun Euroopasta. Protestanttisen uskonpuhdistuksen aikoihin nämä kirkkoon kuulumattomat ja kasteen kieltävät lahkolaiset joutuivat maailmankatsomuksensa vuoksi ristiriitaan valtakulttuurin arvojen kanssa, sillä anabaptistit vastustivat protestanttisia johtajia. Monien vaiheiden jälkeen sekä amishit että hutteriitit päätyivät lopulta Amerikkaan, amishit 1700—1800-luvuilla kahdessa muuttoaallossa ja hutteriitit 1800-luvun lopulla. (Vesterinen 1992, 70—4; Hostetler 1983, 25—7.) Nykyään molemmat lahkot elävät erittäin paljon yhteiskunnan valtavirrasta poikkeavaa elämää yrittäen säilyttää kulttuurisen perintönsä mahdollisimman muuttumattomana. (Ibid., 16; Ibid, 3.) Tyytymättömyys vallitseviin olosuhteisiin siis antoi motivaation perustaa nämä utopiyhteisöt.

Teuvo Peltoniemi on tutkinut suomalaisten ympäri maailmaa perustamia ihannesiirtokuntia. Yhteisöjen aatteellinen perusta vaihteli huomattavasti sisältäen mm. sosialismia, nationalismia, uskonnollisuutta ja pasifismia, monesti eri tekijät saattavat esiintyä samassa yhteisössäkin. Syynä suomalaisten haluun perustaa ihannesiirtokuntia oli kykenemättömyys saavuttaa ihanteita kotimaassa. Haluttiin paeta ahdistavista oloista ja samalla protestoida niitä. Yhteisöjen ”utopia-aste” vaihteli paljon, riippuen siitä kuinka paljon eri mahdollisuuksia yhteisöissä kokeiltiin. Toisin kuin amishien ja hutteriittien kohdalla, suomalaiset siirtokunnat olivat hyvin lyhytikäisiä—utopiyhteisöt joko hajosivat tai muuttuivat osuuskunniksi tai muiksi maallisiksi organisaatioiksi. Suomalaisten utopistisilla aatteilla oli taipumus laimeta äkkiä. Monesti yhteisöt perustettiin liian eristykseen, mutta myös ympäröivän yhteiskunnan läheisyys saattoi olla ongelma. (Peltoniemi 1985.) Vaikka Peltoniemen kuvaamissa utopiyhteisöissä vallitsevat olosuhteet olivat jälleen päämotivaattorina, näyttää siltä, että uuden elämän aloittaminen sinänsä on kiehtonut monia utopiaan lähteneitä.

Kaikki utopiyhteisöt ovatkin olleet yrityksiä siirtyä utopiasta *eutopiaan*, ei-mistäään hyvään paikkaan (Kumar 1991b, 77). Toisissa ihanneyhteisöissä harmoniaan on pyritty demokratialla, toisissa ihanteena on ollut lempeä—tai täydellinen—diktatuuri. Ihanneyhteiskuntien sisäinen järjestys näyttää heijastelevan kaikkea mitä maailmassa on kokeiltu valtioidenkin tasolla. (Peltoniemi 1985.) Kautta historian utopistit ovat perustaneet joko muutaman hengen ryhmiä tai sitten suuret poliittiset johtajat ovat tavoitelleet koko valtion—ja jopa maailman kattavaa utopiaa. Monet aatesuunnat ovat perustaneet utopiyhteisöjään (esim. kibbutsit) ja myös 1960—70-luvun hippiliikkeen edustajia liittyi vapaiksi suurperheiksi, mikä edusti ihanneyhteisöä pienemmässä mittakaavassa. (Ibid., 232.) Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liitto alkoi Leninin utopiasta, mutta pysyi tyhjänä lupauksena

paljastaen kommunistisen puolueen yksinvallan todellisuuden. Tulokset olivat katastrofaalisia ja 70 vuotta myöhemmin kokeilu peruutettiin. (Kumar 1991b, 79.) Utopiasosialismi on kuitenkin ollut tärkein utopioiden synnyttäjä ja sen vaikutus näkyy lähes kaikissa maallisissa utopiyhteisöissä. Länsimaailman taloudellinen valtanäkemyksään ei ole kaukana utopia-ajattelusta. Kapitalismi pitää haavekuvanaan jatkuvaa elintason kasvua, “joka lähenee parasta hyvää, kuten kylmyys absoluuttista nollapistettä.” (Peltoniemi 1985, 232.)

Kapitalismin unelma Amerikka on kuitenkin ollut pienten, monesti sosialismiin taipuvaisten uskonnollisten, ekologisten ym. utopiyhteisöjen luvattu maa. Yhdysvaltojen pioneeriaikoina maa soveltuikin hyvin ihanneyhteiskuntien perustamiseen. Maata oli helposti saatavilla, uskonnollinen suvaitsevaisuus oli suurta ja yhteiskunnan instituutit vielä heikkoja. Amerikan yleinen henkinen ilmapiiri, protestanttinen etiikka, kannatti kokeilua ja yritteliäisyyttä. (Ibid., 227—8.) Amerikka itsessään oli monille kuva utopiasta, jossa saattoi päästä käsiksi ennen näkemättömiin rikkauksiin ja nauttia rajoittamattomista mahdollisuuksista, joiden palkkiot olivat avoinna kaikille, joilla oli yritysmieltä ja taitoja. Nykyään Amerikkaa pidetään monesti enemmän antiutopiana kuin utopiana. (Kumar 1991b, 82—3.)

Sosiologi Rosabeth Kanter tutki 1960—70-luvun vaihteen aikoihin lukuisia amerikkalaisia utopiyhteisöjä ja tuli siihen tulokseen, että utopioissa on kolme pääperiaatetta, jotka toimivat yleensä utopiyhteisöjen peruspilareina. Ensimmäinen periaate on *ihmisen mahdollisuus täydellistymiseen*. Utoopikot uskovat ihmisen epätäydellisyyksien johtuvat väärästä ympäristöstä eikä ihmisestä *itsestään*. Kuten Rousseau, utoopikot ajattelevat, että ihminen on perustaltaan hyvä, mutta yhteiskunta tekee hänestä pahan. Tämä periaate on johtanut eristettyjen, pienen mittakaavan utopiyhteisöjen syntyyn. Näissä yhteisöissä ympäristö on hallittavissa ja sosiaalinen elämä on muotoiltavissa vastaamaan täydellistä yhteisöä. Uskonnollisille utoopikoille täydellinen yhteisö on Taivas, itämaisille mystikoille korkeampi inkarnaatio, sosialisteille ja tiedemiehille seuraava askel evoluutiossa. Kaikki edellä mainitut kuitenkin uskovat täydellistymisen olevan mahdollista tässä ja nyt. (Kanter 1972, 33—4.)

Toinen Kanterin kuvaama periaate on *järjestys*. Utoopikot näkevät vallitsevan yhteiskunnan kaoottisena, hallitsemattomana ja tarkoituksettomana, mikä aiheuttaa konflikteja, saasteita, päämäärättömyyttä jne. *Järjestys*, joka vallitsee utopiyhteisössä, saadaan aikaan syventymällä suunnitteluun ja hallintaan, minkä avulla jokaisen yhteisön jäsenen hyvinvointi on turvattu. Täten uskotaan, että utopia ei ole vain tarkoituksenmukainen yhteisö, vaan harkittu ja ennakoitu, joten pelkoa epä-

varmasta tulevaisuudesta ei ole, sillä kontrolloidun suunnittelun avulla epävarmuus ja epätoivottavat seuraukset saadaan eliminoitua. (Ibid., 39.)

Veljeys on Kanterin tulkitsema kolmas periaate utopiyhteisöissä. Niin kuin yhteisöllinen elämä voidaan harmonisoida järjestyksellä, on myös ihmisten mahdollista saavuttaa harmonia toisensa kanssa. Tätä veljeyttä ilmentää mm. yhteisomistus, läheiset ihmissuhteet ja joskus jopa moniavioisuus. Tärkeätä on myös jakaa tasaisesti yhteisön työtehtävät, aivan kuten Moren Utopiassa, jossa ihmiset työskentelivät vuorovuosittain viljelyksillä. Arvokasta veljeyttä uusinnetaan yhteisillä rituaaleilla. (Ibid., 43—7.)

Utopiyhteisöjä on sekä maallisia että hengellisiä. Lisäksi voidaan erottaa aatteellisia utopia-yhteisöjä, joihin kuuluu kumpiakin edellä mainittuja, eivätkä rajat ylipäättään ole selväpiirteisiä. Yhteisöjen sisäisen kontrollin on yleensä oltava vahvaa eikä arvojen kyseenalaistamista suvaita, kuten amishien ja hutteriittien kohdalla. Homogeenisuus ja moniarvoisuuden torjuminen näyttävätkin olevan menestyksekkään utopiyhteisön elinehtoja. Mitä radikaalimpi utopia on ympäröivään yhteiskuntaan verrattuna, sitä tärkeämpää on, että yhteisön jäsenet ajattelevat yhdenmukaisesti. Pienetkin soraäänit voivat jäytää herkän utopian perustaa. Yhdenmukaisen ajattelun politiikkaa puolestaan tukee yksilönvapauksien minimoiminen. Näin esim. monissa uskonnollisissa kulttiyhteisöissä sekä—ismommassa mittakaavassa—edesmenneessä Neuvostoliitossa. Monet suomalaisten ympäri maailmaa perustamista ihannesiirotokunnista kaatuivat harjoitetun kontrollin vähäisyyteen ja yhteisön jäsenten erilaisista taustoista johtuviin erimielisyyksiin. (Peltoniemi 1987.)

Kumarin mukaan yritys toteuttaa utopioita on täynnä vaaroja. Parhaimmillaankin yritys saa todennäköisesti aikaan yhteisön (tai yhteiskunnan), jossa on vain vähäinen yhdenmukaisuus utopiasen käsityksen kanssa. Pahimmillaan yritys luo utopian vastakohtaan, autoritaarisesti vahvistetun antiutopian. Tämän ovat osoittaneet monet 1800—1900-luvun amerikkalaiset yhteisöt ja sosialistiset yhteiskunnat. (Kumar 1991b, 95.) Perustetuista utopiyhteisöistä suurin osa kaatuu omaan mahdottomuuteensa ensimmäisten vuosien aikana (Vesterinen 1992, 99). Silti lukuiset utopiyhteisöt sinnittelevät kohti ihanteellista päämääräänsä ja yrittävät luotsata jäseniään parempaa maailmaa kohti. Kuinka menestyksekkäitä elossa olevat utopiyhteisöt ovat, onkin eri kysymys, sillä vastaus riippuu yhteisön päämäärästä. Monet voivat pitää utopianaan viettä Club Mediterranee -tyyppistä elämää rikkaana ja joutilaana, mikä ei ole kovin vaikeasti saavutettavissa, jos on varakas, mutta jos tavoitteena on samanlainen elämä koko ihmiskunnalle, voi vaikeuksia tulla vastaan enemmän. Mitä radikaalimpi utopiyhteisö on tavoitteiltaan, sitä vaikeampi tavoitteisiin on päästä. Utopiyhteisökäsite saattaakin monesti olla liian vahva konnotaatioiltaan kuvaamaan yhteisöjä, joiden tavoitteet

eivät ole äärimmäisen korkealla. Semanttinen rajanveto *vaihtoehtoyhteisön* ja utopiyhteisön välillä onkin vaikeaa. Monesti käsitteitä käytetään kuitenkin synonyymisinä.

Kanterin mukaan yksikään utopiyhteisö ei ole vastaus kaikkeen. Yhteisöt ovat vaikeita luoda ja vielä vaikeampia ylläpitää. Utopiaa toteuttaakseen täytyy omistautua ihanteille, joita monet ihmiset pitävät vastenmielisinä. Yhteisöillä on usein puutteita, joista seuraa utopian epäonnistuminen. Mutta kuten ajattelevaiset ja omistautuneet ihmiset ovat usein havainneet, yhteisöt tuottavat silti osittaisia vastauksia ihmisyyden ongelmiin. (Kanter 1972, 235.)

Antiutopismi ja utopian merkitys

Luonnollisesti utopismiin ei suhtauduta pelkästään positiivisesti. Utopia on vähintään Thomas Moren ajoista lähtien edustanut uskoa kehitykseen ja yhteiskunnan parantamiseen. Utopia itsessään on ollut osoitus siitä, että halua muutokseen on. Kuitenkin utopia saa nykyään kamppailla hämmennyttä, mutta laajalle levinnyttä ajattelutapaa vastaan, jonka mukaan utopia on ollut illuusiota tai mahdotonta unelmointia. (Kumar 1991a, 423.) Utopiaa ei enää ”niellä pureksimatta”, vaan niin kuin vaikkapa toimintaelokuvaan kyllästynyt katsoja, aletaan kyseenalaistaa sankarin hyvyttä, kritisoida tapahtumien epärealistisuutta.

Utopiakritiikin yksi kulmakivi on *hyvän määritelmä*. Utopia on kiinnostunut Hyvän Elämän kuvailemisesta, mutta mikä on hyvää—ja kuka siitä päättää? Nozick syyttää utopisteja ylioptimistisuudesta ja ihmisen yksilöllisyyden unohtamisesta. Utopistit olettavat olevan ilmiselviä periaatteita, jotka hyvätahtoiset ihmiset omaksuvat yksimielisesti. Poliittisen koneiston toiminta on kuitenkin yllättävän monimutkaista ja yksimielisyys on vaikeasti saavutettavissa. Oletetaan myös, että sosiaaliset mekanismit toimivat ongelmitta ja nyky-yhteiskunnasta hyötyvät luopuvat vapaaehtoisesti eduistaan. Utopistit haluavat perustaa detaljoidun suunnitelmayhteiskunnan, joka on formuloitu etukäteen ja jota ei ole ennen kokeiltu, jolloin utopia oletetaan staattiseksi eikä huomioida kehityksen mahdollisuutta. Utopiassa(kin) askel eteenpäin on myös askel sivulle, sillä elämä on liian kompleksista, emmekä tiedä tarpeeksi saavuttaaksemme suunnittelemissamme sosiaalisia muutoksia. (Nozick 1979, 297—330.) Kumar kertoo filosofi Karl Popperin arvioineen utopismia rankalla kädellä. Popperin mukaan utopistinen metodi on johtava väkivaltaan, sillä utopiaa ei voida todistaa tieteellisesti, joten on puolustettava näkemyksiään väkivaltaisesti ja kukistettava kaikki kilpailevat visiot. (Kumar 1991, 90.)

George Kateb antaa jyrkemmän tuomion: utopia alkaa hyväntekeväisyydestä ja loppuu terro-riin (Kateb 1963, 23). Jos oletettaisiinkin, että utopiassa olisi toimiva poliittinen systeemi, olisi se Katebin mukaan paradoksaalista. Täytyykö täydellisessä yhteiskunnassa olla politiikkaa? Jos poliit-tinen systeemi on olemassa, täytyy mielipide-erojakin olla ja täten myös yleistä tyytymättömyyttä, joka on omituista utopialle. Silloin kun politiikka on päästetty utopiaan, on käärme laskettu para-tiisiin. Jos oletetaan, että poliittista systeemiä ei tarvittaisi ja ihmiset ymmärtäisivät itsestään toteut-taa täydellistä elämää, olisi utopia kuolematon—mutta myös eloton. Mitään suunnittelematonta ja odottamatonta ei tapahtuisi, ei yllätystä, ei spontaanisuutta, ei harmonian rikkomista. Yksi antiuto-pismin suurista peloista onkin, että utopiassa samanlaiset ihmiset eläisivät identtistä elämää toisis-taan erottumattomissa ympäristöissä, joissa he lopulta muistuttaisivat koneen vaihdettavia osia tai tahdottomia zombeja. (Ibid., 118.) Toisaalta Kateb kuitenkin pohtii nykyihmisen ja antiutopistien arvoja. Miksi utopian harmonia tuntuu vastenmieliseltä? Ovatko makumme niin karkeita, että vain dramaattiset speaktaakkelit voivat antaa meille nautintoa? Ovatko tunteemme niin tylsiä, että vain epäharmoniset tai kärsimystä aiheuttavat tapahtumat ovat haluttuja? (Ibid., 122.) Englantilaista utopiakirjallisuutta tutkinut historioitsija ja valtiotieteilijä J. C. Davis on sitä mieltä, että utopiat tarjoavat arvostettavia vaihtoehtoja pelastaakseen ihmiskunnan synkältä tulevaisuudelta—tai nykyi-syydeltä—, mutta hintana on vapaus. Ihanneyhteiskunnan järjestys ei pysy koossa ilman yksilönva-pauksien minimoimista. (Davis 1983, 388.)

Kanterin mukaan freudilaisuuskin vastustaa utooppista ajattelua. Utopiayhteisöt eivät ole nou-semista ihmisen kehityksen korkeimmille asteille, vaan pikemminkin taantumista primitiivisille tasoille. Utopiayhteisöissä harjoitettu vahva ryhmä(henki) on Freudin mielestä alkeellisen nomadi-heimon herättämistä, kuten uskonto on lapsuusajan riippuvuuden uudelleen vangitsemista. Lisäksi Kanter pohtii näkökulmaa, joka puolustaa antiutopismia sillä perusteella, että jos utopiateoriat olisi-vat sovellettavissa käytäntöön, olisi maailmassa huomattavasti enemmän eläviä ja toimivia utopia-yhteisöjä. Esim. Amerikassa vain muutamia kymmeniä utopiayhteisöjä on selvinnyt elinvoimaisina enemmän kuin pari vuotta. (Kanter 1972, 56.)

Kateb on kiteyttänyt antiutopismin premissit kolmeen kohtaan. Vaikka utopismi onkin sinänsä ihailtavaa, niin: 1. Todellisesta maailmasta ei ole tietä utopiaan. Tai jos on, niin se olisi väkivallan tie, joka on joko liian kallis tai epävarma. 2. Utopian ylläpito ei ole mahdollista ilman alistavaa po-liittista hallitusjärjestelmää. 3. Utooppinen visio koostuu ihanteista, jotka ovat ehkä abstraktisesti hyväksyttävissä, mutta eivät käytännössä, sillä ne ovat tuhoisia toisille, ehkä arvokkaammille ihan-teille. (Kateb 1963, 18.) Kateb päättelee myös, että johdonmukainen utopia-ajattelijä ei voi tehdä

individualismista pääambitiotaan. Vanhin utopiakritiikki onkin juuri tasapäistämisen ongelma: heterogeenisuus ja individualismi johtavat eri näkökantoihin, jolloin suuri utopiasuunnitelma voi sortua soraääniin. (Ibid., 220.) Täten harhaoppisuudelle ja poliittiselle kilpailulle ei ole tilaa. Myös auktoriteetin poistaminen on toivoton uni, sillä utopiateoria ei ota huomioon muutosta. Niin kauan kuin muutosta voidaan odottaa, täytyy olla hallinnon kaltaista toimintaa käsittelemään sitä. Tulee olemaan jatkuva päätöksenteon tarve ja jonkinlainen assimilaatiomekanismi on oltava. (Ibid., 77.) “Voimme ehkä muuttaa yhden asian kerrallaan, mutta ei mitään kovin suurta asiaa millään kerralla ja varmasti ei kaikkea kerralla”, kiteyttää Kateb (Ibid., 56).

Kanter pohtii käytännön utopiyhteisön ongelmia ja pitää suurimpana ongelmana sitä, kuinka varmistaa voiman ja solidaarisuuden jatkuvuus utopiassa. Kuinka työt voidaan jakaa ihmisille niin, että yhteisö säilyy elinvoimaisena ja kuinka yhteisö puolestaan pystyy tyydyttämään jäseniään ja säilyttämään heidän motivaationsa pitkälle tulevaisuuteen. Lisäksi utoopiset ihanteet täytyy ”sotkea” mukaan arkitodellisuuden ongelmiin. Kuka vie roskat ulos utopiassa, kysyy Kanter ja listaa perään useita tärkeitä kysymyksen asetteluita.

How to get the work done, but without coercion.

How to ensure that decisions are made, but to everyone’s satisfaction.

How to build close, fulfilling relationships, but without exclusiveness.

How to choose and socialize new members.

How to include a degree of autonomy, individual uniqueness, and even deviance.

How to ensure agreement and shared perception around community functioning and values. (Ibid., 64.)

Monien utopiyhteisöjen kohdalla teoreettinen antiutopismi tuntuu melko raa’alta. Harva yhteisö tuskin olettaa toteuttavansa nyt tai tulevaisuudessa sataprosenttisen täydellistä yhteiskuntaa. Absoluuttisen täydellisyyden tavoittelijat ovat utopisminkin kontekstissa epärealistisia. Ongelmia on ja tulee aina olemaan, myöntänevät monet utopistitkin. Utopiyhteisöissä kysymys onkin pikemminkin yhteiskunnan radikaalista parantamisesta, ei niinkään täydellistämisestä (jos ei oteta huomioon uskonnollisia utopioita). Vaikka antiutopismin kritiikki on sopivampaa lähinnä utopian teoreettiseen käsittelyyn, on se myös omiaan tasoittamaan vilsimpiä utopiatunteita.

Utopia on aikansa lapsi. Platonin aikaan peloponnesolaissodat olivat kylväneet pelkoa kreikkalaisten keskuudessa. Luokkajako syveni ja kolmenkymmenen tyrannin valta oli aloittanut salajuonien ja häikäilemättömyyden ajan. (Negley & Patrick 1962, 252.) Sota, köyhyys ja riisto kukoivat myös Moren ja luonnontilaa ylistäneen Rousseau’n aikoina. Lisäksi Moren utopiaa ruokkivat löytöretket ja tarinat kaukaisista maista, aikana, jolloin myös humanismi oli nousussaan ja uusia—

liberaalimpia—arvokäsityksiä alettiin omaksua (Itkonen-Kaila 1984). Rousseau taas oli kyllästynyt ylhäisön turhamaisuuteen ja valtaapitävien ahneuteen ja mielivaltaan. Hän oli koko ikänsä saanut kärsiä "yhteiskunnan kovuutta, säätyerojen vääryyttä ja kulkurin köyhyyttä". (Lehtonen 1997, 7.) Onnellisten ihmisten yhteiskunnassa ei pohdita utopiaa, vaan itse asiassa yhteiskunta on silloin utopia.

Peltoniemen mukaan ihannesiirtolat ovat yhteiskuntapakoisia tapoja uudistaa maailmaa. Utopiayhteisöt voidaan tulkita pakona ja protestina sille, ettei tosiasiallisesti ole mahdollista saavuttaa ihanteita, joita oma yhteiskunta maalailee. Monet ihanneyhteiskuntien jäsenet pakenevat omaa turvattomuuttaan. Samalla vanhaan maailmaan jääville halutaan antaa malli, jota seurata. Utopiayhteiskunnat auttavat meitä ymmärtämään paremmin sekä itseämme että yhteiskuntaa. Ne ovat kokeiluja, joissa testataan yhteiskuntaa mikrokoossa—tai joskus makrokoossakin. Joskus yksityiskohdat, joita utopiakirjailijat tai -suunnittelijat esittävät osoittavat fantasian ja toteutettavan välisen rajan hämärtymistä ja usein "vaihtoehtoisesta puuhailusta" voi tulla harhaista onnen etsimistä, jolla paetaan omaa sisäistä rikkinäisyyttä. Toiset hakevat ihanneyhteiskunnista vain oman onnensa täyttymystä, mukavampaa elämää ja nautintoja itselleen. (Peltoniemi 1985, 214—225.) Joskus käytännön utopia onkin niin kaukana ajatuksesta, että se näyttää pilkkaavan sitä. Kristillisen tai sosialistisen teorian ja käytännön suhde ovat monesti tuottaneet katkeruutta ja epätoivoa. (Kumar 1991, 72.)

Ricoeur antaa kuitenkin utopioille—kaikessa epärealistisuudessaankin—suurta arvoa. Utopian perusfunktio on uusien, vaihtoehtoisten perspektiivien kehittäminen. Utooppinen mielikuvitus auttaa meitä ajattelemaan uudelleen sosiaalisen ja yhteiskunnallisen elämämme luonnetta. Utooppinen hyppy ulkopuolelle on tapa, jolla me radikaalisti ajattelemme uudestaan mitä on perhe, kulutus, auktoriteetti, uskonto jne. Jos erilaisuutta vastustava systeemi on epäonnistunut eikä sitä voi lyödä, on utopia meidän lähtemme. Se voi olla pakopaikka, mutta myös kritiikin käsi. Näyttää siltä, että tietyt ajat tarvitsevat utopioita. (Ricoeur 1986, 273.) Filosofin Leonidas Donskis väittää, että olisi mahdotonta sovittaa tosiasiat arvoihin, jos ideologiaa ja utopiaa kulttuurisen ja moraalisen mielikuvituksen sisäisenä lähteenä ei olisi (Donskis 1999, 7). Myös tiede tarvitsee utopioita ja monien ihmistieteiden edustajat ovatkin toimineet omien utopioidensa innoittamana (ks. esim. Goodwin 1978).

Vaikka monesti utopiakokeilut ovat surkeasti kaatuneet, on utopia Ricoeurin mukaan pohjimmitaan toteutettavissa. Tämä on merkittävä asia, sillä se vastustaa ennakkoluuloa, jonka mukaan utopia on vain haave. (Ricoeur 1986, 273.) Peltoniemi korostaa, että tärkeintä on utopiaan pyrkiminen ja se että tavoitteet asetetaan kyllin korkealle. Sinne ei tarvitse päästäkään, sillä utopian luontee-

seen kuuluu saavuttamattomuus. (Peltoniemi 1985, 221—5.) Kokeilujen surulliset kohtalot eivät tarkoita sitä, että pahuus nousee utopiasta sinänsä, vaan siitä, että yritetään suorittaa kirjaimellisia käännöksiä utopiasta sosiopoliittiseen todellisuuteen (Donskis 1999, 9). Kumarin tavalla lienee hyvä kiteyttää utopian luonne vertaukseen, jossa utopia on “hyvän yhteiskunnan patenttitoimisto” (Kumar 1991, 73). Tai kuten Kanter ilmaisee, utopiyhteisöt ovat yhteiskunnan unelmia. Ne heijastavat ihmisyyden mahdollisuuksien romanttisia ja optimistisia visioita sekä uskovat parasta ihmisestä. (Kanter 1972, 237.)

3. ENNEN AUROVILLEÄ

Sri Aurobindo: intellektuelli, vapaustaistelija ja yogi¹

Nuoruus, sivistys ja isänmaallisuuden herääminen

Sri Aurobindo (Aravinda Ackroyd Ghose) (ks. kuva 1) syntyi 1872 Kalkutassa aikana, jolloin englantilaiset olivat hallinneet Intiaa "aristokraattiseen mogulityyliin" jo runsaan vuosisadan (Luoma 1994, 23). Aurobindon perhetaustasta olisi voinut ennustaa kaikkea muuta paitsi pojan tulevaisuutta. Perheen äiti, Swarnalata, kärsi jatkuvasti mielenterveytensä järkkymisestä eikä täten juuri kyennyt antamaan kolmelle pojalleen äidillistä hellyyttä (Purani 1995, 4—5). Aurobindon isä, Kristo Dhonre Ghose oli ateisti, vankkumaton anglofiili ja brittiläisen koulutuksen saanut lääkäri, joka halusi kasvattaa pojistaan sivistyneitä länsimaalaisia. Ensin viisivuotias Aurobindo lähetettiin kahdeksi vuodeksi Darjeelingiin, Koillis-Intiaan irlantilaiseen luostarikouluun, joka oli tarkoitettu lähinnä brittiläisten virkamiesten lapsille. (Satprem 1996, 20.) Kun Aurobindo oli seitsenvuotias, hänet lähetettiin veljiensä kanssa Englantiin hankkimaan itselleen koulutusta. (Van Vrekhem 1999, 4.)

Kovin vähän tiedetään kauaksi kotoaan joutuneen Aurobindon viettämistä neljästätoista vuodesta (1879—92) imperiumin keskuksessa. Ensin pojat kuitenkin järjestettiin asumaan manchesterilaisen anglikaanipapin, Herra Drewettin ja tämän vaimon luokse. Kun Aurobindon vanhemmat veljet alkoivat käydä Manchesterin peruskoulua, sai nuorin veli opetusta kotonaan. Herra ja Rouva

¹ Käytän tässä Matti Luoman tapaan kirjoitusasua *yoga* ja *yogi*, sillä suomen kielessä käytetty *jooga* saattaa luoda konnotaatioita lähinnä voimistelun kaltaisiin ruumiinharjoituksiin, joiden tarkoituksena on monesti ainoastaan parantaa kuntoa, venyttää lihaksistoa jne. eikä niinkään tavoitella yhteyttä Jumaluuden kanssa, kuten intialaisilla *yogan* muodoilla on yleensä tapana.

Drewett opettivat hänelle mm. latinaa, englantia ja ranskaa sekä historiaa ja maantiedettä. (Purani 1995, 5—6.) Ghosen veljekset tutustuivat samalla jonkin verran kristilliseen ajattelutapaan, mutta isänsä käskyn mukaan he eivät saaneet olla "missään tekemisissä kenenkään intialaisen kanssa tai olla millekään intialaiselle vaikutukselle alttiina" (Luoma 1994, 34).

Nuori Aurobindo osoittautui hyvin lahjakkaaksi opiskelijaksi ja vuonna 1884 hän pääsi Lontooseen St. Paulin yksityiskouluun (Purani 1995, 8). Vaikka Aurobindon opiskelu sujuikin loistavasti oli hänen mielialansa jokseenkin maassa mm. rahapulan takia. Vuonna 1892 Aurobindo kirjoitti Kimberleyn jaarlille:

I was sent over to England, when seven years of age, with my two elder brothers and for the last eight years we have been thrown on our own resources without any English friend to help or advise us. Our father [...] has been unable to provide [...] us with sufficient for the most necessary wants, and we have long been in an embarrassed position. (Purani 1995, 9.)

St. Paulin jälkeen Aurobindon onnistui saada stipendi King's Collegeen, Cambridgeen (Purani 1995, 10). Tämä oli tärkeää, sillä päästäkseen—isänsä toiveiden mukaan—siviilihallinnon virkamieheksi Intiaan, tuli hänellä olla sääntöjen mukaan ainakin kaksi vuotta yliopisto-opintoja takana (Van Vrekhem 1999, 5). Hän keskittyi nimenomaan humanistisiin opintoihin syventäen tietojaan suurella mielenkiinnolla kielten sekä englantilaisen ja ranskalaisen kirjallisuuden parissa. Erityisen kiehtovaksi hän koki Shelleyn kirjoitukset Ranskan vallankumouksesta. Myös Irlannin ja Italian vapausliikkeet inspiroivat häntä ja hän alkoi aavistella tulevan elämäntyönsä liittyvän vastaavanlaiseen toimintaan. (Luoma 1994, 34.) Latinan ja ranskan lisäksi Aurobindo hallitsi myös kreikkaa (hänen sanotaan harkinneen kirjoittavan pääteoksensa kreikaksi) sekä sen verran italiaa ja saksaa, että pystyi lukemaan Danten ja Göthen teoksia alkukielellä (Satprem 1994, 22).

Cambridgen vuosina Aurobindo alkoi tutkia kaukaisesta kotimaastaan kertovaa kirjallisuutta yhdessä muiden intialaisopiskelijoiden kanssa (Luoma 1994, 35). Hänestä kehittyi myös mainio runoilija, minkä harrastuksen parissa hän vietti suuren osa vapaa-ajastaan (Purani 1995, 15). Itse asiassa Aurobindo oli melko sulkeutunut eikä juuri harjoittanut sosiaalista elämää, päinvastoin kuin hänen toinen veljensä Manmohan, jonka kerrotaan juhlineen ympäri Lontoota itsensä Oscar Wilden kanssa (Satprem 1994, 22). Intian itsenäisyysajatus alkoivat vahvistua Aurobindossa, kun hän liittyi nuorten intialaisten salaseuraan nimeltään Lotus ja Tikari. Opintojensa lopulla Aurobindon virkatutkinto oli enää muodollista ratsastustestiä vaille, mutta Aurobindossa oli kypsynyt isänsä toiveille päinvastaisia päämääriä. Hän jätti menemättä kokeeseen eikä siten saanut tutkintoa suoritetuksi. On jokseenkin epäselvää, epäonnistuiko Aurobindo kokeessaan tahallisesti vai tahattomasti.

(Luoma 1994, 35.) Aurobindoa hylkääminen ei juuri harmittanut. Myöhemmin hän kirjoitti: "*I wonder what would have happened to me if I had joined the Civil Service. I think they would have chucked me for laziness and arrears of my work!*" (Purani 1995, 26.)

Kotimaassa Kristo Ghosen elämä oli menossa huonoon suuntaan. Todennäköisesti vaimon huono mielenterveys oli osasyynä siihen, että hän oli alkanut juopotella ja ajautua vakavaan taloudelliseen ahdinkoon. Kristo Ghose ehti kuolla vähän ennen kuin Aurobindo vuonna 1893 palasi Intiaan. Ennen kuolemaansa Ghose oli kuitenkin onnistunut järjestämään pojalleen hyvän työpaikan Barodan Maharadjan palveluksessa. Baroda oli yksi Intia suurimpia autonomisia ruhtinaskuntia ja sen hallinto oli hyvin järjestetty. Myös opetus ja tiede Barodassa lukeutuivat tasoltaan maan huipulle. (Luoma 1994, 36.)

Aurobindo toimi ensin maharadjan sihteerinä, mutta myöhemmin, vuonna 1897, hän alkoi opettaa osa-aikaisesti Barodan yliopistossa. Vuotta myöhemmin hänet nimitettiin englantilaisen kirjallisuuden professoriksi ja ranskan kielen luennoitsijaksi. (Van Vrekhem 1999, 8.) Runoudesta kehittyi Aurobindon suosima keino ilmaista henkistä kokemusmaailmaansa. Vuonna 1899, 25-vuotiaana, hän julkaisi ensimmäisen runokokoelmansa. Ollessaan 28-vuotias Aurobindo avioitui 14-vuotiaan Mrinalin Bosen kanssa. (Luoma 1994, 35.)

Vuosisadan vaihtuessa Aurobindo oli jo omaksunut Bengalin kielen, minkä jälkeen hän syventyi sanskritin opintoihin, jotta voisi paremmin tutustua Intian suuriin eepoksiin. Barodan aikana hän eteni urallaan melko nopeasti, mutta hänen vähäinen kunnianhimonsa virkauraa kohtaan esti häntä nousemasta korkeammalle. Hän oli tuona aikana kiinnostunut enimmäkseen kirjallisuudesta, politiikasta sekä myöhemmin filosofiasta ja yogasta. (Ibid., 36.) Joskus hänellä oli tapana ottaa osaa veljensä järjestämiin spiritistisiin istuntoihin tämän innostuttua okkultismista (Purani 1995, 51).

Seuraava vaihe Aurobindon elämässä aloitti nuoren oppineen isänmaallisen toiminnan, jota Aurobindon seuraajien piirissä pidetään suurena uhrauksena sekä Intian että hengellisen elämän puolesta. Aurobindon katsotaan valinneen tavanomaisen ja helpon elämän sijaan hengellisesti ja yhteiskunnallisesti vaativan epäitsekään suunnan, jota Aurobindoa tutkinut valtiotieteilijä Lorenzo vertaa merkitykseltään Jeesus Nasaretilaisen valitsemaan uhrautumiseen. Tällaisen merkityksen ainakin Aurobindon seuraajat ovat myöhemmin valinnalle antaneet. (Lorenzo 1993, 207.) Poliittisen vaikuttamisen tielle hän lähti aloittamalla kritisoida lehtikirjoituksissaan Intian kansalliskongressin haparoivaa toimintaa. Jo heti Intiaan palattuaan Aurobindo oli kirjoittanut sarjan artikkeleita *Indu Prakash* -lehteen, mutta hänen kielenkäyttönsä oli niin tulista, että toimitus pyysi häntä maltillistumaan. Aurobindo oli tällöin mieluummin hiljaa. (Van Vrekhem 1999, 9.)

Aurobindo ei niinkään vielä keskittynyt vallanpitäjien sortotoimista valittamiseen, vaan maanmiestensä velttouden ja pelkuruuden vastustamiseen. Intialaisten vaikuttajien heikkouteen pettyneenä hän alkoi maanalaisen toiminnan liittoutumalla muutamien vallankumousjohtajien kanssa, tarkoituksenaan aseellinen vallankumous. (Luoma 1994, 38.) Brittivallan toteuttama Bengalin jako vuonna 1905 oli vastaisku vallankumousaatteelle. Aurobindo kutsuttiin vastaperustetun Bengalin kansallisen yliopiston vararehtoriksi, jolloin hänen oli aika jättää tehtävät Barodassa. Aurobindon nuori vaimo jäi Barodaan, jolloin puoliset tapasivat entistä vähemmän tosiaan. Aurobindon valtava toimeliaisuus verotti avio-onnea, mistä Aurobindo oli hyvin pahoillaan. Hän koki kuitenkin elämäntehtävänsä avioliittoaan tärkeämmäksi, mikä ilmenee Aurobindon vaimolleen kirjoittamassa kirjeessä vuodelta 1907.

Here [in Calcutta] I do not have a moment to spare. I am in charge of the writing [and] the Congress work. I have to settle the Bande Mataram affair. I am finding it difficult to cope with it all. Besides, I have my own work to do; that too cannot be neglected. Will you listen to one request of mine? This is a time of great anxiety for me. There are pulls from every side that are enough to drive one mad. If at this time you also get restless, it can only increase my worry and anxiety. But if you could write encouraging and comforting letters, that would give me great strength. I should then be able to overcome all fears and dangers with a cheerful heart. I know it is hard for you to live alone [...]. As you have married me, this kind of sorrow is inevitable for you [...]. I cannot make the happiness of family [...] my primary aim in life. (Purani 1995, 93—4.)

Joulukuussa vuonna 1918 yksinäinen ja lapseton Mrinalini kuoli Barodassa influenssaan (Ibid., 166).

Bengalissa Aurobindo osallistui vallankumouksellisten aseelliseen koulutukseen, jolloin viimeistään politiikka nousi etualalle hänen elämässään. Bengalin jaon myötä intialaisten ja brittihallinnon välit kiristyivät merkittävästi. Vallankumouksellisen radikaalisiiven johtoon noussut Aurobindo vastasi tähän haasteeseen pamfleteillaan, pyrkien kiihottamaan kansaa aktiiviseen vastarintaan. Intian uskonnollis-filosofiset pääteokset, Upanishadit ja Bhagavad Gita, antoivat pontta Aurobindon kansallismielisyydelle ja ruokkivat hänen kasvavaa kiinnostusta hindulaisuuteen ja yogaan. Aurobindo hylkäsi lopullisesti eurooppalaiseen tieteeseen ja laitoskristinuskoon perustuvan arvojärjestelmän ja aloitti ponnistelunsa perinteisen yogan parissa. Tammikuussa 1908 Aurobindo saavutti ensimmäiset spirituaaliset kokemuksensa. (Luoma 1994, 38.)

Yogassa saavutetut kokemukset loivat Aurobindoon yhä enemmän uskoa vallankumoukseen, mikä purkautui hänen kiivaassa poliittisessa lehtikirjoittelussaan. Kongressin ajama englantilais-tuotteiden boikotti, swadeshi, sai Aurobindon innokkaan kannatuksen ja sai hänet uskomaan kongressin mahdollisuuksiin avoimessa poliittisessä valtataistelussa. Brittivallan vastustus synnytti lu-

kuisia yhteenottoja, jolloin intialaiset perustivat Kansallisen kasvatuksen neuvoston, jonka uuden kansallisen collegen johtajaksi Aurobindo valittiin. (Ibid., 39.) Samalla hän ryhtyi poliittisen aikakauslehdien, Bande mataramin, toimittajaksi ja kirjoitti lukuisia isänmaallisia pääkirjoituksia (Van Vrekhem 1999, 10).

Aurobindon poliittinen toiminta saavutti huippunsa kongressin istunnoissa (Luoma 1994, 40). Vuonna 1907 Aurobindo oli noussut itäisen Intian johtavaksi julkiseksi vallankumoukselliseksi, mutta liikkeen sisäiset erimielisyydet aiheuttivat Aurobindon edustamien radikaalien poisjäännin kongressista aina vuoteen 1915 asti, jolloin Mohandas Gandhi palasi Etelä-Afrikasta Intiaan. Tällöin Aurobindo oli jo vetäytynyt politiikasta. (Van Vrekhem 1999, 11.)

Vapaustaistelusta mystiseen filosofiaan ja yogaan

Aurobindon elämä sai ratkaisevan käänteen helmikuussa 1908, jolloin Aurobindon veljen, Barinin, suunnittelema pommiattentaatti epäonnistui. Barinin terroristiryhmä päätti murhata Douglas Kingsfordin, virkamiehen, joka oli johtanut vallankumousta vastustavaa toimintaa mm. lehdistövastaisuuksissa ja boikottia koskevissa oikeudenkäynneissä. Terrori-iskussa kuoli kaksi sivullista englantilaisnaista. (Van Vrekhem 1999, 12.) Brittien nopeiden vastatoimien johdosta pommin heittäneet terroristit surmattiin miltei välittömästi ja yhteensä 25 epäiltyä vallankumouksellista vangittiin, Aurobindo heidän mukana. Aurobindo vietti vuoden Aliporen vankilassa Kalkuttassa ja kuin ihmeen kaupalla todisteet häntä vastaan katsottiin riittämättömiksi, vaikka hänen muistikirjoistaan löytyi paljon vallankumoukseen liittyviä merkintöjä ja hän omisti veljensä kanssa vallankumouksellisten asevarastona ja koulutuspaikkana toimineen huvilan. (Luoma, 41—2.)

Aliporen vankilavuosi muutti Aurobindon elämän täydellisesti. Sortovaltaa vastustaneesta vallankumouksellisesta alkoi kehittyä hengellinen vallankumouksellinen. Vankilassa Aurobindo oli harjoittanut säännöllistä yogaa, joka oli johtanut syvään nirvanaa muistuttavaan okkulttiseen tilaan, jolloin visio hänen tulevasta elämästään oli selkiintynyt. (Ibid., 43.) Tällöin Aurobindo myös koki, että hänen elämänsä oli siirtynyt Jumalan käsiin (Lorenzo 1993, 207). Aurobindo jatkoi kuitenkin jonkin aikaa politiikassa ja perusti muutamia aikakauslehtiä, jotka kuitenkin alkoivat keskittyä yhä enemmän ulkoisesta sisäiseen maailmaan, heijastaen Aurobindon sisäistä muutosprosessia. Hän julkaisi mm. Intian kulttuureja, taidetta, uskontoa ja kirjallisuutta käsitteleviä tekstejä. (Luoma 1994, 43.)

Painopiste oli näin siirtynyt poliittisista korostuksista kansallis-uskonnolliseen suuntaan [...]; ainoana vapaana radikaalisiiven johtajana hän päätyi korostamaan tätä tulevaa pääaluettaan. Uskonnon suhteen hän painotti nimenomaan ihmiskunnan syvintä sydämen uskoa, joka on parhaiten säilynyt perinteisessä hinduismissa, muiden uskontojen edustaessa sitä pyhissä kirjoissaan: "Se perustuu henkisiin kokemuksiin, ei opinkappaleisiin, ja ne saavutetaan Intiassa yogaksi tunnetun käytännön avulla." Yogan suhteen hän painotti nimenomaan Bhagavad Gitan edustamaa "tekojen (karma) yogaa" [...] Uskonnon ja yogan on palveltava elettävää elämää eikä elämästä vetäytymistä, kuten aikoi- naan on liikaakin tehty. (Ibid.)

Vankilavuoden jälkeen Aurobindo oli yhä "piikki brittihallinnon lihassa", sillä hän oli artikkeleissaan avoimesti vaatinut Intian itsenäisyyden tunnustamista (ibid.). Tammikuussa 1910 vallankumoukselliset murhasivat erään poliisiupseerin Kalkutassa, jolloin brittihallinnon mitta täyttyi ja vallankumousliike päätettiin tukahduttaa lopullisesti. Muiden muassa Aurobindo määrättiin jälleen vangittavaksi, mutta siihen mennessä Aurobindo oli jo poistunut brittivallan ulottuvista Pondicher- ryyn, ranskalaiseen Intiaan. Brittihallintoa kummastuttaneen äkillinen katoaminen päätti Aurobin- don poliittisen kauden ja aloitti yogan kauden hänen elämässään. (Van Vrekhem 1999, 13—4.)

Marraskuussa 1910 Aurobindo ilmoitti madrasilaisessa sanomalehdessä asettumisestaan "uskonnolliseen turvapaikkaansa" ja kertoi olevansa haluton jatkamaan minkäänlaista poliittista toimintaa (Luoma 1994, 46). Tiedetään kuitenkin, että Aurobindo eli pitemmän aikaa eräänlaisessa tienhaarassa, joista toinen olisi jatkanut vapaustaistelun tietä ja toinen syventynyt hengelliseen elä- mään yogan parissa. Aurobindo olisi halunnut jatkaa taistelua Intian puolesta, kunhan hänestä ai- heutunut poliittinen kohu brittiläisessä Intiassa oli laantunut, mutta päätös yogan puolesta (näin Au- robindo kertoi myöhemmin) tuli "sisäisen äänen" muodossa. Hänen kohtalonsa oli aloittaa syven- tyminen hengelliseen elämään. (Lorenzo 1993, 210.) Vasten Aurobindon tahtoa hänen luokseen alkoi saapua oppilaita eri puolelta Intiaa ja tulevan Sri Aurobindo -ashramin perusta alkoi vähitellen hahmottua. Aurobindon näkyvä elämä oli siitä lähtien vähäistä, vaikkakin seuraavat 40 vuotta Pon- dicherryssä olivat hänelle kirjallisesti ja hengellisesti erittäin aktiivista aikaa.

Aurobindo jatkoi aloittamansa uuden integraalisen yogansa kehittelyä—aina kuolemaansa saakka. Yogan tunnuslauseena oli "Kaikki elämä on yogaa", joka tarkoitti sitä, että elämä on luon- non omaa yogaa pyrkimyksenä Jumalan ilmentäminen. (Luoma 1994, 45—6.) Aurobindo julkaisi muutamaa uskonnollis-filosofista lehteä, mutta loppuvuosinaan hän vetäytyi yhä enemmän askeetti- suuteen, työskennellen hengellisen vallankumouksensa hyväksi (Lorenzo 1993, 215—220). Sri Au- robindo kuoli—tai jätti ruumiinsa, kuten ashramissa kerrotaan—vuonna 1950, jolloin hänen elä- mäntyönsä tulkitsijaksi ja jatkajaksi tuli ranskalaissyntyinen "Äiti", Aurobindon elämänkumppani

Mirra Alfassa. Aurobindo tuli tunnetuksi yhtenä Intian itsenäisyystaistelun voimahahmona ja kuollessaan hän oli yksi Intian arvostetuimmista henkisistä johtajista. (Luoma 1994, 23.)

Avatarin kuoleman ongelma

Aurobindo oli kohonnut merkittävään hengellisen auktoriteetin asemaan Pondicherryn ashramissa. Aurobindo ja hänen seuraajansa pitivät Aurobindon harjoittamaa yogaa avaimena jumalallisen elämän avautumiseen maan päällä. Suurta guria pidettiin hindulaisen mystiikan *avatarina*, Jumalan sijaisena tai ilmentymänä maailmassa. Tähän asemaan oli päässyt myös Mirra Alfassa eli Äiti, joka johti ashramin käytännön elämää. (Lorenzo 1993, 90.) Vallankumouksellisella yogallaan Aurobindon tuli johtaa koko maailma—alkaen ashramista—Luvattuun Maahan, jumalalliseen elämään, joka olisi vapaa fyysisen elämän rajoituksista ja—mikä merkittävintä—kuolemasta. Yogamestarina Aurobindon katsottiin olevan ensimmäinen, joka tuon korkean päämäärän saavuttaisi eli Jumalallisen voiman tuli laskeutua häneen ensimmäisenä. Näin ei kuitenkaan tapahtunut, vaan Aurobindo, jota pidettiin kehittyneimpänä ihmisenä, kompastuikin vanhimpaan ihmisyyden kiroon, kuolemaan. Siis Aurobindo olikin kuolevainen; hän kuoli jättäen yogansa puolitiehen. Luonnollisesti tämä aiheutti suurta hämäännystä ashramiittien keskuudessa. Ashramissa pohdittiin kuumeisesti, mitä suuren gurun kuolema merkitsi Aurobindo-liikkeelle. Oliko se hyvän tarkoituksen traaginen loppu vai, kenties, jonkinlainen salainen suunnitelma? Jos Aurobindo ei onnistunut yogansa päämäärän saavuttamisessa, niin kuinka hänen seuraajansakaan siihen pystyisivät? (Lorenzo 1993, 238—253.)

Koska Aurobindo oli *avatar*, liitettiin hänen elämäänsä runsaasti mystisiä elementtejä. Siksi hänen kuolemansakin täytyi olla mystinen. Aurobindon kuolemaan liitettiin ”ihmeellisiä” aspekteja, joista suurimman merkityksen saivat kaksi ilmiötä. Tehdessään kuolemaa, Aurobindo vaipui vaikeaan koomaan, josta hän kuitenkin, ”kuin ihmeen kaupalla”, toipui tajuihinsa useaan kertaan. Tätä pidettiin Aurobindon mahtavien hengellisten kykyjen osoituksena. Kun Aurobindo lopulta kuoli, seurasi toinen merkittävä ihme. Hänen ruumiinsa kerrotaan säilyneen samanlaisena yli 90 tuntia, jonka katsottiin olevan kaksinkertainen aika verrattuna normaaleihin olosuhteisiin. Aurobindon katsottiin strategisesti ”valinneen” kuolemansa, jotta hänen harjoittamansa jumaluusvoiman maahan-tuonti olisi hänelle helpommin työstettävissä. Sri Aurobindon kuolema oli siis tarkoituksenmukainen teko, uhraus ashramille ja maailmalle. (Lorenzo 252—6.)

Koska ashramiin jäi nyt hengellinen valtatyhjiö ja lukuisat ashramiitit katsoivat parhaimmaksi jättää yhteisönsä, ajateltiin Sri Aurobindon kuolemaan liittyvän lisätulkinnan olevan paikallaan. Au-

robindon elämäkumppanin, Mirra Alfassan, katsottiin nyt olevan Aurobindon hengellinen sijainen. Itse asiassa Äiti ei ollut ainoastaan sijainen, vaan eräänlainen Aurobindon mystis-okkulttisen energian suora perillinen. Sri Aurobindo siis siirtyi elämään Äidin tajunnassa, jolloin Aurobindo yoga ei ollut missään tapauksessa epäonnistunut, sillä Äiti tuli jatkamaan siitä, mihin Aurobindo jäi. Nyt Äiti olikin tuo ensimmäinen uuden jumaluusvoiman toteuttaja ja yogan merkittävä työ maailmalle sai jatkajansa. Luonnollisesti näihin lopputuloksiin pääseminen edellytti reipasta aurobindolaisen symbolismin tulkintaa—tai jopa manipuloimista, kuten Lorenzo kirjoittaa. (Ibid.)

Ajattelu

Aurobindon ajattelua käsiteltäessä on muistettava, että Aurobindo ei pitänyt itseään filosofina tai ajattelijanakaan. Lisäksi hän väitti, että hänen lukuisat laajat teoksensa oli kirjoitettu ilman ajatuksen apua! Tällainen kanta vahvistaa Aurobindo asemaa, jonka Intiassa saavuttavat *rishit*, pyhät visionäärit. Aurobindo katsotaan kirjoittaneen teoksensa jumalallisen intuition valossa, kuten myös kuuluisat Veda-kirjat *upanishadeineen* kirjoitettiin. (Luoma 1994, 49.)

Aurobindon filosofia on hyvin värikästä, miltei runollista pohdintaa kaikkeudesta ja ihmisestä. Hän ei missään nimessä ole selvän looginen ja suora, vaan laittaa lukijansa koetukselle johdattaen ajatuksia monien mutkien kautta kohden lopullista ajatuksensa päämäärää, jolloin—länsimaalaisesta näkökulmasta—on monesti vaikea arvioida, onko kysymys runollisesta metafysiikasta, taiteellisesta retoriikasta vai mystisesti rönsyilevästä filosofiasta. Ehkäpä Aurobindon tarkoituksena olikin pysyä kategorioiden ulkopuolella. Hänen seuraajansa eivät halua kutsua häntä filosofiksi, sillä heidän mielestään se olisi vähättelyä. Aurobindo edusti jotain uutta ajattelussaan. Tämän tutkimuksen kannalta kategoriointi ei olekaan tarpeellista. Sri Aurobindon pitkä elämä kuitenkin sisälsi moninaisia elementtejä, jotka osaltaan vaikuttivat hänen ajatteluun.

[H]än oli runoilija, kielimies, yliopistonopettaja, virkamies, poliitikko, patriootti, profeetta sekä [...] yogi, filosofi ja mystikko. Puolet elämästä [...] hän eli länsimaisen, eritoten englantilaisen kulttuurin vaikutuspiirissä, mutta lopulta sitä vastaan intialaisena aktiivisesti taistellen, toisen puolen elämäänsä hän vietti Pondicherryssä filosofisen tuotantonsa ja oppilaittensa parissa. [...] "Modernin Intian filosofian isä" oli hänen kotimainen kunnianimensä. (Ibid., 59)

Aurobindon filosofian eräs tarkoitus oli yhdistää teoria, joka hänelle ei ollut vain ajattelua, vaan visionääristä intuitiota, ja käytäntö. Tällainen teoreettinen "näkeminen" tuli toteuttaa käytännössä yogan avulla, jonka keskeisenä tavoitteena oli saavuttaa koko olevaista edustava synteesi. Tämä synteesi puolestaan toimisi koko yhteiskunnallisen elämän ja myös yksittäisen ihmisen ohjenuorana. (Ibid., 71.)

Länsimaisen filosofian kannalta Aurobindon ajatukset näyttävät metafysiikalta, mikä onkin tavallinen ero intialaisen ja esim. eurooppalaisen filosofian välillä. Aurobindo ei kuitenkaan vaivu täysin mystisen metafysiikan uumeniin, vaan liittää ajatteluunsa jonkin verran rationaalisen, teoreettisen ja käsitteellisen tiedon analysointia. Aurobindo erottaa—melko rohkeasti—kaksi tietämisen lajia. Alempi tieto saavutetaan ymmärtämällä ilmiöitä ulkoisista näkökohdista, järjen avulla, kun taas Jumala-tieto ei ole ilmiömaailman tietoa, vaan se on saavutettu ymmärtäessä olemassaolo sisältäpäin, henkisen toteuttamisen kautta. Nämä kaksi tiedon lajia ovat kaksi eri puolta samasta pyrkimyksestä saada "lopulta tietoa Jumalasta, itsensä kautta, luonnon kautta, luonnon tapahtumien kautta." Aurobindo pitää länsimaista tiedettä alempana tietona, kun taas sisäisten, hengellisten kokemusten kautta saatu tieto on Jumala-tietoa. Tällainen periaatteellinen asenne tietoa kohtaan on melko yleinen intialaisessa ajattelussa. (Ibid., 72—3.)

Alempaa tietoa kerää ihmisen rationaalinen eli mentaalinen äly, joka on selvästi rajattu ja koskee vain jokapäiväisen elämän tiedonhankintaa. Kun ihminen ulottuu tavoittamaan todellisuuden varsinaisen olemuksen, hän ylittää rationaalisen mielen rajat supramentaaliseen maailmaan, maailmansieluun, Brahmaniin tai Jumalaan—millä nimellä kukin sitä haluaakaan kutsua. Ihminen on kykenevä liikkumaan kummallakin—mentaalisisällä ja supramentaalisella—tasolla, jälkimmäisellä kuitenkin melko vaativin ehdoin. (Ibid.)

Aurobindon filosofia on eräänlainen monismin ja dualismin yhdistelmä, riippuen näkökulmasta. Monistista ajattelussa on kysymys kokonaisuudesta, yhdestä yhtenäisestä maailmansielusta, jonka muodostaa kaikki olevainen. Dualismi ilmentyy ihmisen näkökulmasta: maailma ei ole sitä miltä näyttää, vaan syvempää ja korkeampaa. Kummatkin tasot ovat ihmisen tavoitettavissa. Matti Luoma vertaa Aurobindon filosofiaa Platonin esimerkkiin luolaihmisistä, joka luulee luolansa olevan koko todellisuus, kun taas valaistunut ihminen näkee auringon ja täten "oikean" todellisuuden. Tosin "luolakin kuuluu auringon valaisemaan yhteen yhtenäiseen todellisuuteen, vain sen vankeina olevat ihmiset luulevat luolan olevan ainoa todellisuus". (Ibid., 74)

Aurobindon filosofia todellisuuden luonteesta ei tämän tutkimuksen kannalta vaadi enää laajempaa tarkastelua, vaan onkin syytä perehtyä tutkimuksen kohteen, Auroville-yhteisön, kannalta tärkeämpään aiheisiin, ihmisen evoluutioon, ihmisen tulevaan kehitykseen ja lopulta jumalalliseen elämään maan päällä, johon päästään Aurobindon integraaliyogan kautta.

Yoga ja Yli-ihminen

Tässä luvussa esittelen Sri Aurobindon ajattelun pääkohdat: integraaliyogan ja Yli-ihmisen, joista edellisen tarkoitus oli toimia keinona jälkimmäisen saavuttamiseksi. Aurobindo yhdistää vanhoja intialaisia oppeja omiin ajatuksiinsa. Keskeisenä pyrkimyksenä on kaiken maanpäällisen elämän muuttaminen jumalalliseksi elämäksi (Luoma 1994, 48—9). Mainittakoon, kuten esim. David Lorenzo (1993, 77) kertoo, että Aurobindon yogan erityispiirteet ovat melkein mahdottomia ymmärtää edes pitkäaikaisille harjoittajille, joten yritän tässä tuoda esille ainoastaan oleelliset integraaliyogan periaatteet. Lisäksi Aurobindon käyttämä integraaliyogaa kuvaava kieli on erittäin värikästä ja rön-syilevää, joten siksikään en katso prosessien yksityiskohtaisten kuvailujen olevan tarpeellisia.

Aurobindo käyttää samasta asiasta—eräänlaisesta kaikessa ja kaikkialla vaikuttavasta jumaluusvoimasta—lukuisia eri termejä, kuten ”One Self”, ”Spirit”, ”Divinity”, ”One Being”, ”Truth-Consciousness” jne. jotka korvaan tässä yksinkertaisesti termillä ”jumaluus” minkä en usko tässä vääristävän Aurobindon sanomaa. *Integraaliyogaksi* harjoitusta kutsutaan lukuisista eri syistä. Ensinnäkin Sri Aurobindon tarkoituksena oli yhdistää vanhojen yogamuotojen parhaimmat puolet. Toiseksi filosofisella tasolla Aurobindon yoga oli päämäärältään yhdistävä arvokkaita länsimaisia poliittisia periaatteita (vapaus, veljeys, tasa-arvo) syvästi hengelliseen hindukosmologian ihmisyksyyteen. Kolmanneksi integraalisuus ilmenee arvoissa, joita yogan harjoittajien tuli edistää. Näitä arvoja olivat mm. uskonnollinen ekumeenisuus, interkulttuurisuus, minuuden näkeminen toisissa ja samalla jumaluuden näkeminen kaikessa. (Ibid., 84—5.)

Sri Aurobindo lähtee siitä muinaisten intialaisten *saddhukien* (pyhimysten) ajatuksesta, että maailmankaikkeuden olemuksen takana on jumaluus, kaikkien olentojen ja asioiden ikuinen ykseys. Kaikki olennot ovat yhtä jumaluudessa, mutta kuitenkin tietoisuuksiensa harhan takia ne ovat erossa siitä. Olennot ovat tietämättömiä omasta todellisesta itsestään ja mielen, elämän ja ruumiin todellisuudesta. Hengellisen kurin avulla on mahdollista poistaa tuo ykseydestä erottava mielen harha ja tulla tietoiseksi todesta jumaluudesta meissä ja kaikessa. (Satprem 1996, 162—75.)

Evoluutio on metodi, jonka avulla jumaluus vapauttaa itsensä. Elämä on ensimmäinen ja mieli on toinen askel tämän jumaluustietoisuuden vapauttamisessa. Mutta evoluutio ei lopu mieleen, vaan se odottaa vapautumista jumalalliseen olotilaan. Seuraava evoluution askel tulee olla kohti jumaluuden kehittämistä tietoisien olennon hallitsevaksi voimaksi. Vain silloin voi elämä täydellistyä. (Van Vrekhem 1999, 128—9.)

Luonto otti evoluution edelliset askeleet ilman tietoista tahtoa kasvi- ja eläinelämässä, mutta ihmisessä Luonto voi kehittyä tietoisien tahdon avulla. Tavallinen, mentaalinen tahto ihmisessä ei kuitenkaan riitä, sillä mieli on rajoittunut, mutta uuteen kehitykseen vievä metodi löytyy yogan kurrusta ja harjoituksesta. Menneisyydessä jumaluuden korkeuksiin häviämistä on yritetty maailmasta vetäytymisen avulla. Aurobindo opettaa, että korkeampaan jumaluuteen nouseminen on mahdollista—ei niinkään häviämällä Korkeuksiin, vaan vapauttamalla itse jumaluus maailmaan, antautumalla jumaluudelle. Täten, kun ihmisen tietoisuus täyttyy jumaluudella, on mahdollista kehittyä eläimellisestä ihmisyydestä jumalallisemmaksi roduksi. (Ibid., 58—64.)

Kehitys ei kuitenkaan voi toteutua hetkessä tai lyhyessä ajassa, vaan etsijän on otettava monia askeleita ennen kuin jumaluuden laskeutuminen on mahdollista. Ihminen elää enimmäkseen tajunnallisesti pinnallista elämää, mutta hänessä on sisäinen olento, jolla on suuria mahdollisuuksia. Ihmisen tulee herätä ja tunnistaa nuo mahdollisuudet. Ihminen saa vain heikkoja vaikutteita sisäisestä olenosta ja tämä ajaa häntä tavoittelemaan jatkuvasti suurempaa kauneutta, harmoniaa, valtaa ja tietoa. Yogan ensimmäinen prosessi on raivata "elintilaa" sisäiselle olenolle ja antaa ulkoisen mielen olla sisäisen valon ja voiman hallittavana. Täten ihminen löytää itsestään todellisen sielunsa. Ihmisen tulee oppia elämään sielullaan (sielussaan) sekä puhdistautua ja orientoitua sielun jumaludenkaipuun mukaan. Siitä voi seurata avautuminen ylöspäin ja samalla jumaluuden alaslaskautuminen. Mutta silloinkaan koko jumaluus ei laskeudu, sillä tavallisen ihmismielen ja jumaltietoisuuden välillä on useita tietoisuuden asteita. Nämä toisiaan seuraavat asteet täytyy avata ja niiden voima on tuotava alas mieleen, elämään ja ruumiiseen. Itsekurin prosessi on siten pitkä ja vaikea, mutta edes vähäinen osa siitä on jo paljon saavutettu, sillä se lähentää jumaluuden lopullisen vapautumisen ja täydellistymisen mahdollisuutta. (Ibid., 80—6.)

Halut ja intohimot tulee hallita, mutta ulkoinen asketismi ei ole oleellista. Minuus tulee saattaa pois itsekkyydestä ja korvata vanha tietoisuus uskoutumisella, rakkaudella ja antautumisella egoa suuremman Totuuden ja Todellisuuden palvelemiseksi. Aurobindo oli ilmeisesti saanut vaikutteita Darwinista, sillä hänen mielestä Yli-ihminen on evoluution seuraava askel, yhtä radikaali ja merkittävä siirtyminen uuteen tietoisuuteen kuin Homo Sapiensin ilmaantuminen oli. Nietzschen ajattelun kanssa Aurobindolla ei ollut juuri muuta yhteistä kuin termi Yli-ihminen. Aurobindon käsitys evoluutiosta sisältää maallisen kehityksen yhdistämisen ylimaalliseen maailmaan.

Kuten ihminen eroaa eläimestä ja eläin kasvista, on Yli-ihminen oleva täysin erilainen kuin nykyinen ihminen. Kehittyessään Yli-ihmiseksi, ihmisen ruumis tulee muuttumaan valoruumiiksi, hänen elinvoimansa (vital) valon elinvoimaksi ja hänen tajuntansa valotajunnaksi. Omalla painollaan evoluutio ihmisestä Yli-ihmiseen veisi tuhansia vuosia, mutta integraaliyogan avulla prosessia voidaan nopeuttaa. (Purushotham 1993, 22.)

Aurobindon teoria ihmisen muutoksesta (tai muuntamisesta) perustuu kolmeen seikkaan, joiden avulla ihminen voi kuroa umpeen välimatkan maallisen eksistenssinsä ja jumaluuden välillä ja täten saavuttaa Ylitajunnallisuus (supramentalhood) eli tulla Yli-ihmiseksi. Ensimmäinen askel on *sielullistaminen* (psychicization; Aurobindo käyttää termiä ”psychic being” kuvaamaan jotain sielunkaltaista hengellistä entiteettiä ihmisessä), joka tarkoittaa koko elämän ja kokemusten uudelleenjärjestämistä sielun ympärille. Sielu, joka on osa jumaluutta, säilyttää aina ”puhtautensa”, eikä nykyihmisenkään tila voi sitä horjuttaa. Sielu ohjaa salaisesti yksilön elämää läpi erilaisten tietoisuuden ja olemassaolon tasojen. Ihmisen kehittymisen kannalta on tärkeää, että sielulle annetaan ylivalta yksilön koko olemassaolossa. Korkeampi tietoisuus ja elämän sielullistaminen johtavat väistämättä suureen itsetietoisuuteen ja luovaan itseilmaisuun, mikä puolestaan on tarkoitettu rikkaamman elämän elämiseen ja lopulta koko elämän muuttamiseen. (Ibid.)

Sielullistamisprosessia seuraa *hengellistäminen* (spiritualization). Kun sielullistaminen keskittyy erityisesti ihmisen tietoisuuden keskuksen kehittämiseen ja järjestämiseen, aiheutuu hengellistäminen vielä pitemmälle viedystä tietoisuuden laajentumisesta. Tällöin ihminen tulee ulos yksilöllisyyden keskuksesta, ymmärtää ykseyden jumaluuden kanssa ja yhtyy siihen. Ruumista ja mieltä ei enää hallitse luonto, vaan jumaluus. (Ibid.)

Ylitajunnallistaminen (supramentalization) koetaan, kun jumaltietoisuus laskeutuu kaikessa voimassaan ihmiseen. Muutos on välttämättä työläs ja hidas prosessi, sillä ihminen on monimutkainen kokonaisuus ja hänen tulee vapautua kaikista epätäydellisyyksistä. Kun prosessi on valmis, henkinen ihminen väistyy gnostisen (gnostic) olennon tieltä, jolloin uusi evoluution taso ja yli-ihmisyys on saavutettu. (Ibid., 24.)

Aurobindon yoga siis alkaa ihmisen voimakeskusten muuttamisesta ja vie asteittain solutason muutoksiin, kulminoituen koko fyysisen olennon muuttamiseen. Erityispiirre Aurobindon yogassa on jumaluuden laskeutuminen ihmisten keskuuteen, kun perinteinen intialainen yoga pyrkii yleensä ihmisen tajunnan nostamiseen jumaluuden keskuuteen. Jumaluuden—jumalallisen elämän—laskeutuminen maan päälle on Aurobindon yogan ja ihmisen henkisen kehityksen viimeinen askel, Yli-ihmisen synty. (Ibid.)

Aurobindo itse työskenteli kovasti Yli-ihmisyuden saavuttamiseksi. Sekä Sri Aurobindo -ashrami että Auroville-yhteisö perustettiin edistämään ihmisen kehittymistä yli-ihmisyteen. Aurobindon kuolema vuonna 1950 tarkoitti hänen seuraajilleen tietoista uhrausta ja strategiaa, jonka

avulla Aurobindo taisteli evoluutioprosessia rapauttavia voimia vastaan. Aurobindon seuraaja ja elämäkumppani Äiti (The Mother eli Mirra Alfassa) jatkoi Aurobindon yogan kehittämistä ja ihmiskunnan viemistä kohti Yli-ihmisen tuloa. (Ibid., 25.)

Aurobindon opissa inspiroivan Mestarin rooli näyttää olevan ilmeinen. Mestari raivaa esimerkiksi tien läpi vaikean prosessin kohti korkeampaa tietoisuutta. Mestari on täten eräänlainen Jumaluuden ilmentymä tai edustaja. Aurobindon tarkoitus ei ollut luoda uutta uskontoa tai uudelleenmuotoilla vanhoja, sillä siten yogan oleelliset seikat olisivat vaarassa jäädä sivuun. Toisaalta hänen elämänsä ja ajattelunsa näyttää tarjoavan vastakkaisia esimerkkejä, sillä Sri Aurobindo -ashramin elämä alkoi muistuttaa yhä enemmän uskonnollista yhteisöä ja itse Mestari muistutti monin tavoin Kristus-hahmoa opetuslapsineen ja ”Jumalalliseen Valtakuntaan” liittyvine profetioineen. Joka tapauksessa hänen yogansa tarkoitus on sisäinen itsekehitys, jonka johdosta jokainen joka seuraa sitä, voi ajallaan löytää jumaluuden kaikessa ja siirtyä mieltä suurempaan tietoisuuteen, spirituaaliseen ja supramentaaliin tietoisuuteen, joka tulee muuttamaan ja jumalallistamaan ihmisluonnon.

Mirra Alfassa, Aurovillen Äiti

Nuori etsijä

Juuri Egyptistä Pariisiin muuttaneet pankkiiri Maurice Alfassa ja hänen vaimonsa Mathilde saivat toisen lapsensa, Blanche Rachel Mirran (ks. kuva 2), helmikuussa 1878. Porvarillisesta taustasta huolimatta Mirran vanhemmat olivat antaumuksellisia kommunisteja ja ateisteja. Jo kouluikäisenä Mirra inhosi muodollista koulutusta eikä oppinut aakkosia ennen kuin oli kahdeksanvuotias. Luonnollisesti tämä ahdisti hänen tunnollisia vanhempiaan. Innostuttuaan Mirra—kuten Sri Aurobindokin—oli kuitenkin innokas opiskelija. Yhdeksänvuotiaana Mirra kiinnostui valtavasti maalauksesta ja musiikista. Kolmen vuoden kuluttua taiteellisesti lahjakas lapsi maalasi jo öljyvärimaalauksia ja muotokuvia. (Purushotham 1990, 25—6.)

Myöhemmin Alfassa kertoi vanhempiansa luoman kasvatuksellisen perustan olleen oleellinen hänen tulevan kehityksensä kannalta. Itse asiassa Van Vrekhem kertoo, että Alfassa koki ”valinneensa” omat vanhempansa.

’I have chosen my parents to have a solid physical base, for I knew the work I had to do was very, very difficult and needed a solid base.’ She also said that for her start in life no better training was imaginable than the no-nonsense attitude of the materialistic Mathilde with her constant hammering

on the necessity of perfection. Not an easy environment for a child, but 'a wonderful education' for someone who had come to do a great and difficult work. (Van Vrekhem 1999, 31.)

Jo lapsuudessaan Alfassa koki olevansa yhteydessä yliluonnolliseen (Purushotham 1990, 26). Alfassa katsoi kokemuksensa olevan todellisia, sillä ne olivat alkaneet aivan yllättäen, ilman kokemusta vääristäviä ennakko-odotuksia. Alfassan mukaan ennakko-odotukset rajoittavat yliluonnollisia kokemuksia ja usein jopa luovat niitä itsestään, jolloin kokemukset ovat keinotekoisia ja mielikuituksen tuotetta. (Van Vrekhem 1999, 31). Myöhemmin Alfassa kuvasi lapsuuden yliluonnollisilta vaikuttaneita kokemuksiaan, joissa hän tunsi olevansa eräänlainen henki, joka poistui usein ruumiistaan ja paransi ihmisiä:

When I was a child [...] every night as soon as I had gone to bed it seemed to me that I went out of my body and rose straight up [...] above the city [Paris], very high above. Then I used to see myself clad in a magnificent golden robe, much longer than myself; and as I rose higher, the robe would stretch, spreading out in a circle around me to form a kind of immense roof over the city. Then I would see [people], the sick, the unfortunate coming out from every side [...] and gather[ing] under the outspread robe, begging for help, telling of their miseries, their sufferings, their hardships. In reply, the robe, supple and alive, would extend towards each one of them individually, and as soon as they had touched it, they were comforted and healed, and went back to their bodies happier and stronger than when they had come out of them. (Van Vrekhem 1999, 32.)

Tällaiset kokemukset saivat hänet uskomaan, että tulevaisuudessa hänen elämällään olisi tärkeä tehtävä, mikä tunne voimistui hänessä ajan myötä. Alfassa kertoi myös saaneensa hengellistä opetusta noilla yöllisillä retkillään ja vakuuttuneensa jumalolennon olemassaolosta. Tällä tavalla hän kertoo myös saaneensa tietää, että oli olemassa eräs mies, joka voisi yhdistää hänet—ja ihmiskunnan—jumaluuden kanssa. (Ibid., 33.)

Vuonna 1896 18-vuotias Alfassa hyväksyttiin *École des Beaux-Arts* -nimiseen kuuluisaan pariisilaiseen taidekouluun, jossa hän tapasi tulevan miehensä Henri Morriset'n. Alfassan vanhemmat eivät olleet kovin ilahuneita tyttärensä taideinnostuksesta, sillä heidän mielestä taide oli vain ajan-kulua ja taiteilijat vastuuttomia ihmisiä. Alfassa vihittiin Morriset'n kanssa seuraavana vuonna. Pian aviopari sai ainoan lapsensa, André'n. (Purushotham 1990, 26.)

Alfassan avioliitto kesti vuoteen 1904 asti (virallinen ero v. 1908), jonka jälkeen hän matkusti Algeriaan opiskelemaan okkultismia siihen aikaan kuuluisan Max Theonin luokse. Kahden vuoden opiskelun jälkeen Alfassa tunsi okkulttisten voimiensa kasvavan, mutta niiden harjoittamisen hän koki kuitenkin kovin vaaralliseksi, sillä usein hän tunsi jopa kuolevansa ollessaan okkulttisessa tilassa. Palattuaan Pariisiin, Alfassa kertoo menettäneen muistinsa (sic!) koko Algeriassa viettämästään kahdesta vuodesta. (Ibid.) Kuitenkin hän on jollain tavalla kyennyt kertomaan paljonkin tuosta

ajasta—ehkä seuralaistensa avulla. Alfassa kertoo saaneensa Algeriassa tietää mm. sen, että hän on hindulaisuuden tunnustama *Mahashakti*, Universaali Äiti, joka on ollut aina olemassa ja manifestoinut itseään eri muodoissa (Van Vrekhem 1999, 34).

Morriset’sta erottuaan Alfassa avioitui indologiaan perehtyneen lakimiehen ja teologin, Paul Richardin kanssa, joka myös oli kiinnostunut okkultismista. Hänen kauttaan Alfassa tutustui Sri Aurobindoon. Kun aviopari matkusti vuonna 1914 Pondicherryyn, he tapasivat Aurobindon, jonka Alfassa tunnisti henkilöksi, josta hän oli jo useiden vuosien ajan kokenut visioita. Tällöin hän vakuuttui siitä, että hänen tulisi työskennellä Aurobindon rinnalla. (Purushotham 1990, 27.)

Ensimmäisen maailmansodan alkaessa Alfassa matkusti vuodeksi Pariisiin, jonka jälkeen hän päätti mennä Japaniin hoitamaan sodassa haavoittuneita. Japanissa hän työskenteli sodan loppuun saakka. Huhtikuussa 1920 Alfassa palasi Pondicherryyn tullakseen Sri Aurobindon ”hengelliseksi seuralaiseksi”. Tällöin Alfassan toinen avioliitto oli lopullisesti ohi.

[Paul Richardin lähdettyä] Mirra jäi tyytyväisenä istumaan Sri Aurobindon jalkojen juureen, valituaan tämän sisäisesti henkiseksi mestarikseen... Tähän aikaan oli tämän ympärille kokoontunut vain pieni ryhmä ihmisiä; mutta nyt heidän määränsä alkoi nopeasti kasvaa. Sri Aurobindo katsoi tämän Mirran dynaamisen luonteen ansioksi, jota hän alkoi pitää oman olemuksensa täydentäjänä. [...] Siitä alkaen Äiti ja Sri Aurobindo lähtivät kulkemaan yhdessä eteenpäin, kiiveten samaa supra-mentaalisen nousun vuoria ja kutsuen lukuisia muita seuraamaan heitä. (Luoma 1994, 48.)

Koska Aurobindo seuraajineen eli järjestäytymättömästi, otti Alfassa ensimmäiseksi tehtäväkseen nostaa Aurobindon ympärille muodostuneen yhteisön elintasoja ja järjestystä. Vuosien 1922—26 aikana Aurobindo ja Alfassa pitivät yhdessä lukuisia keskustelutilaisuuksia, joita kutsuttiin ”iltakeskusteluiksi” (evening talks) ja joissa käsiteltiin mm. ihmisen henkistä kehitystä. Vuonna 1926 Aurobindo ilmoitti seuraajilleen vetäytyvänsä *sadhanaan* eli mietiskelyyn, jonka tarkoituksena oli työskennellä Aurobindon käsityksen mukaisen evoluution hyväksi. Aurobindo ilmoitti Alfassan—jota silloin jo kutsuttiin Äidiksi—jäävän yhteisön asioiden johtoon. Tämän katsotaan olevan Sri Aurobindo -ashramin virallinen perustamistapahtuma. (Ibid., 28.)

Ashramin johtaja

Äidin johdon alaisena ashram kasvoi laajaksi, hyvinvoivaksi instituutioksi. Joulukuussa 1943 perustettiin ashramin koulu, joka alkoi toteuttaa uutta, hengellisesti rikasta koulutusohjelmaa, jonka tarkoituksena oli valmistaa oppilaitaan omaksumaan uusi jumaltietoisuus. (Myöhemmin, saatuaan runsaasti lisää oppilaita ja resursseja, koulu muutettiin Kansainväliseksi Koulutuskeskukseksi.) Äiti

työskenteli ahkerasti luodakseen kollektiivisen ja hengellisen elämään kasvua kannustavan ympäristön. (Purushotham 1990, 28.) Äitiä on myös kuvattu tiukaksi ashramin asioiden hoitajaksi, mm. lähes kaikki ashramia koskevat tuli ennen toteutustaan hyväksyttävä hänellä. Äitiä pidettiinkin Sri Aurobindon aikaan ashramin vahvana, matriarkaalisena johtajana. (Lorenzo 1993, 222—3.) Kun Sri Aurobindoa pidettiin teoreettisesti ja kirjallisesti lahjakkaana, mutta etäisenä auktoriteettina, oli Äiti puhutun sanan mestari, käytännöllinen, elämänläheinen ja herkkä taiteilijasielu (Ibid., 225—7). Sri Aurobindon kuolema vuonna 1950 asetti Äidin lopullisesti ashramin johtoon ja vastuuseen yogasta, jota varten ashram oli perustettu (Purushotham 1990, 28). Äidin asema muuttui käytännön asioiden hoitajasta ashramin johtajaksi ja—mikä merkittävintä—Sri Aurobindon yogan ja samalla hänen koko tietoisuutensa perijäksi (Lorenzo 1993, 109).

Vuosi 1956 oli merkittävä Sri Aurobindon ja Äidin integraaliyogan kannalta, nimittäin silloin haudantakaisen Aurobindon ja Äidin työ otti uuden askeleen. Jumaluuden maanpäällinen toteuttaminen oli nyt mahdollista, sillä voima oli Äidin sanojen mukaan vihdoin laskeutunut maahan. Nyt oli enää jäljellä viimeinen, pitkä prosessi, tuon voiman maallinen toteuttaminen, ihmisten itsensä muuttaminen jumaluuden kaltaiseksi. Vuonna 1960 perustettiin Sri Aurobindo Society (SAS) ja yhteisön presidentiksi valittiin Äiti, jonka katsottiin olevan valaistunein elossa oleva Aurobindon yogan harjoittaja. Myöhemmin lukuisia SAS:n haarayhteisöjä perustettiin ympäri Intiaa. (Purushotham 1990, 28.) 1960-luvun alkupuolella Äiti koki usean perättäisen sydäninfarktin, mikä pakotti hänet paljolti vetäytymään ashramin johtotehtävistä. Hänen terveytensä pysyi huonohkona ja ashramin asioihin hän kykeni vaikuttamaan enää nimellisenä ja symbolisena johtohahmona, sillä vointinsa takia hän vietti suurimman osan ajastaan omissa huoneissaan. Jotkut ashramiitit pelkäsivät myös Äidin mielenterveyden alkaneen järkkyyä. (Lorenzo 1993, 291.)

Viimeinen Äidin merkittävä projekti oli Auroville-yhteisön perustaminen vuonna 1968. Äidillä oli jo pitkään ollut haaveena perustaa sellainen yhteisö, jossa eri puolilta maailmaa tulleet ihmiset, joilla on hyvää tahtoa, voisivat elää rauhassa ilman uskonnollisia, sosiaalisia, kulttuurisia tai taloudellisia ristiriitoja. Ilmeisesti Äiti koki ashramin jo jäykistyneen liiaksi institutionaaliseen muotoonsa, joten uusi alku ashramin hengelliseltä pohjalta oli tarpeellinen. Aurovillen tuli toteuttaa ihmisyyttä ja olla perustana Uuden Ihmisen—Yli-ihmisen—synnylle. (Purushotham 1990, 29.) Auroville perustettiin lähelle Pondicherryä, keskelle Tamil Nadun hedelmätöntä aavikkoa. Äidistä tuli heti Aurovillen voimakas hengellinen johtaja, kunnes vuonna 1973 Mirra Alfassa kuoli 95-vuotiaana.

4. KOHTI IHMISYKSEYTTÄ

*I dream'd in a dream I saw a city invincible to the attacks of the whole of the rest of the earth.
I dreamed that was the new city of Friends,
Nothing was greater there than the equality of robust love, it led the rest,
It was seen every hour in the actions of the men of that city,
And in all their looks and words.*
- Walt Whitman

Kohti Aurovilleä

Äidin unelma Aurovillestä muotoutui pitkän ajan kuluessa. Jo vuonna 1912 hän pohti ihmisyyden perustuvan uuden mallikaupungin perustamista. Visiossaan hän kuvitteli paikan, jossa ihmiset voisivat elää vapaasti maailmankansalaisina, yhden ainoan auktoriteetin, Ylimmäisen Totuuden, palvelijoina. Tuossa kaupungissa koko ihmismielen kapasiteetti käytettäisiin voittamaan ihmisyyden aiheuttamat kärsimykset ja ongelmat. Tämä visio, Mother's dream (liite 3.), toistui Äidin mielessä ajoittain, aina Aurovillen perustamiseen saakka. (Sullivan 1994, 39—40.)

Suunnitelmat ihannekaupungin rakentamiseksi tulivat melkein toteutetuksi 1940-luvun loppupuolella, kun Hyderabadin osavaltion hallitus halusi lahjoittaa maata Sri Aurobindo -ashramille. Ainoa ehto oli, että yhteisön tuotteet tuli kuluttaa yhteisön sisällä eikä käyttää niitä kauppaan ulkomaailman kanssa. Neuvottelujen edistyessä hallituksen edustaja kuoli yllättäen, jolloin suunnitelman toteutus jäädettiin. Idea rakentaa kaupunki, jossa ihmiset voisivat elää rauhassa ja harmoniassa, elvytettiin vuonna 1964, kun yksityiskohtainen ehdotus yhteisöstä esitettiin Sri Aurobindo Societyn (SAS), Sri Aurobindo -ashramin perustaman järjestön konferenssissa. Helmikuussa 1965 ranskalainen arkkitehti ja Sri Aurobindon seuraaja Roger Anger nimitettiin Aurovillen pääarkkitehdiksi. Anger ja hänen arkkitehtijoukkonsa työskentelivät tiiviissä yhteistyössä Äidin kanssa, minkä tuloksena syntyi kolme erilaista yhteisön mallia, joista viimeisen Äiti hyväksyi Aurovillen suunnitelmaksi. (Purushotham 1990, 36—37.)

Aurovillen alkuperäinen suunnitelma—ns. galaksimalli (ks. kuva 3)—on erikoinen: 15 neliökilometrin kokoinen ympyränmuotoinen kaupunki on jaettu neljään kolme kilometriä leveällä viheralueella (green belt) ympäröityyn vyöhykkeeseen. Asuin-, kulttuuri-, teollisuusvyöhykkeet ja kansainvälinen vyöhyke alkavat spiraalimaisina kaupungin keskuksesta. Kaupungin sydämessä on *Matrimandir*, Jumaläidin temppeli, Aurovillen sielu (ks. kuvat 4 ja 5), jonka valtava pallomainen

rakenne on ympäröity vesialtaalla ja 12 puutarhalla. Rakenteen sisällä on kammio, jota tukee 12 pilaria ja jonka keskellä on iso kristallipallo. Kammio ei ole minkään rituaalien toimituspaikka, vaan tila on pyhitetty ainoastaan hiljaisuudelle. Kaupungin asemakaava on tiheä keskustassa, mutta ulospäin mentäessä rakennustiheys vähenee. Anger'n mukaan ympyrämaisessa kaupungissa energia virtaa keskustaan, mikä parantaisi ihmisten välisiä kontakteja ja antaisi kaupungille elinvoimaa. Asuinalueen kadut eivät ole tavanomaisia ruuhkaväyliä, vaan "luovien naapurustojen valtimoita". Vaihtelevuutta, ajanviettoa ja silmänruokaa tarjoavat lukuisat aukiot, lähteet, puistot, altaat, amfiteatterit, ravintolat ja kaupat. Kulttuurivyöhyke on asukkaiden vapaa-ajan aktiviteetin alue, inspiroivien juhlien ja muiden tapahtumien pitopaikka. Kansainvälisellä vyöhykkeellä eri kansat ovat järjestäneet paviljonkeja, joissa pysyvät näyttelyt eri kulttuureista edistävät ihmisyksyyden asiaa. (Sullivan 1994, 23—29.)

Koska Aurovillen tuli olla kokeilullinen kaupunki, ajatteli pääarkkitehti kaupungin suunnitelmiin nähden kehittyvän eikä se ehkä koskaan tulisi valmiiksi. Organisaatiotasolla kaupungin rakentaminen annettiin Sri Aurobindo Societyn tehtäväksi. Näin siksi, että SAS yhteisöverkostoinen ja suhteinen oli ainoa varteenotettava organisaatio, joka pystyisi toteuttamaan näinkin laajan projektin. (Purushotham 1990, 39.)

Auroville-projektin esittäminen SAS:n kansainvälisessä konferenssissa (yhteisö oli vähitellen levinnyt ympäri maailmaa, mm. Eurooppaan, Yhdysvaltoihin ja Etelä-Amerikkaan) sai positiivista vastakaikua eri puolilta maailmaa. UNESCOkin julisti tukensa Aurovillelle vuonna 1966 yleiskokouksessaan, mikä aiheutti suuren kyselytulvan. Perustamistilaisuuteen mennessä SAS oli ostanut 1 500 eekkeriä maata ja neuvotteli jo 12 000 lisäeekkerin ostosta. Vuonna 1967 edistysellinen siirtokunta nimeltään Promesse kuusine mallitaloineen rakennettiin yhteisöä rakentavia tekniikkoja varten. Tamil Nadun hallitus alkoi auttaa SAS:a maaostoissa. (Ibid., 39—40.)

Auroville wants to be a universal town where men and women of all countries are able to live in peace and progressive harmony above all creeds, all politics and all nationalities. The purpose of Auroville is to realize human unity. (Ideals of Auroville 1999, 7.)

Edellinen lainaus oli ensimmäinen julkinen lausunto Aurovillestä vuodelta 1965. Kolme vuotta myöhemmin, 28. helmikuuta 1968, kansainvälinen yhteisöprojekti julistettiin aloitetuksi, kun perustamistilaisuudessa 124 maan ja jokaisen Intian osavaltion edustajat asettivat kukin kourallisen kotimaansa maata marmoroituun urnaan keskellä kuivaa ja lähes elotonta Tamil Nadun tasankoa. Tapahtuma julisti näin aloitetuksi kokeilun, joka oli omistettu ihmisyksyydelle ja kansainväliselle

yhteisymmärrykselle. Juhlissa painotettiin, että ajatus yhteisöstä perustui filosofi-yogi Sri Aurobindon ja hänen seuraajansa Äidin elämäntyöhön ja ajatuksiin. Auroville oli oleva kaikessa erilaisuudessaan ilmentyvän ihmisykseyden manifestaation paikka ja laboratorio, 50 000 asukkaan kaupunki, jonka tavoitteena on ihmisen evoluution seuraava askel. (G. 1997, 8.)

Ns. Aurovillen julistuksessa (Auroville Charter) asetettiin yhteisön henkiset periaatteet:

1. Auroville ei kuulu erityisesti kenellekään. Auroville kuuluu ihmisyydelle kokonaisuudessaan. Elääkseen Aurovillessä täytyy olla halukas palvelemaan Jumalallista Tietoisuutta.
2. Auroville tulee olemaan loppumattoman koulutuksen, jatkuvan kehityksen ja vanhentumattoman nuorison paikka.
3. Auroville haluaa olla silta menneisyyden ja tulevaisuuden välillä. Auroville tulee rohkeasti ponnistamaan kohti tulevaisuuden toteuttamista, käyttäen hyväkseen sisäisiä ja ulkoisia löytöjä (discoveries).
4. Auroville tulee olemaan materiaalisen ja hengellisen tutkimuksen paikka, oikean Ihmisykseyden elävää toteutumista varten. (Auroville Introduction 1997.)

Aurovillen synty ei olisi voinut osua parempaan aikakauteen. Maailman uudistaminen oli ollut 1960-luvun vallitseva teema. Industrialismia ja omaisuudenkeräämistä vastaan alettiin kapinoida, ja lukuisat mielenosoitukset ympäri maailmaa olivat osoitus nuorison halusta etsiä jotain muuta materialististen tavoitteiden asemesta. Monet etsivät vaihtoehtoja itämaisistä filosofioista. (Purushotham 1990, 1—2.) 1960-luvun nuorisolle oli tärkeää intensiivisten kokemusten etsiminen, erilaisen identiteetin ja yhteisyyden löytäminen, jota konventionaalinen yhteiskunta ei näyttänyt tarjoavan, sillä vanhat kulttuuriset kategoriat ja tapa määrittää kansalaisuutta eivät tyydyttäneet yhä enemmän yhteiskunnan ulkopuolisiksi itsensä tuntevia nuoria. (Mills 1973, vii—viii.)

60-luku oli siis suorastaan räjähtävä aikakausi. Äidin ajatus uudesta ihmisrodusta, joka omistaisi itsensä Jumalallisen Tietoisuuden löytämiselle ja harjoittamiselle vastasi monien 60-lukulaisten kapinallisten kysymyksiin elämän uudesta suunnasta. Intiassa projekti aiheutti liittovaltion hallituksessa innostuneen reaktion, sillä ihmisykseyden toteuttaminen vastasi hallituksenkin tavoitteita tuossa kymmenien kielten ja satojen kansojen maassa. Auroville näytti olevan yritys harjoittaa liittovaltion ideaalipoliittikkaa käytännössä. (Purushotham 1990, 2.)

Kun monet hengelliset yhteisöt Intiassa pyrkivät maailmasta vetäytymiseen, oli Aurovillen hengellinen päämäärä päinvastainen. Yhteisön tarkoitus oli tavallaan "tuoda vuori Muhammedin luokse" eli vapauttaa perinteisten yogien tavoittelema jumalallisuus maailmaan, mistä seuraisi pa-

remppi maailma koko ihmiskunnalle. Poliitiikkaa yhteisön rakenteisiin ei haluttu, mikä oli Äidin nimenomainen vaatimus. Luonnollisesti politiikan kaihtamisella (mikä itse asiassa on melko paradoksaalista ihmisyhteisössä) oli hyvät ja huonot puolensa. (Ibid., 4.) Jonkinlainen organisationaalinen rakenne tietenkin tarvittiin, mutta kuten psykologi B. F. Skinnerin kuvittelemassa ihanneyhteisössä, Walden Two'ssa (Wiklander 1989), rakenteen tuli olla vain välttämätön paha yhteisön alkuvaiheessa. Vähäisen hallinnon tuli olla joustava ja vapaa kaikenlaisesta dogmaattisuudesta ja institutionalismista (Lorenzo 1993, 245—8; Sullivan 1990, 50).

Aurovillen lopullinen tarkoitus oli Yli-ihmisen syntyminen. Täten se ei eronnut Sri Aurobindo-ashramin tarkoituksesta, mikä antoikin monille aihetta kyseenalaistaa Aurovillen perustaminen, kun kerran alkuperäinen Sri Aurobindon ja Äidin johtama kokeilu oli yhä toiminnassa. Aurovillen oikeutusta perusteltiin kuitenkin monin tavoin. Äiti itse kertoi ashramin olevan eräänlainen keskustietoisuus, jolloin Auroville olisi yksi ulospäin suuntautuva ilmaisu yrittää toteuttaa ihanteellisempaa elämää maanpäällä. Ashram, joka sijaitsi Pondicherryn kaupungin ydinkeskustassa, oli myös tiloiltaan rajoitettu, mikä loi paineita perustaa eräänlainen satelliitti kokeilun laajentamista varten. Lisäksi, koska Aurovillellä tuli olla paljon kontakteja ulkomaailman kanssa, uusi yhteisö tarvitsi täten laajan ympäristönkin. (Purushotham 1990, 32—3.) On myös pohdittu sitä, että Äiti koki ashramin olevan jo jäykistynyt institutionaaliseen muotoonsa, tullessa itsetarkoitukselliseksi ja jopa byrokraattiseksi organisaatioksi (mm. Lorenzo 1993).

Aurovilleä perustettaessa oltiin luomassa uutta tapaa elää. Sosiaaliselta, poliittiselta ja ekonomiselta kannalta yhteisön tuli olla radikaalisti erilainen verrattuna olemassaoleviin yhteisöihin. Koska ihmisykseys oli yksi yhteisön tarkoituksista, yhteisön tuli täten manifestoida itsessään kulttuurien synteesiä, mikä puolestaan loisi jäsenille tarpeelliset olosuhteet tulevaisuuden uutta voimaa varten. Tätä ei saavutettaisi yhdenmukaisuuden tai vallankäytön avulla, vaan kaikkien kansakuntien synteettisen organisaation kautta saavutetun perusteellisen ja asteittaisen yhdentymisen avulla. Eri kulttuurien piirteet tuli olla kaikkien saatavilla, kaikkien opittavissa, taiteessa, muodissa, leikissä, teollisuudessa ja ruuassa. Tätä tarkoitusta varten luotiin mm. kulttuuripaviljongit, joissa jokainen yhteisön kulttuuri voisi olla elävänä museona. (Purushotham 1990, 34.)

Yrityksessä murtaa olemassaolevia sosiaalisia muotoja, Äiti kielsi sukunimien käytön Aurovillessä. Tämän piti auttaa murtamaan konventionaalinen perheen rakenne, minkä lopullisena päämääränä oli kollektiivisen tietoisuuden saavuttaminen. Samassa hengessä myöskään avioliittoinstituutiota ei haluttu Aurovilleen. Äidin mukaan avioliitto oli lapsellinen ajatus.

If a man and a woman loved each other they were free to live together without any ceremony. This again was a step towards undoing existing patterns of family life. (MOA 1993, 78.)

Poliittisella tasolla Äiti teki selväksi, että Aurovillessä ei tullut olla hallintoa tai poliittista hierarkiaa. Kun Äidiltä kysyttiin ihanteellista poliittista rakennetta, saatiin vastaukseksi käsitys Jumalallisesta Anarkiasta (Divine Anarchy), jossa ihmiset tulisivat tietoisiksi sieluistaan ja järjestäytyisivät spontaanisti ilman asetettuja sääntöjä tai lakeja. Tämän tuli olla Aurovillen filosofinen viitekehys. Äidin käsitys yhteisön viitekehuksesta sai innoitusta mm. eräästä yhteisökoikeilusta Pariisissa, Paris Communesta vuodelta 1867. (Purushotham 1990, 34—5.)

Aurovillen talous tuli perustua yhteisön itseriittoisuuteen ja kaikkien tuli ottaa osaa yhteisön hyvinvoinnin tuottamiseen, joko tehden työtä tai luovuttaen yhteisön käyttöön tarpeellisia tuotteita tai rahaa. Teollisuuden tuli antaa osa tuloistaan tai tuotteistaan yhteisön kehittämiseen. (Ideals of Auroville 1999, 16.) Äiti piti työntekoa yogan yhtenä muotona, joten hän määräsi viiden yhteisön hyväksi vietetyn työtunnin vastuuksi, jonka jokaisen yhteisön jäsenen tuli täyttää (Joining Auroville sa.). Yksityisomistuksella ei tullut olla sijaa systeemissä, vaan kaikki omaisuus kuuluisi kollektiiville. Ekologisesti valveutuneena Äiti kielsi myös kemiallisten lannoitteiden ja tuholaismyrkkujen käytön. (Purushotham 1990, 35.)

Koska yoga oli luonteeltaan universaalia, Äiti vastusti vahvasti uskonnonharjoittamista Aurovillessä. Futuristisessa yhteisössä Äiti kannusti käyttämään hyödyksi modernin teknologian saavutuksia. Yhteisöön tulijoiden kokeiluajaksi määrättiin vuoden mittainen jakso, jonka aikana kokelas eläisi omilla varoillaan ja omaksuisi yhteisön ihanteet. (Joining Auroville sa.)

Utopian pioneeriaika

Unelmayhteisön alku oli kaukana utopiasta, tai kuten Purushotham kertoo: "*The builders of Auroville were certaily not moving into a land of milk and honey.*" Aurovillen alueella oli suuria ongelmia: vettä oli erittäin niukasti ja kauan sitten miltei puuttomaksi hakattu maaperä oli karua ja kuivaa. (Purushotham 1990, 45.)

Here one could see the process of a living earth slowly dying into a moon: the great marks of canyons ripping off the plateau and the glistening surface of exposed red clay, like a coral sea bed, reversing the evolutionary cycle as life falls slowly back into inert matter. There was a certain abstract beauty to the landscape, a certain magnificence in the cold austerities of the desert as the sun's red orb flattened out over the canyon lands. But it was not an organic beauty, it was the awesome and breathtaking beauty of death. (Sullivan 1994, 77—8.)

Aurovillen alueella sijaitsi 25 tamilikylää, joiden väestö eli köyhyysrajalla ja lukutaidottomana. Aurovillen ensimmäiset asutukset olivat hajallaan sirpaleisen 1 500 eekkerin alueella. Suuria suunnitelmia ei edes ajateltu toteutettavan, vaan ensimmäiset aurovilleläiset—utopian pioneerit—keskittyivät jokapäiväiseen selviämiseen melko primitiivisissä oloissa. (Purushotham 1990, 45—6.) Silti he tunsivat työllänsä olevan suurta merkitystä.

I was milking cows, being happy. I was working through the world [nauraa]. [...] [A]t that time I was living—actually I didn't even have a room. I had a bed in the barn with fifty cows. [...] And then we'd get up every morning, and milk the cows [nauraa][.][...] I liked it actually, but not so many people would have. We lived simply. I still live very simply. (Bhavana / JJ.)

One didn't think about [the design of the city], just wanted to be there, and push the wheelbarrow, that's all. Just be with it, physically, in all the ways one could. [...] [T]hat was my day. [...] One had to build a hut, take care of a bit of land and all that, so the work day was here. And then one had to manage with how to get water—everything had to be organized—from zero. There was not even a road, there was nothing. (Divakar / AuAr.)

Maaliskuussa vuonna 1968 vaatimaton terveysklinikka avattiin Promesse-yhteisössä, mikä auttoi aurovilleläisiä luomaan suhteita paikallisväestöön, sillä kyläläiset olivat usein kipeästi sairanhoidon tarpeessa. Forecomers-niminen yhteisö perustettiin amerikkalaisen nuorenparin toimesta keskelle yhteisön aluetta. Koska teitä ja vesijohtoja ei ollut, vedenhakumatkat Promessesta (jossa oli yhteisön ainoa vesijohto) olivat hyvin vaivalloisia. Pikku hiljaa kuitenkin kaivoja alettiin rakentaa ja maata ostettiin luomuviljelyä varten. Maavalleja rakennettiin monsuunisateiden veden keräämiseksi ja maaperän eroosion vähentämiseksi. Paikallista työvoimaa alettiin käyttää apuna maataloustöissä. Vuoden 1969 lopussa Aurovillessä oli 14 asuinrakennusta ja yhteisö alkoi tuottaa ravintoa omiin tarpeisiinsa. Aurovillen arki pyöri lähinnä perustarpeista selviämisen ympärillä, mutta silloin tällöin jopa pieniä näytelmiä esitettiin vapaa-ajan ratoksi. (Purushotham 1990, 46—7.)

Samoihin aikoihin Auroville alkoi tulla tutummaksi ulkomaailmalle. UNESCO pyysi jäsenvaltioitaan ja muita tahoja osallistumaan Aurovillen rakentamiseen. Yhteisön koettiin toteuttavan UNESCO:n arvostamia ihanteita kansainvälisestä yhteistyöstä ja monikulttuuristen arvojen kunnioittamisesta. Sri Aurobindo Society aloitti mainoskampanjan, jossa ei kaihdettu science fiction -elementtejä: Tulevaisuuden Kaupunki oli rakenteilla. (Ibid., 22—4.) Marraskuussa vuonna 1968 Intian yleisradiossa käsiteltiin Aurovilleä ja sen ihanteita, joiden esittäjänä oli arvostetun SAS:n edustaja. Myös Ranskan radio ja eurooppalainen lehdistö levittivät tietoa yhteisöstä. Vuonna 1969 Äiti perusti viisihenkisen hallintokomitean käsittelemään mm. yhteisön kehitysohjelmien koordi-

nointia sekä sovittelemaan yhteisössä ilmenneitä erimielisyyksiä. Kaikki komitean jäsenet olivat ashramista, mutta vajaan kahden vuoden jälkeen kolme aurovilleläistä sai luvan osallistua kokouksiin, tosin eivät jäseninä. 1970-luvun alussa komitea ei kuitenkaan enää pystynyt toteuttamaan tarkoitustaan, joten se lakkautettiin. (Purushotham 1990, 48—9.)

Vuoden 1969 alussa Promessessa elänyt italialainen kuvanveistäjä Vincenzo palasi Eurooppaan järjestämään karavaania, joka toisi mukanaan työntekijöitä uuteen tulevaisuuden kaupungin pieniyhteisön prototyyppiin, Auromodele'iin. Yli kaksikymmentä työntekijää aloitti kuusiviikkoisen matkansa maateitse läpi Aasian. Sillä aikaa työntekijöille valmistettiin asuntoja läheisen Kuilapalayamin kylän läheisyyteen. Työntekijöiden yhteisö—Aspiration—oli tiheästi rakennettu, toisin kuin muut Aurovillen yhteisöt. Pikku hiljaa pienteollisuutta alettiin kehittää. Väkiluvun kasvaessa enemmän rakennuksia alkoi kohota ympäri yhteisöä. Aspirationissa avattiin vuonna 1971 yhteisön ensimmäinen koulu, First school, jonka oppilaiksi tuli heti 35 aurovilleläistä lasta. Koulukuljetus eri puolilta yhteisöä hoidettiin pakettiautolla, joka kuljetti amerikkalaisia, eurooppalaisia ja tamililapsia opiskelemaan yhdessä. (Ibid., 49—50.)

Matrimandirin, Aurovillen Sielun, rakentaminen aloitettiin helmikuussa 1971 (G. 1997, 13). Tällöin asutus alkoi levitä kohti yhteisön maantieteellistäkin keskustaa. Matrimandirin taimitarha perustettiin jo edellisenä vuonna, tarkoituksenaan kasvattaa kasveja alueelle suunniteltuihin 12 puutarhaan. Taimitarhan ympärille muodostui lopulta oma pieniyhteisö. Uusi pieniyhteisö perustettiin myös Kottakarain kylän liepeille. Yhteisön asukkaat toimivat lähinnä amerikkalaisen säätiön rahoittaman uudelleenistutusprojektin parissa, mutta monet alkoivat harjoittaa maanviljelystä ja käsitöitä, mitä varten läheinen tamilikylä tuotti hyvää työvoimaa. (Purushotham 1990, 52—3.)

Australiasta tullut Johnny kehitti kätevän uuden asumismuodon, kapselit, jotka olivat pieniä, kolmella jalalla seisovia bambusta tehtyjä majoja (AVA 1998, 117—8). Aurovillen rakennustyylilyleensäkin haki ”utooppista” tyyliään. Useita hedelmäpuutarhoja perustettiin vuonna 1971 ja saman vuoden kesäkuussa yli neljä metriä korkea ja lähes kaksikymmentä metriä leveä pato rakennettiin suojelemaan istutus- ja viljelymaata. Saksalaisen säätiön avustuksen turvin kyläläisille järjestettiin lastentarha sekä vesijohto Kuilapalayamiin. (Purushotham 1990, 53.)

Aurovillen perustusfilosofiassa pyrittiin rahankäytön hylkäämiseen yhteisön sisällä. Pioneeri-aikana tämä tapahtuikin melkein itsestään yhteisöllisen jakamisen hengessä. Yksittäisiltä ihmisiltä ja säätiöiltä rahoituksensa saanut ”Prosperity fund” perustettiin auttamaan niitä, joilla oli vaikeuksia perustoimeentulon kanssa. Väestömäärän kasvaessa rahaston varat kuitenkin hupenivat, jolloin (1973) rahasto jouduttiin lakkauttamaan. Myöhemmin rahaston seuraajaksi perustettiin Central

fund. Erikoista kyllä, mutta rahaston lakkauttamisen aikoihin aurovilleläiset kokoontuivat ensimmäistä kertaa yhteiseen kokoukseen käsittelemään asiaa. Siihen asti yhteisö oli kehittynyt lähinnä yksittäisten ihmisten yritysten tuloksena. Kokouksessa päätettiin, että yksittäiset pienyhteisöt yrittäisivät ylläpitää oman toimeentulonsa mm. henkilökohtaisten varojen avulla. Keskusjohtoinen ruokajakelu perustettiin hankkimaan tarvittava määrä ruokaa Pondicherrystä. Aurovilleläiset saivat täten ruokaa ilman rahallista korvausta (jäsenethän eivät saaneet palkkaa työstään) tarkoitusta varten perustetusta kaupasta, Pour Tous'sta. (Ibid., 54.)

Futuristisen suunnitelman mukainen kaupungin rakentaminen oli alusta alkaen jäänyt taka-alalle, sillä aurovilleläiset panostivat enemmän ekologisia arvoihin. Heidän elämänsä oli riippuvainen maaperästä, vedestä ja kasvillisuudesta, joten SAS:n ajama ”teknotopia” vaikutti yhteisön jäsenistä ennenaikaiselta. SAS:n taas täytyi pitää kiinni futuristisesta suunnitelmasta, sillä Aurovilleä oli jo mainostettu niin paljon Tulevaisuuden Kaupunkina, että suunnitelman jättäminen taka-alalle olisi asettanut SAS:n kiusalliseen asemaan. Aurovilleläisten mielestä SAS:n marssijärjestys oli takaperoinen. (Lorenzo 344—5.) Matrimandirin rakentaminen oli erittäin hidasta ja Bharat Nivasin, intialaisen kulttuurin keskuksen rakentaminen alkoi hiljalleen vuonna 1971. Kuitenkin kolmessa vuodessa keskukseen saatiin valmiiksi iso auditorio ja ravintola. Vuonna 1974 SAS:n arkkitehdit ja kaupunkisuunnittelijat näyttivät keskittyvän lähinnä Auromodele'in, prototyyppiyhteisön, kehittämiseen. (Purushotham 1990, 55.)

Pioneeriaikana suhteita tamiliväestöön yritettiin kovasti kehittää. Suurimpana tekijänä olivat erilaiset työsuhteet, mutta vuonna 1970 Edayanchavadin kylän lapsia varten tuotettiin ilmaiseksi mm. leipää ja maitoa. (Ibid.) Kyläläiset olivat syystäkin hieman kummissaan Aurovillen tapahtumista. Jotkut olivat toiveikkaita, odottaen Aurovillen parantavan kylän elinolosuhteita, toiset taas suhtautuivat hyvin varautuneesti ”valkoisen miehen” puuhiin. Erään tamilikylän vanha päällikkö kuvailee tilannetta seuraavasti:

[S]ome thirty years ago we heard a scheme named after Sri Aurobindo called ”Auroville” which was to be built in this area. Some of the villagers were very scared because they felt that the white people would come and rule them again. (AVA 1998, 25.)

Vaikka yhteisön kehittyi materiaalisesti, ei kollektiivista tietoisuutta juuri päässyt muodostumaan. Yhteisön jäsenet toteuttivat yksilöllisiä suunnitelmiaan, olivat paljolti omissa oloissaan ja jotkut jopa näyttivät erakoituvan. Mitään kehitystä yhteisöllisellä tasolla koordinoivaa elintä ei syntynyt. Tähän oli osasyynä vahvalla auktoriteetilla varustetun Äidin kunnioitettava asema. Aina kun ongelmia tai valintatilanteita syntyi, matkasivat yhteisön jäsenet (kukin vuorollaan, oman pro-

jektinsa asialla) Pondicherryn ashramiin, Äidin luokse neuvoa kysymään. Äidin sana oli laki eikä yhteisön sisäisiä konflikteja päässyt syntymään, sillä kaikki kunnioittivat Äidin mielipiteitä ja Äiti päätti lastensa puolesta. (Purushotham 1990, 56.) Aurovillelle keskeisten päätösten neuvotteluissa Äidin sanoja siteerattiin ahkerasti ja hänen neuvoihinsa vedottiin ristiriitatilanteissa. (Lorenzo 1993, 5 & 247). Joskus Äidin sanan palvominen ylitti järkevyyden rajat, ja itse Äitikin valitteli siteerausvillitystä.

I was wondering: is the Mind going to have to fail completely before people understand? [...] [P]eople are always asking me for "messages" [...] and they take it all so seriously! They believe it's so terribly important... (Sullivan 1994, 55.)

Yhteisöjen välillä oli vähän kommunikointia myös siksi, että ne sijaittivat hyvin hajallaan. Joskus yhden yhteisön jäsenet eivät edes osanneet neuvoa tietä naapuriyhteisöön. Pioneeriaikana, alkeellisista oloista huolimatta, usko Aurovillen asiaan oli vahva. Nuoret 60-lukulaiset tunsivat olevansa oikealla asialla ja että kovalla työllä Aamuruskon kaupunki saataisiin rakennettua. Ensimmäisten kuuden vuoden aikana Aurovilleen oli muodostunut viisitoista pieniyhteisöä, joiden asukaina oli yhteensä 322 Totuuden etsijää. (Purushotham 1990, 56—57.)

Sota

Mirra Alfassa kuoli vuonna 1973 95-vuotiaana ja jätti jälkeensä valtatyhjiön. Auroville oli Äidin rakas lapsi, joka tarvitsi Äidin neuvoja ja tukea vaikeassa lapsuudessaan. Kun Äitiä ei enää ollut, sai Auroville vastaansa kriisin, joka järjensi yhteisön filosofista perustaa ja melkein mursi sen. Kuusi vuotta on jo pitkä elinkaari utopiyhteisölle ja Aurovillen kohdalla aika näytti loppuvan. Sri Aurobindo Society (SAS) edusti lain mukaan Aurovilleä. SAS koordinoi ja organisoi Auroville-projektia ja—mikä osoittautui kohtalokkaaksi—myös kanavoi yhteisön rahoitusta. Suunnitelman mukaan Aurovillen tuli olla SAS:n hallinnassa niin pitkään, että Auroville saavuttaisi itseriittoisuuden. (Purushotham 1990, 61—2.)

Aurovillen alkuvuosina yhteisön asukkaat ilmaisivat usein tyytymättömyyttään SAS:n kykyyn hoitaa Aurovillen asioita. SAS:n johtoporras vaikutti Pondicherrystä käsin eikä heillä täten ollut käytännön kokemusta yhteisön tilanteesta. Aurovillestä päätettiin liian kaukana. (Lorenzo 1993, 362.) Äidin vielä eläessä ristiriidat olivat lievempiä, sillä Äitiä kohtaan tunnettu kunnioitus oli suurta molemmin puolin, mutta myöhemmin asiat riistäytyivät asteittain käsistä (Purushotham

1990, 63). Aurovilleläisten asenteet SAS:n edustajia kohtaan alkoivat olla negatiivisia, eikä vasta-
puolikaan ollut tyytyväinen Tulevaisuuden Kaupungin asukkaisiin. SAS:n mielipiteet aurovilleläi-
sistä sisälsivät voimakkaimmillaan seuraavanlaisia elementtejä: aurovilleläiset edustivat länsimaista
kaaosta, jota hallitsi vapaa seksi, huumeet, shokeeraava käytös, perversiot, mukavuudenhalu, hen-
kilökohtaiset intressit ja ylipäättään ihmisyyden alemman tason fyysisyys. SAS:n mukaan aurovil-
leläiset kiistelivät, olivat epäyhteisöllisiä, vieraita ulkomaalaisia eivätkä käsittäneet alkuunkaan Au-
robindon filosofiaa. Aurovilleläisten mielipide SAS:stä ei ollut sen viehättävämpi, sillä Pondicher-
ryn väki edusti heille konventionaalista auktoriteettia, vallanhalua, perustelemattomia sääntöjä ja
standardeja, epäaurobindolaista instituutiota, tiukkojen valtarakenteiden toteutumista, moralismia,
kivettyntä sosio-ekonomista näkökantaa ja jopa fasismia, rasismia ja fanaattisuutta. (Lorenzo
1993, 345—352, 368 & 413.) Ei lienekään yllätys, että osapuolet olivat ajautumassa vaikeaan kon-
fliktiin.

Äidin kuolema aiheutti SAS:ssa valtataistelun, mikä puolestaan kiristi ilmapiirin äärimmil-
leen. Äidin opetuslapsi, entinen liikemies Sri Navajatha, korotti vihdoin itsensä SAS:n johtoon, Äi-
din paikalle. (Ibid., 362.) Tämä suututti ashramin maltillisen puolen, jolloin Navajatha vetäytyi ni-
mittäen itsensä puheenjohtajaksi ja toisen ashramiin, Auroville-myönteisen Shyamsunderin, pää-
sihteeriksi. Sen jälkeen johtokunta päätti aloittaa Aurovillen ja siihen liittyvien organisaatioiden
yhdistämisen yhdeksi keskusjohtoiseksi yksiköksi. Tämä soti Äidin ja Sri Aurobindon käsityksiä
vastaan, sillä he pyrkivät nimenomaan valtarakenteiden minimoimiseen. Aurovilleläiset alkoivat
menettää uskoaan SAS:n kykyyn hoitaa yhteisön asioita. Uudistukset näyttivät Aurovillestä käsin
yhteisön kaupallistamiselta ja alistamiselta, joten mielenilmaisuja SAS:a vastaan alkoi ilmetä yhä
enenevässä määrin. (Purushotham 1990, 64—5.) SAS vastasi levottomuuteen yrittämällä elvyttää jo
kerran lopetetun hallintokomitean (CAA—the Committee for the Administration of Auroville). En-
simmäisen komitean lopetti Äiti, sillä hän tuli siihen lopputulokseen, että komiteat eivät olleet Au-
rovillen idean mukaisia. (Lorenzo 1993, 357—360.) Toisen CAA:n oli tarkoitus selvittää Aurovil-
len ongelmia SAS:n kanssa, mutta jo komitean sisällä oli paljolti erimielisyyksiä. (Purushotham
1990, 64—5.)

Aurovillen ja SAS:n erimielisyydet johtuivat lähinnä eri prioriteeteista. Kun Aurovillessä tar-
vittiin varoja perusasioihin, kuten ruokaan, veteen ja hedelmällisen ympäristön kehittämiseen, näytti
SAS keskittyvän vain futuristisiin rakennusprojekteihin. SAS:n johtokunta ei pitänyt aurovilleläis-
ten avoimista tyytymättömyyden ilmaisuista, sillä niistä seurasi huonoa julkisuutta koko projektille.
(Lorenzo 1993, 344—5.) Lisäksi SAS:lla oli hieman taloudellisia vaikeuksia, mikä näkyi siinä, että
CAA leikkasi Aurovillen budjettia ja lopetti Aurovillen uudelleenistutusprojektin tukemisen. Auro-

villen greenwork-yhteisöissä eli 66 ihmistä, jotka olivat työskennelleet laajan metsänistutustyön parissa uudistaakseen ympäristöä, mutta nyt he joutuivat jakamaan kuukaudessa vaivaiset viisituhatta rupiaa, jonka he saivat SAS:n yleisestä rahastosta. Istutusprojektin lopettaminen oli shokki Aurovillelle eivätkä yhteisön jäsenet voineet uskoa, että heidän prioriteettinsä erosivat niin paljon CAA:n kanssa. Protestointi oli turhaa. (Purushotham 1993, 66.)

CAA:n sisäiset ja ulkoiset kiistat johtivat siihen, että aurovilleläiset lähestyivät useaan kertaan Sri Navajathaa (Shyamsunder oli jo eronnut tehtävistään) pyytäen autonomiaa Aurovillelle. SAS:n autoritäärinen rooli koettiin ahdistavaksi, kuten eräs aurovilleläinen kuvaili.

We had no choice to determine our priorities or communicate ourselves, now way even to be recognised except through the SAS. Even the land we worked was held in their name. They could swallow us alive and everything was legal. (Lorenzo 1993, 379.)

SAS ei suostunut antamaan autonomiaa Aurovillelle. Lokakuussa vuonna 1975 Aurovillen istutusprojekti sai ulkopuolisen lahjoituksen, josta SAS käytti puolet lainakorkojensa lyhennyksiin ja päätti antaa vain toisen puolen projektille. Tämä suututti aurovilleläisiä vielä enemmän, mikä johti siihen, että SAS piti lahjoituksen kokonaan itsellään. SAS alkoi myös käyttää propagandaa, syyttäen ongelmista yhteisön "ulkomaalaisia", mikä oli selvä rikkomus Äidin ajamaa ihmisyksyyden kansainvälisen kaupungin ideaa vastaan. Intialainen lehdistö oli SAS:n puolella kuvaillen aurovilleläisiä ryhmäksi, joka koostui enimmäkseen ulkomaalaisista, jotka harrastivat vapaata seksiä ja huumeita sekä uhmasivat laillista auktoriteettiansa, SAS:a. SAS jatkoi yhteisön budjetin leikkaamista, minkä oletettiin saavan yhteisön taipumaan. (Purushotham 1993, 67—8.)

Yhä paheneva taloudellinen tilanne sai Aurovillen jäsenet hakemaan ratkaisua muualta kuin SAS:sta. Shyamsunderiin, joka oli koulutukseltaan asianajaja, otettiin yhteyttä, sillä hän oli osoittautunut olevan Auroville-myönteinen. Aurovillen edustajat ja Shyamsunder alkoivat itse suunnitella Aurovillen rekisteröitymistä itsenäiseksi yhteisöksi. Tällöin SAS yritti ehkäistä toimet tarjoamalla aurovilleläisille paikkaa SAS:n johtokunnassa. (Lorenzo 1993, 279.) Neuvottelut kariutuivat johtokunnan erimielisyyksiin sopivista Aurovillen edustajista. Sillä aikaa Aurovillen rekisteröimistoimet jatkuivat kiireellä. Marraskuussa Auroville kirjoitettiin Cuddaloren valtakunnalliseen yhteisörekisteriin seitsemän Aurovillen edustajan toimiessa lakisääteisinä perustajajäseninä, minkä tuli erottaa Auroville lopullisesti SAS:sta. Ashram ja SAS protestoivat kovaan ääneen, jolloin päätettiin osapuolten välisestä avoimesta kokouksesta Aurovillessä. Kokouksessa SAS tuomitsi täysin vastaperustetun yhteisön ja lakitoimilla uhaten vaati sen välitöntä purkamista. Auroville halusi lisäneuvotteluja, mutta SAS piti niiden ehtona rekisteröitymisen peruuttamista. Epäily alkoi kalvaa joita-

kin aurovilleläisiä, ja kohta kaksi yhteisön seitsemästä perustajajäsenestä peräännytti kiistasta ja erosi toimestaan. (Purushotham 1993, 68—9.)

Lopulta SAS:n Sri Navajatha nosti syytteen Auroville-yhteisöä vastaan eikä puhumisen katsottu enää auttavan (Lorenzo 1993, 385). Seuraavat viisi vuotta kuuluivat oikeustoimissa, joiden mukana konflikti vajosi alhaiselle tasolle. SAS lopetti kaiken tukensa Aurovillelle ja järjesti useiden aurovilleläisten maastakarkoituksen eväämällä heidän jatkoviisuminsa (Aurovillen jäsenet saivat jatkoa viisumeihinsa ainoastaan SAS:n suostumuksella). (Purushotham 1990, 70—1.) Jopa väkivaltaisia välikohtauksia tapahtui SAS:n agitaattoreiden riehuttua Aurovillessä (Lorenzo 1993, 395). Aurovilleläiset ja ashramilaiset syyttivät toisiaan rikollisuuksista, ja vuosina 1978—1980 25 rikosilmoitusta kirjattiin poliisille. Aurovillen toimeentulo oli erittäin niukkaa, sillä oikeustaistelun vuoksi rahoitusta ei tullut juuri mistään ja SAS oli vuokrannut aurovilleläisten hoitamia hedelmätarhoja ja maatiloja ulkopuolisille. Yhteisö yritti jakaa pienet resurssinsa jäsenten kesken tasan. (Purushotham 1990, 70—1.)

Niukka toimeentulo ja oikeustaistelut eivät olleet Aurovillen ainoat ongelmat. Yhteisö oli myös jakaantunut kahteen leiriin. Pienempi ryhmittymä, joka kutsui itseään *neutraaleiksi*, ei ollut täysin SAS:a vastaan, vaan halusi yhä etsiä sovitteluratkaisua. Radikaalimpi leiri halusi ehdotonta itsenäisyyttä SAS:n vallasta. Yhteisön sisäinen vastakkainasettelu johti välien viilenemiseen ja jopa kanssakäymisen kieltämiseen eri puolten välillä. Ihmisykseyden ihanne näytti menevän täysin päällelleen. (Lorenzo 1993, 416.)

Lopulta SAS:n todettiin käyttäneen väärin Aurovillelle tarkoitettuja varoja ja laki asettui Aurovillen itsenäisyyden puolelle, mutta ei ehdoitta. Intian keskushallitus erotti Aurovillen ashramista, mutta asettui itse yhteisön hallintaan uuden lain voimalla (Auroville Emergency Provisions Act) vuonna 1980. Keskushallitus perusteli haltuunottoa sillä, että SAS ei kyennyt hoitamaan yhteisön asioita eikä—nähtävästi—Auroville ollut kypsä täyteen itsenäisyyteen. Hallitus oli sponsoroinut yhteisöä mm. UNESCO:n kautta, joten sen oli tarpeen varmistaa rahoituksensa oikea käyttö. Tunteet Aurovillessä olivat sekavat, mutta enimmäkseen oltiin tyytyväisiä piinaavaan tilanteen loppumisesta. Auroville vapautui SAS:n vallasta, sai liittovaltion suojan ja pystyi jatkamaan Aamuruskon kaupungin rakentamista. Itsenäisyys ei syntynyt ilman arpia: Aurovillen lapset olivat joutuneet olemaan kuusi vuotta ilman säännöllistä koulua, aurovilleläisten kahtiajaon katkerat tunteet kytivät vielä pitkään pinnan alla ja SAS:n valta oli korvattu valtiovallalla, jonka vaikutuksesta oltiin epävarmoja—ainakaan se ei toteuttanut unelmaa "jumalallisesta anarkiasta". (Purushotham 1990, 71—2.)

Säätiöityminen ja nopea kehitys

Intian keskushallituksen laatiman lain tarkoitus oli olla väliaikainen, kahdesta seitsemään vuotta. Vaikka SAS menetti kaiken valtansa Aurovilleen, oli Aurovillen tästä lähtien vastattava valtiolle teoistaan. Yhteisöä koskevat päätökset tuli hyväksyttävä keskushallituksella, joka nimitti edustajansa valvomaan Aurovillen kehitystä. Uusi laki määritteli myös muita hallinnollisia tahoja yhteisöön. Keskushallituksen asettama kansainvälinen neuvosto (International Advisory Council) koostui viidestä Aurovilleen perehtyneestä yhteisön ulkopuolisesta asiantuntijasta ja sen tehtävänä oli neuvoa keskushallitusta kaikissa Aurovillen asiainhoitoon liittyvissä asioissa ja täten taata, että yhteisön filosofiaa tulitaisiin mahdollisimman hyvin toteuttamaan. Kaikki yhteisön sisäiset konfliktit tuli selvittää käräjäoikeuden valtuudet omaavalla yhden miehen tribunaalilla, jonka myös keskushallitus nimitti. Lisäksi laki oikeutti keskushallituksen säätämään Aurovilleen haluamia sääntöjä. (Purushotham 1990, 78—9.)

Uusi laki antoi Aurovillelle turvan keskittyä yhteisön rakentamiseen ja kehittämiseen. Päänvaivaa aiheutti ainoastaan se, että periaatteessa tällainen byrokratisoituminen oli juuri päinvastainen suunta mihin yhteisön piti pyrkiä. Kuten monessa muussa perustusfilosofian kanssa ristiriidassa olevan ilmiön kanssa, niin myös tässä oletettiin ja toivottiin byrokratisoitumisen olevan vain ohimenevä vaihe.

Koska koulutus Aurovillessä oli ollut monta vuotta olematonta, perustettiin vuonna 1984 SAIIER eli Sri Aurobindo International Institute of Educational Research kehittämään yhteisön koulutusta, tutkimusta ja kaupungin rakentamista eri tasoilla (AVA 1998, 70). Varsinkin infrastruktuurin rakentamiseen keskityttiin suurella innolla. Aurovillen peruskoulujärjestelmä vakiintui ja lukiotason koulutusta oli saatavilla vuodesta 1984 lähtien. (Purushotham 1990, 81—3.) Aurovillen ja tamilikylien välisiä suhteita alettiin kehittää järjestämällä työ- ja koulutusmahdollisuuksia kaikenikäisille kyläläisille. Samana vuonna perustettiin Village Action Group (VAG), jonka päätehtävänä oli hoitaa kylien kehitysprojekteja. Nykyään VAG:iin kuuluu useita sosiaalityöntekijöitä, opettajia, ympäristöosaajia ja terveydenhoidon ammattilaisia. (ACEN 1998, 8.)

Vuonna 1984 perustettiin myös intialaisen kulttuurin keskus, jonka tarkoituksena luoda kansainväliseen yhteisöön osaksi intialainen identiteetti, sillä Aurovillen jäsenten katsotaan olevan velvollisia tutustumaan "isäntämaansa" kulttuuriin. Keskukseen kuuluu mm. suuri sali kokouksia varten, näyttämö intialaisia tanssi- ja näytelmäesityksiä varten ja intialaisen kirjallisuuden kirjasto.

Vuonna 1987 kaksi uutta Indian Studies -keskusta perustettiin yhteisöön. (Purushotham 1990, 85—6.)

1980-luvun aikana Aurovillen väkiluku kaksinkertaistui neljästä yli kahdeksaan sataan (AuAr; ks. liite 4). Väkiluvun myötä kasvoi myös pienteollisuus ja pienyritysten määrä. Yhteisö alkoi tuottaa omaan ja ulkopuoliseen käyttöön kankaita, koruja, taide-esineitä, nahkatuotteita ja jopa tietotekniikkaa. Samalla ulkopuolisen työvoiman käyttö tuli välttämättömäksi. Vuosikymmenen loppuun mennessä Aurovillen kaupalliset yksiköt työllistivät 800 kyläläistä ja 70 aurovilleläistä. Tekniikan alalla aurinko-, biokaasu- ja tuulivoiman mahdollisuuksia tutkittiin ja käytettiin, sillä Auroville halusi olla pioneeri myös uusiutuvien luonnonvarojen käytössä. (Purushotham 1990, 87—8.)

Uudelleenistutusprojekti koki ällistyttävän heräämisen 1980-luvulla, jolloin Intian keskushallituksen ympäristöosastokin heräsi tukemaan Aurovillen arvokasta työtä metsänistutuksessa. Yhteisö veti puoleensa yhä enemmän ekologisesti suuntautuneita ihmisiä, joten vuosikymmen oli suurta puuistutusten ja eroosionvastaisen toiminnan aikaa. Autio, aavikkomainen maa alkoi muuttua vihreäksi ja hedelmälliseksi. (AVA 1998, 6.) Vaikka Auroville näyttikin olevan ekologian riemuvoitto, oli asialla yhteisön päämäärän kannalta epätoivottavia lieveilmiöitä. Ympäristösuuntautuneet aurovilleläiset nimittäin alkoivat olla niin omistautuneita asialleen, että heistä monet kieltäytyivät osallistumasta Aurovillen kaupunkisuunnitelman toteuttamiseen. Urbanisointuminen ei sopinut heidän ihanteisiinsa ja näkemysero alkoi aiheuttaa yhä enemmän kontrastia tulevina vuosina. (Purushotham 1990, 88—9.)

"Sodanjälkeinen" vuosikymmen oli Aurovillen kehityksen aikaa. Yhteisö nousi huimalla vauhdilla alkeellisesta majayhteisöstä infrastruktuuriltaan ympäristöönsä nähden kehittyneeksi alueeksi, mistä on osaksi kiittäminen Intian hallitusta ja se väliintuloa Aurovillen itsenäisyystaistelussa. Filosofisesti se oli askel taaksepäin matkalla utopiaan, mutta käytännössä yhteisön elämä helpottui valtavasti. Sama ilmiö toistuu Aurovillessä monessa muussakin asiassa, mistä myöhemmissä luvuissa lisää.

Intian keskushallitus jatkoi vuonna 1980 toimeenpanemaansa väliaikaista lakia kahdesti samalla vuosikymmenellä. Toisella kertaa hallitus ilmoitti, että seuraavaa jatkoaikaa ei tule, joten ratkaisu Aurovillen hallinto-ongelmaan oli saatava aikaiseksi. Yhteistyö Sri Aurobindo Societyn kanssa ei tullut kysymykseenkään ja ilman keskushallitusta Auroville olisi ollut enemmän tai vähemmän tuuliajoilla. Kansainvälinen neuvostokin painosti Aurovilleä pysyvään ratkaisuun. Yhteisö alkoi ratkoa ongelmiaan perustamalla toimiryhmän, johon kuului seitsemän kokenutta aurovilleläistä. He alkoivat pohtia ratkaisua liennyttääkseen suhteita SAS:iin ja määritelläkseen opti-

maalisen yhteistyömallin hallituksen kanssa. Vuonna 1988 keskushallituksen, Aurovillen ja SAS:n edustajat kokoontuivat yhteen ja hahmottivat uuden lain—Auroville-säätiön—piirteitä. Uusi laki tarvittiin, että epäselvyydet saataisiin lopullisesti päätökseen. (Lorenzo 1993, 325.) Ehdotus uudesta säätiöstä sai positiivista vastakaikua yhteisöltä, mutta aiheutti myös hämmennystä, sillä suunnitellun lain yksityiskohtia ei juuri tiedetty. Spekulointi ja huhut valtasivat Aurovillen, kun säätiöitymisen uhka- ja toivekuvia pohdittiin. Yksityiskohtaista tietoa laista aurovilleläiset saivat vasta kun lakiesitys kuultiin parlamentissa. Auroville-kokeilun sanottiin olevan tärkeä Intialle ja koko maailmalle, joten liittovaltion mukana olo koettiin välttämättömäksi yhteisön suotuisan kehityksen kannalta. Aurovillen tulevaisuuden turvaava *Auroville Foundation Act* tuli vihdoinkin voimaan. (Purushotham 1990, 93—4.)

Pääpiirteissään laki selvitti lopullisesti ristiriidat SAS:n kanssa, määräten kaiken Auroville-yhteisön kehitykseen liittyvän omaisuuden, joka oli ollut SAS:n ja kolmentoista aurovilleläisen organisaation hallussa, kuuluvaksi uudelle Auroville-säätiölle. Mitään kompensatiomaksuja ei tullut suorittaa entisille omistajille, koska omaisuus oli muodostunut yksityisten ja julkisten tahojen lahjoituksista. (Ibid., 98.) Säätiö muodostui kolmesta eri tahosta: hallintolautakunnasta (Governing Board), kansankokouksesta (Residents' Assembly) ja jo olemassaolevasta Aurovillen kansainvälisestä neuvostosta. Hallintolautakunnan katsottiin muodostavan kolmion tärkeimmän kärjen. Lautakunta koostui enintään yhdeksästä keskushallituksen valitsemasta jäsenestä, joista seitsemän tuli olla tunnettuja henkilöitä ihmisykseyden tavoittelussa (ei välttämättä aurovilleläisiä) ja kaksi keskushallituksen virkamiehiä. Yhdeksän jäsenen joukosta keskushallitus nimitti puheenjohtajan. Laki vaati hallintolautakunnan kokoontuvan Aurovillessä vähintään kerran vuodessa. Lisäksi keskushallitus nimitti lautakunnalle sihteerin, jonka tuli asua vakituisesti Aurovillessä ja hoitaa säätiön asioita puheenjohtajan alaisuudessa. (G., 1997, 21—2.) Säätiö-lain aiheuttamat rakenteelliset muutokset ovat yhä tänäkin päivänä voimassa Aurovillessä.

Hallintolautakunnan valta ja tehtävät ovat seuraavanlaiset:

- a) Edistää Aurovillen ihanteiden tavoittelua, valvoa yhteisön toimintaa ja konsultoida kansankokousta tavoitteenaan yhteisön yhtenäisyys ja yhteistyö.
- b) Tarkastella yhteisön perusohjelmia ja käytäntöjä sekä antaa ohjausta Aurovillen tulevalle kehitykselle.
- c) Turvata säätiön varojen oikea käyttö ja Auroville-suunnitelman toteuttaminen yhteistyössä kansankokouksen kanssa.
- d) Oikeuttaa ja valvoa yhteisön varainkeruuta ja turvata siitä aiheutuva kirjanpito ja varojen sijoitus.

(Purushotham 1990, 96—7.)

Kansankokouksen, jonka jäsenenä oli jokainen vähintään 18-vuotias aurovillelainen, tehtävänä on huolehtia yhteisön päivittäisistä toiminnoista ja neuvoa hallintolautakuntaa yhteisöä koskevissa asioissa. Koko yhteisöä koskevat suunnitelmat ja kehitysideat kuuluvat pääsääntöisesti kansankokoukselle, joka valitsee keskuudestaan työkomitean (Working Committee) välittäjäksi kansankokouksen ja hallintolautakunnan välillä. Työkomitean jäsenistön määrä ei saa ylittää seitsemää. (Ibid., 97.) Kansankokouksen valtaan ja tehtäviin kuuluvat lisäksi seuraavat kohdat:

- a) Hyväksyä yhteisön uudet jäsenet sekä poistaa ei-toivottavat jäsenet hallintolautakunnan sääntöjen mukaan.
 - b) Kaavoittaa Auroville-suunnitelmaa ja tehdä tarpeellisia suosituksia hallintolautakunnalle.
 - c) Ehdottaa varainkeruuideoita hallintolautakunnalle.
- (Ibid.)

Viisijäsenisen *kansainvälisen neuvoston* tehtävä on neuvoa keskushallitusta ja hallintolautakuntaa kaikissa Aurovillen hallintoon ja kehitykseen liittyvissä asioissa sekä varmistaa, että Auroville kehittyy periaatteidensa mukaisesti (G., 1997, 2).

Säätiöitymislaki velvoittaa parlamentin rahoittamaan Auroville-säätiötä vuosittain tarpeelliseksi katsomallaan summalla apurahojen, lainojen, yms. muodossa. Laki antaa parlamentille myös vallan purkaa säätiö, jos se katsotaan tarpeelliseksi toimeenpiteeksi. Purushothamin mukaan laki otettiin vastaan optimistisessä mielialassa ja se merkitsi uuden aikakauden alkamista yhteisössä¹.

Totta on, että uusi aikakausi Aurovillessä alkoi. Aurovillen väestö kasvoi räjähdysmäisesti vuoden sisällä yli puolella (AuAr), mutta kaikki eivät sentään olleet optimistisiä. Tarvittiinko ihmisykseyden toteuttamiseen keskushallitusta, hallintolautakuntaa, kansainvälistä neuvostoa, kansankokousta ja työkomiteaa? Mitä Äiti, jumalallisen anarkian kannattajana, olisi sanonut? Eikö establishmentin pahlalaiselle oltu tehty myönnytys ja byrokraisoitu 60-luvun hengen hyvätahto, spontaanisuus ja yhteisymmärrys? Monista tuntui, että säätiöityminen kahlitsi Aurovillen hengen. Toiset taas kokivat Aurovillen tulevaisuuden turvatuksi keskushallituksen toimesta.

Kummatkin puolet olivat osaltaan oikeassa, sillä olojen vakiintuminen Aurovillessä mahdollisti aineellisen kehityksen, joka oli nopeutuva entisestään tulevaisuudessa, mutta vapaan ja henkisen ihmisykseyden kokeilun institutionalisoituminen näytti ottavan terän pois yhteisön filosofialta, laimentaen sen monissa tapauksissa menneiden aikojen iskulauseiksi, joilla ei enää ollut samaa inspiroivaa vaikutusta kuin pioneeriaikana. Äidin toivoma "ei sääntöjä" -periaate koki kuo-

¹ Purushotham myös omistaa pari sivua tutkimuksestaan liittovaltion toiminnan ylistämiselle, mikä ajaa miettimään tutkijan motiiveja. Hän puhuu säätiölaista verraten sitä juhlallisuudessaan vuoden 1968 yhteisön perustamistapahtumaan. (1990, 99.) Pohdinnassaan hän jopa väittää, että Aurovillellä—organisaatiomuutosten jälkeenkään—*ei ole minkäänlaista* poliittista rakennetta, joten yhteisö kulkee Äidin viittoittamalla tiellä (Ibid., 109.), mikä tuntuu lähinnä anteesiantamattomalta sokeudelta tai sitten Purushotham määrittelee poliittisen rakenteen aivan uudella tavalla.

liniskunsa, sillä nyt suuri joukko sääntöjä virallistettiin ja tulevaisuudessa, kun väestö ja vauraus alkoivat kasvaa, alkoi sääntöjen tarve kasvaa samaa vauhtia. Toisaalta monet käytännölliset ihmiset huokasivat helpotuksesta. Enää ei tarvinnut taistella jokapäiväisestä toimeentulosta tai pelätä yhteisön hajoamista. Nyt pystyi keskittymään oleelliseen eli kaupungin kehittämiseen ja itsensä kasvattamiseen Sri Aurobindon ja Äidin hengessä. Instituutio väistyisi aikanaan, kun ihmisykseys olisi kasvanut tarpeeksi korkealle tasolle, tehden säätiön tarpeettomaksi.

Tämän päivän Auroville

Nykyään Aurovillessä asuu puolisentoistatuhatta jäsentä yli kolmestakymmenestä eri maasta (ks. liite 5) (Alain & Tim 1998, 2; ACEN 1998, 3). Fyysinen Auroville on kehittynyt virkeäksi ja elinvoimaiseksi yhteisöksi, jonka infrastruktuuri on kuuluisa ympäröivällä Tamil Nadun maaseudulla. Auroville on onnistunut vetämään puoleensa paljon koulutettua työvoimaa, jonka edustajat kehittävät innokkaina yhteisön rakennustekniikkaa, arkkitehtuuria, tietoverkkoa ja maataloutta tehokkaampaan, mutta samalla ekologiseen suuntaan. Yhteisön päivittäinen toiminta on lukuisten työryhmien (working groups) käsissä. Ryhmät kattavat yhteisön toiminnan kannalta tärkeimmät alueet, mukaanlukien metsänistutus, talous, terveys, koulutus jne. ja nauttivat suhteellisen suuresta autonomiasta. Tärkeät yhteisöä koskevat kysymykset esitetään pohdittavaksi yleisissä kansankouksissa. (Ibid., 4.)

Vaikka Auroville on kehittynyt huomattavasti, ei yhteisö ole silti kehittynyt lähellekään itseriittoa. Aurovillen Keskusrahasto (Central Fund), jolle aurovilleläiset, tulokkaat ja kaupalliset yksiköt antavat kuukausittaisen oman veronsa (jota kutsutaan termillä ”contribution”), on yksi tärkeimmistä yhteisön rahoituslähteistä. Intian keskushallitus, muut hallitukset ja ulkomaiset viralliset ja yksityiset rahoittajat tukevat monia Aurovillen projekteja, jotka liittyvät mm. energiatalouteen, kehitystyöhön ja metsänistutukseen. Työvoiman suhteen Auroville on auttamattomasti riippuvainen ympäröivien tamilikylien panoksesta. On arvioitu, että neljästä viiteentuhatta kyläläistä käy päivittäin töissä Aurovillessä. (Ibid., 5.)

Aurovillen väestön kasvaessa myös yhteisön sisällä sijaitsevien pienyhteisöjen määrä on kasvanut. Nykyään Aurovillen maaseutumaisemaa kuvittaa yli 80 erikokoista asutusalueita. Taloudellisia yksiköitä on Aurovillessä satakunta kappaletta, jotka harjoittavat jälleenmyyntiä, valmistusta ja palveluita mm. vaatetus-, elintarvike-, rakennus- ja tietotekniikan alalla. (ACEN 1998, 5 & 8.) Silti yhteisön ulkopuolinen rahoitus on säilynyt merkittävimpana yhteisön taloutta tukevana tekijänä (AVA 1999, 58—9).

Jokapäiväiseen selviytymiseen liittyvien ongelmien poistuttua on aurovilleläisillä vastassaan uusia, rakenteellis-filosofisia ongelmia. Aurovillen yksi tarkoitushan on muodostaa yhteisö, jolla on tietty asemakaava. Tätä asemakaavaa varten hankitaan jatkuvasti maata, ostamalla sitä ympäröivien kylien maanviljelijöiltä tai muilta maanomistajilta. Tästä on seurannut Aurovillelle kiusallinen ilmiö, sillä maanhinta alueella on 1990-luvun aikana jopa kymmenkertaistunut. Siksi monet maanomistajat eivät suostukaan myymään maataan, vaan odottavat hintojen yhä nousevan. Maa-alan vähyys ei ole ainoa asemakaavaan liittyvä ongelma, vaan sen lisäksi näyttää siltä, että galaksisuunnitelma saattaa kaatua epärealistisuuteensa ja epäkäytännöllisyyteensä. Sitä paitsi Aurovillen kaupalliseksi keskustaksi on muodostumassa Kuilapalayamin kylän ympäristö, missä sijaitse mm. Aurovillen kaksi koulua, pankki, elintarvikemyymälä ja lukuisia kyläläisten perustamia liikkeitä. Tämän lisäksi nykyinen rakentamissuuntaus on jo ristiriidassa galaksimallin kanssa. (KPK.)

Yksi aurovilleläiset kahtia jakava ongelma yhteisössä on asuminen. Aurovillessä on samaan aikaan huimia palatsimaisia yksityistaloja, kun taas monille, vähävaraisille tulokkaille ei tunnu löytyvän asuntoja. Tulokkaille suositellaankin oman talon rakentamista yhteisöön, sillä omasta takaa Aurovillellä ei ole juuri tarjota majoitusta. Tämä puolestaan lisää eriarvoisuutta, sillä läheskään kaikilla ei ole varaa—vaikka kustannukset ovatkin suhteellisen alhaisia—rakentaa omaa taloa, vaan moni asuisi mieluummin vaikkapa yhteisasuntolassa tai muuten vuokralla. Eriarvoisuuden lisääntyminen yleensä on aurovilleläisiä huolestuttava ongelma, jota käsittelen lisää myöhemmin.

Ulkopuolisen rahoituksen merkityksen kasvaminen ilmentyy Aurovillessä vierailijoiden määrän kasvussa. Pitkäaikaisia vieraita asuu yhteisössä yli kolmesataa ja turismi on osoittautunut olevan hyödyllinen tulonlähde, mihin suhtaudutaan sekä positiivisesti että negatiivisesti. Monissa matkaoppaissa Auroville kuvataan kiehtovana kommuunina, jonka rauhassa voi levähtää muutama päivän ajan kesken Intian matkan. Myös Matrimandir-temppeli ja sen läheisyydessä oleva amfiteatteri vetävät huomattavat määrät lähinnä intialaisia turisteja kunnioittamaan kuuluisien Äidin ja Sri Aurobindon filosofian symboliikkaa. Varsinkin Aurovillen juhlapäivinä (uusi vuosi, yhteisön perustamispäivä, Sri Aurobindon syntymäpäivä ja samana päivänä vietettävä Intian itsenäisyyspäivä), joita vietetään Matrimandirin läheisyydessä, ns. Amfiteatterilla, turistimäärät ovat laskettavissa lukuisina bussilasteina.

Hyvinvoinnin myötä yhteisön arvot näyttävät muuttuneen tai polarisoituneen. Kun ilmeinen keskiluokkaistuminen ei haittaa monia erilaista elämää hakevia tulokkaita tai yhteisön kukoistukseensa rakentaneita pioneereja, vieroksuvat monet esim. ekologisesti suuntautuneet aurovilleläiset (jotka usein pitävät itseään oikeaoppisina ja arvostavat askeettista elämäntapaa) kulutuksen

ja materialismin tuomia hyötyjä tuomiten ne konsumerismiksi. Jatkuvaa dialogia käydään "kunnan aurovilleläisen" määrittelystä ja tulkinnasta (ks. liite 5). Seuraavassa luvussa käsittelem mm. edellä mainittuja ongelmia haastattelujen esiintuomista näkökulmista ja pohdin Aurovillen filosofian ja käytännön välistä suhdetta. Aloitan Aurovilleen tulijoiden taustatekijöiden ja motiivien tarkastelulla.

5. MIKSI UTOPIAAN?

Auroville is an anthropologist's nightmare. The individuality of belief and behaviour is extremely diverse. - Jerome Glenn

Auroville on jo yli kolmenkymmenen vuoden ajan vetänyt puoleensa hyvin erilaisia ihmisiä eri syistä. Tarkoitukseni on tässä luvussa selvittää millaiset ihmiset kiinnostuvat ja ovat kiinnostuneet Aurovillestä sekä mitkä seikat ovat saaneet aurovilleläiset hylkäämään entisen elämänsä ja omistamaan aikansa ja työnsä utopialle. Pyrin myös vertaamaan Aurovillen alkuaikojen ja 1990-luvun uusien jäsenten motiiveja, sillä näyttää siltä, että yhteisön kasvaessa ja kehittyessä ovat myös jäsenten liittymismotiivit muuttuneet. Kaikki Aurovillessä asuvat eivät ole hankkineet yhteisön virallista jäsenyyttä, vaan lukuisat (ajasta riippuen 10—24 % väestöstä) vierailijat ovat päätyneet Aurovilleen kuka mistäkin syystä. Vierailijat ovat täten pysyvä osa Aurovillen elämää, joten katsoin oleelliseksi tutustua myös heidänkin motiiveihinsa. Keskityn haastatteluissa usein toistuviin teemoihin ja näkemyksiin, jotka mielestäni edustavat suuremman joukon lausumia. Pyrin tekemään mahdollisimman paljon suoria lainauksia haastatteluista, jotta yhteisön edustajien äänet tulisivat parhaiten kuuluviin. Luonnollisesti lainauksia on ollut pakko editoida, mutta toivon oleellisten sanomien silti ilmenevän tekstistä.

Aurovillen alkuaika

1960-luku ja Aurovillen arvot

Maailman uudistaminen oli 1960-luvun nuorison vallitseva teema. Ahdasta yhteiskuntajärjestystä ja vallanpitäjiä vastaan kapinoitiin. Elämän tarkoituksiksi yritettiin löytää jotain muuta materialististen

tavoitteiden asemesta. Monet etsivät vaihtoehtoja itämaisista filosofioista, vastapainona länsimaisen elämäntavan hengettömyydelle. Monesti uusi suunta löytyi rock-musiikista, vapaasta rakkaudesta, tajuntaa laajentavista huumeista ja rauhanliikkeestä. Utopiaa ja vastauksia haettiin ajattelutavan murroksessa ja valtavirran ulkopuolella kamppaileville etsijöille. Aurovillen synty ei olisi voinut osua parempaan aikakauteen.

Vuonna 1968, Aurovilleä perustettaessa, oltiin luomassa uutta tapaa elää. Karulle eteläintialaiselle tasangolle perustettiin yhteisö, josta oli tuleva Tulevaisuuden Kaupunki. Sosiaaliselta, poliittiselta ja taloudelliselta kannalta yhteisön tuli olla radikaalisti erilainen verrattuna olemassa oleviin yhteisöihin. Yksi yhteisön tavoitteista oli ihmisykseys. Aurovillen tuli toteuttaa kulttuurien synteisiä, jota ei kuitenkaan saavutettaisi yhdenmukaisuuden tai vallankäytön avulla, vaan kaikkien kansakuntien synteisin kautta saavutettavan perusteellisen ja asteittaisen yhdentymisen avulla. Eri kulttuurien piirteet tuli olla kaikkien saatavilla, kaikkien opittavissa, taiteessa, muodissa, leikissä, teollisuudessa, ruuassa jne. Vanhanaikaiset sosiaaliset rakenteet oli murrettava eikä hallintoa tai poliittista hierarkiaa saanut olla. Aurovillen hallinnossa tuli toteuttaa ”Jumalallista anarkiaa”, jossa ihmiset tulisivat tietoisiksi sieluistaan ja järjestäytyisivät spontaanisti ilman asetettuja sääntöjä tai lakeja. Työtä ei pitänyt tehdä rahan takia, vaan työnteon tuli olla itsensä kehittämisen muoto, eräänlainen yoga. Yksityisomistuksella ei ollut sijaa uudessa systeemissä, vaan kaikki omaisuus tuli kuulua kollektiiville. Samaan henkeen kuului myös uskonnonvastaisuus: Sri Aurobindon filosofia, elämä ja ajatukset tekivät uskonnon harjoittamisen turhaksi. (Purushotham 1990.) Ainoa ”uskonto” olisi Ylimmäinen Totuus (Supreme Truth), joka saavutettaisiin mm. Aurobindon yoggaa harjoittamalla ja rakentamalla Tulevaisuuden Kaupunkia, niin henkisellä kuin fyysisellä tasolla.

Nuoret pioneerit

Aurovilleen alkuaikoina muuttaneet ihmiset olivat yleensä nuoria etsijöitä, jotka tunsivat olevansa yhteiskunnan valtavirran ulkopuolella. 1960-luvun hengen mukaisesti tajuntaa pyrittiin laajentamaan kuka milläkin tavalla ja ajattelutapa haluttiin muuttaa vapaamielisemmäksi, suvaitsevammaksi ja irti perinteisistä arvokäsityksistä. Hippiaate tuntui käyvän hyvin yksiin Aurovillen ihmisykseyteen ja kulttuurien yhteisymmärrykseen pyrkivän filosofian kanssa.

USA:sta kotoisin oleva VAG:n (= Village Action Group) kehitystyöntekijä, Bhavana, oli yksi 60-lukulaisuuden hengen esikoisia. Jo vuosikymmenen alussa hän koki kuuluvansa jonnekin muualle kuin poroporvarilliseen perhemiljööseen, jonka elämän tarkoitus tuntui olevan kiinni materiassa ja vailla henkistä pohjaa. Teini-iässä hän jätti turvallisen, mutta tylsän kotinsa Mainen osavaltiossa ja matkusti ystävänsä kanssa New Yorkiin etsimään uutta elämää.

I left the mainstream... before I was twenty [...] and I never re-entered. I stayed completely outside. [...] I didn't hate the mainstream. I wasn't one of those who rebelled against it. I thought it was very nice that all those people were creating so much affluence that we could furnish our flat, for instance, with the things that we picked up on the street. So we felt that was OK [nauraa]. [...]

I did like getting into altered states of consciousness, 'cause I was one of those early people, in sixty-three, I... became acquainted with the [...] psychedelic things. And then I took a whole bunch of morning glory seeds, and that actually really did bring me into a state of consciousness of which there is no return. Once you've seen that everything is really one, and that the mental consciousness is not [...] the last rung of the ladder of consciousness. That there is something way beyond that makes all mental thinkings seem very silly, actually. Silly or delightful [nauraa]. (Bhavana / JJ.)

Saksalainen Karl-Heinz opiskeli nuorempana filosofiaa ja valtiotiedettä sekä oli kiinnostunut hippiaatteesta ja itämaisestä filosofiasta, joten Auroville tuntui tarjoavan häntä kiinnostavien asioiden synteesin.

I was always attracted by hippies, and Auroville is a child of that age... flower power thing[.] [...] And then of course the mind-blowing idea, or philosophy, or whatever you will call it, Karma Yoga of Sri Aurobindo and the Mother. You can see that it is a... extension... enlightenment for us human beings. (Karl-Heinz / JJ.)

Harvoilla oli mitään tietoa koko yhteisöstä, joten päämääränä oli monesti vain jokin uusi ja tuntematon, erilainen elämä. Levottomimmat jättivät kotimaansa ja matkustivat—usein hyvin vähin varoin—Aasiaan etsimään itämaista viisautta. Esimerkiksi amerikkalainen Verne halusi löytää elämän tarkoituksen muualta kuin Yhdysvalloista. Mystinen Itämaa veti häntä puoleensa ja Auroville sopi hänen suunnitelmiinsa hyvin.

I was, at the end of the 60's one of those people who felt the desire to discover my soul and unravel the mysteries of life, to determine what the meaning of life is. So I had left my place in the States, and [...] and traveled a lot in Europe and at some point became very interested in metaphysical realms. [...] It was a natural progression to want to go to the east. After becoming interested in meditation and an inward journey. After several tries drove overland from Stuttgart Germany to Auroville. The reason I came to Auroville was that an American woman [...] dropped me a post card from Auroville[...] [and it said: "This is the place I've been searching for my entire life —come." (Verne / AuAr.)

Bhavana kaipasi kipeästi jotain uutta ja parempaa elämäänsä eikä hänen etsintämatkaansa haitannut se, että rahaa ei juurikaan ollut. Jonkin verran tuloja sai matkan varrella, opettamalla englantia Aasian maissa, mutta ylipäätään hänen matkansa oli kaikin puolin hapuilemista jotain erilaista kohti.

[S]omething in your heart is yearning, yearning for something that's more, and there's got to be more, and you keep on going with your mind... after it, and there's no satisfaction. [...] So I went out, and [...] I had no money, and no visa, and no direction, actually. (Bhavana / JJ.)

Ranskalainen Divakar sanoo tunteneensa eräänlaisen uuden voiman, joka veti puoleensa ihmisiä ja jota etsimään hänkin lähti.

I was, actually it was the second time I came to India. And I didn't know why I was having to come to India, I didn't know why I had to move anywhere. But I had to move all the time, I was restless. [...] It was something that was entirely new, it was functioning in a new way. It was drawing the people in a new way, and there had to be a source. There had to be a source for that, so I was looking for it. (Divakar / AuAr.)

Vaikka Intia koettiin usein hyvin hengelliseksi maaksi eivät kaikki kuitenkaan löytäneet maan uskonnoista vastauksia. Monet hindulaisuuden yogit kokivat elämän tarkoituksiksi elämän kieltämisen. Elämä oli harhaa—*Maya*—josta täytyi vetäytyä. Useat länsimaiset hengellisyyden etsijät eivät kuitenkaan halunneet vetäytyä maailmasta, vaan kokea maailman syvemmin. Tällöin Auroville tuntui oikealta vaihtoehdolta.

I had been in India looking for some spiritual, something or other, but I didn't know... and I'd been to some ashrams, but the whole idea that the world was an illusion [...] I thought there was something wrong [t]here, and here in Auroville there wasn't that request from you that you give up everything. You were meant to continue living. [...] [Auroville] was a place where I could work. And I like working. I had been on the road, just... working for some money, and then traveling, and spending very little money, and moving out. I'd been, since... I left the States in sixty-three. So I'd been living like [...] just a vagabond. (Bhavana / JJ.)

Filosofi-yogi Sri Aurobindon ajatukset ja hänen kehittämänsä yoga poikkesivat perinteisestä hindulaisesta traditiosta. Elämää ei saanutkaan kieltää, vaan koko elämä oli yogaa. Myös olemassaolon materiaalinen puoli oli Aurobindon mukaan tärkeä. Monille Aurobindon ajatuksiin tutustuminen antoi aivan uudenlaisen ajattelumallin.

It was like so many things that I'd been concerned about and interested in. It was like they were different rooms inside my head. There hadn't been any connection between them, and the doors opened and everything fitted together and [...] made a totally convincing whole. (Shradhavan / AuAr.)

Äidin voima

Aurovillen alkuaikoina yhteisön filosofian lisäksi yhteisön perustajan, *Äidin*, läsnäolo valoi uskoa yhteisön tulokkaisiin. Lähes kaikki Äidin henkilökohtaisesti tavanneet kertovat kokemuksen olleen erittäin vaikuttava. Äidillä katsottiin olevan mystisiä kykyjä ja monet kokivat elämänsä muuttuneet kerta heitolla vierailtuaan Äidin luona. Vaikka alkuaikojen pioneerityö oli vaativaa ja elinolot melko ankeat, oli monelle aurovilleläiselle kannustava tekijä ja energian lähde. Läheisestä Pondicherryn kaupungista käsin Aurovilleä johtava karismaattinen vanharouva oli lukuisten aurovilleläisten vierailukäyntien kohde. Häneltä pyydettiin neuvoja koko yhteisöä koskevista asioista aina lapsen nimiehdotuksiin asti. Usein toistuva kuvaus Äidin tapaamisesta on samanlainen kuin Judithin, joka koki Äidin energian erittäin syvästi.

[H]er presence was so incredibly powerful I almost just stopped. Because it was so strong. Her energy was like a force field as you entered her room. It was like a, like hitting a brick wall it was so powerful. And then when you sat in front of her your mind totally, any thoughts disappeared. [...] And she looked very intensely into your eyes and into your soul[.] [...] She smiled the smile of the world. Smile of the universe. And the smile made your heart open and shine. I had then experienced the matriarchal love on it's highest, which is divine love. [...]

So from that moment my life changed. And then I began to understand and perceive and acknowledge, the meaning of existence. And the value of life. And the path that I would therefore take for the rest of my life, which was the path not only of self realization, but the path of the yoga of Sri Aurobindo and the Mother. [...] [T]he mind was a bit wiped out with the blackboard duster, but there really wasn't somehow any question anymore. I don't think I had ever any thoughts anymore ever of going away, actually[.] [...] [T]here was [...] all this wish for the whole new world, the new way, the new everything[.] (Judith / AuAr.)

Italialainen Gloria saapui aviomiehenä kanssa Aurovilleen uusien arkkitehtonisten kokeilumahdollisuuksien innoittamana heti yhteisön perustamisen jälkeen. Heidänkin suhtautuminen Aurovilleen muuttui merkittävästi mystisyyttä huokuvan Äidin tapaamisen jälkeen. Siitä lähtien yhteisö sai enemmän hengellistä arvoa.

So we met Mother a few days after we arrived [...] [a]nd that was a very strong experience. [...] It is very difficult to communicate, because she was not a normal human being. She was communicating such an incredible vastness something behind, behind time, behind space, something. I don't think I can communicate these things. But I think if we had remained for so many years here in spite of the difficulty through which we had gone in Auroville, you know, it is because of the experience we had with Mother. There's something behind it very very deep. (Gloria / AuAr.)

Eivät toki kaikki vaikuttuneet Äidin "mahtavasta voimakentästä". Charlie, joka on yksi mielenkiintoisimmista henkilöistä Aurovillessä, tuli konservatiivisesta amerikkalaisperheestä ja tavallaan pakeni konservatiivisia vanhempiaan Intiaan ja lopulta Aurovilleen, vietettyään ensin teini-

iässä neljä vuotta sotilasakatemiassa (josta hänet tosin erotettiin vähän ennen valmistumista). Hän ei juuri piitannut yhteisön hengellisistä puolista, vaikka jotkut seikat Aurobindon filosofiassa häntä kiinnostivatkin ja Aurovillen tavoitteet tuntuivat hienoilta. Hän halusi lähinnä olla rauhassa ja tehdä töitä, mikä täytti hänen vaatimuksensa onnellisesta elämästä. Äitiä hän kyllä kunnioitti, mutta ei kokenut häntä sen syvemmin kuin ketään muutakaan ihmistä.

I'm not very open to that sort of stuff. For me, I saw an old lady in front of me and I felt nothing, I mean, I didn't feel anything bad. But I felt absolutely nothing. No experiences, anything, and darshans [= ajankohdat, jolloin Äiti oli suuren yleisön nähtävissä] I stopped going, for me I didn't like a crowd of people and to stand there. I liked to stay in Auroville. (Charlie / AuAr.)

Charliella oli alkuaikoina muutenkin melko huoleton—jopa piittaamaton—asenne elämään ja Aurovillessä oleskeluun. Viisumiasioilla hän ei vaivannut päätään eikä häntä juuri kiinnostanut, onko hän sopiva ja hyväksytty yhteisön jäsen vai ei.

But it was all like nothing for me. All formalities meant absolutely nothing, and whether things were accepted or rejected made absolutely no difference. You just did what you want. [...] [A]ctually [I] didn't care whether anyone gave [me] permission to stay here or not. Maybe other people. [...] [F]or me nothing mattered. I was doing what I want. I felt I could be here, and whether someone from Indian Government or Mother gave me permission or not, I think actually it made no difference to me at all. I wouldn't have cared. I would have just gone on doing on what I was doing. And as a matter of fact I didn't have a visa for a couple of years, because I was just totally ignorant. (Charlie / AuAr.)

Sattumaa ja mystistä johdatusta

Monet saapuvat Aurovilleen uuden elämän etsijöinä, mutta toiset päätyvät yhteisöön aivan sattumalta. Monille Auroville on ollut aluksi vain kappale turistioppaassa tai nähtävyys läheisen Pondicherryn liepeillä, mutta tutustumisen jälkeen yhteisön ihmiset tai filosofia (tai molemmat) ovatkin tehneet vaikutuksen. Tällöin uuden elämän aloittaminen Aurovillessä saattaa tuntua kiehtovalta idealta ja jotkut päättävätkin lopulta palata tai jäädä yhteisöön mielenkiintoisen elämäntavan houkuttelemana. Myöhemmin sattuma, joka johti Aurovilleen, voidaan tulkita jumalallisen voiman (tai Äidin hengen) johdatuksena, kuten mm. brittiläisen sosiologirouvan kohdalla: *"I don't feel that I chose to come here but that I was drawn here by a higher force."*¹ Aurovilleläiset antavat yleensäkin elämänsä käännekohtiin (myötä- ja vastoinkäymisiin) mystisiä lisämerkityksiä, jotka ovat mm. pedagogisia (esim. vaikea elämänmuutos on Äidin¹ opetus) tai siunauksellisia (esim. onnekas yllätys on lahja

¹ Sähköposti, 6.10.1998.

² Äidin paikalla mystisenä toimijana voi olla myös Sri Aurobindo, Kohtalo, Jumaluus jne.

Äidiltä). Jotkut aurovilleläiset ovat sitä mieltä, että kaikki Aurovillessä edes käväisseet ovat tulleet yhteisöön Jöhdatuksesta (mm. Tekeste / JJ; KPK).

Amerikkalainen kirjailija ja teatterityöntekijä Jill oli ainoastaan kuullut jotain epämääräistä Aurovillestä ja päätti ohikulkiessaan käväistä yhteisössä. Vierailu venyikin pitemmäksi ja yhteisö alkoi tuntua mukavalta paikalta elää, joten lopulta Jill päätyi palaamaan takaisin Aurovilleen pysyvästi.

And for me it was just a place in the guide book. I didn't know anything about Auroville, or Sri Aurobindo or the Mother. [...] [S]o we were here for two and a half weeks [...] and it was very pleasant. [...] Auroville was [...] interesting but it wasn't anything more or less interesting to me 'cause [...] [i]t was India that I had come to see. Not a bunch of ex-patriot foreigners [nauraa]! (Jill / JJ.)

Kotimaassaan Jill kertoo pohtineensa pitkään suurta elämänmuutosta, mutta saatuaan mystisen viestin, jossa Äiti vahvisti Jillin myönteisen päätöksen oikeaksi, hän koki olevansa oikealla asialla.

[O]ne day I remember asking The Mother if this is what I should do. I was lying on my back [nauraa]. I said: "Should I really get going to Auroville? Is this what I should be doing?", and the answer came back to me: "Yes you should go there." And she said: "This is what you should do." [...] I asked inside: "Is this the thing I should be doing, or is this something... am I doing something crazy?" And then there was this inner voice that said to me: "No, you should go to Auroville, and this is... you should make a show, you should do a play about The Mother's life." Music and dance—that was my message. I haven't done it yet [nauraa]. That was my message. So I thought, oh, OK. And somehow, because I got a message that was so clear, then it all started make sense to me. (Jill / JJ.)

Tim perheineen oli kiertänyt ympäri Aasiaa autolla, joka sattui lopulta hajoamaan Aurovilleen. Muutaman päivän korjaustauosta muodostuikin useiden viikkojen tutustumisjakso, kun mielenkiinto yhteisöä kohtaan kasvoi.

So we had to stay on a little bit longer. Then we started to ask questions. What is this place? What impressed us so much was, it was the first time in our lives that people were saying something about an ideal, and were actually trying to *do something about it*. They were actually trying to *live* that ideal themselves. This was something fantastic. We had never encountered that before. So we became very interested. [...] And then we started to participate. [...] We were so happy. We were enjoying it, and these fantastic people. So we thought, okay, we won't rush away. (Tim / AuAr.)

Rock-yhtyeen rumpalina maailmanympärimatkan tienannut kanadalainen Stuart (nykyään sosiologi) kuuli ystävältään "jostain kommuunista Pondicherryn lähellä", jossa hän päätti käväistä saavuttuaan Kaakkois-Aasian kierrokselta Intiaan. Auroville teki häneen lähtemättömän vaikutuksen, joten hän päätti liittyä yhteisöön, kunhan sai ensin opintonsa loppuun Kanadassa.

I went to Bangalore, and thought OK, it's time for me to visit this place.[...] I was extremely impressed[.][...] Everyone I met was so helpful, and so facilitating... I found the people I met—the Aurovillians—very special. So, I decided, OK, I won't stay a week, I'll stay longer. And... to make a long story short, I ended up staying three months [...] and deciding I would live here permanently. (Stuart / JJ.)

Englantilaisella Roylla oli vaimonsa kanssa selvät suunnitelmat eläkeaikansa varten. Vaimo sattuiakin kuolemaan, jolloin puutarhanhoito yksinään ei kiinnostanut eikä iso talo enää tuntunut kotoisalta koleassa Englannissa. Entinen poliisi päätyi melko odottamattomaan ympäristöön.

So I thought I'd go to India for three months, to have a look. I [...] wandered around and eventually [...] I finished up in Auroville one morning. Somebody said, you know, there's New Creation School over there. If you're interested in children, go and look. I went [and asked] is there any possibility for me working here for a few weeks. To help you with English. I was taken up at once, and then... I stayed. And within two years I was running the place. Which I never ever expected[.] (Roy / JJ.)

Jotkut saavat syvästi hengellisiä kokemuksia jo saapuessaan Aurovillen alueelle. Toiset kokevat Äidin energian yhteisön keskipisteeseen rakennetussa Matrimandir-temppelissä (KPK). Amerikkalainen kansainvälisten suhteiden ammattilainen, Kathryn, pistäytyi Aurovillessä työmatkansa ohessa ja vaikutti syvästi, ennen kuin edes oli tutustunut yhteisöön.

And I felt as if I had walked into a field of resonance, for the first time since I had been alive on this planet. It was a sense of 'Oh my God! I DO belong somewhere!' (Kathryn / JJ.)”

Mielestään hyvin realististi—eikä juuri hengellinen—Kathryn yllättyi kokemastaan ja alkoi miettiä Aurovilleen muuttamista. Hän epäili jonkin verran yhteisön filosofian toteutettavuutta, mutta päätti lopulta, että yhteisö olisi arvokas kokemus ja sen tarkoitus oli jotain, jolle kannattaisi omistaa työnsä.

[F]or me it was always 'Well, I could do that, I could do that, I could do that, but what's WORTH doing?', you know, what is worth devoting a human life to. And when I got here I said OK, I can see it's impossible, in a certain way, what Auroville is trying to do and to be. But in the end, you have to devote yourself to something, and apply, and invest your time and energy and love in something. This is the most worth while thing that I've seen. (Kathryn / JJ.)

Miellyttävä, erilainen elämä

Vaihtelu, vapaus, virkistys

Aurovillen hengellisyys on yleinen motiivi liittyä yhteisöön, mutta muitakin syitä on, eivätkä kaikki ole kiinnostuneet Sri Aurobindon filosofiasta. Aurovillen puunistutusprojektit kiehtovat monia

ympäristöasioista kiinnostuneita, monet arkkitehdit tulevat yhteisöön rakentamaan tulevaisuuden kaupunkia ja jotkut kokevat paikallisen tamiliväestön auttamisen tärkeimmäksi. Idealismikaan ei ole mikään säännönmukaisuus aurovilleläisten motiiveissa. Jotkut pitävät yhteisöä yksinkertaisesti miellyttävänä ja rauhallisena paikkana ja toiset ovat tulleet Aurovilleen hakemaan vaihtelua elämäänsä. (KPK.) Haastattelemani aurovilleläisen peruskoulunopettajan mukaan nykyään jopa suurin osa ihmisistä tulee Aurovilleen muista kuin yhteisön filosofiaan liittyvistä syistä, lähinnä helpon elämän toivossa (Partha / JJ). Tässä mielessä motivaatiot näyttävät vaihtelevan aika lailla Aurovillen historiassa. Kun 60—70-luvun pioneerit olivat nuoria henkisen vallankumouksen etsijöitä, oli 90-luku enemmän keskiluokkaisten ja keski-ikäisten virkistyneiden aikaa. Tosin kukaan ei myönnä tullessa Aurovilleen pelkän hovin vuoksi, mikä lieneekin melko lailla totta, sillä todennäköisesti lähes kaikki Aurovilleen saapuvista ovat edes jollakin tavalla kiinnostuneita Aurovillen aatteista tai hengellisyydestä yleensä. Pelkkään hauskanpitoon ja virkistykseen on huomattavasti kiehtovimpiakin paikkoja kuin unelias Auroville.

Mielenkiintoinen tuttavuus oli saksalainen filosofi ja psykologi, Jehuda, joka irtisanoutui kaikista Aurovilleen ja ylipäätään elämään liittyvistä *ismeistä* sekä kielsi uskovansa yhtään mihinkään. Aurovillen filosofiaa hän piti kiehtovana fantasiana, jota ei voi toteuttaa ja Sri Aurobindon ja Äidin kirjoituksia tyhjänpäiväisinä—tosin Aurobindon hän myönsi olevan kielellisesti hyvin lahjakas. Hän ihastui Aurovillen leppoisaan ilmapiiriin ja ihmisiin, joilla oli elämänläheinen asenne. (KPK.) Kun haastattelin Jehudaa sähköpostitse, totesin muilta saamani sähköpostin perusteella, että ihanneyhteiskunnan rakentaminen on varmaan kiireistä. Hän vastasi hyvin epäaurovilleläiseen, kyyniseen tyyliin, mitä ajatteli yhteisön elämänmenosta:

Perhaps you should take ordinary laziness as a constant anthropological factor into consideration (something to learn there?). We are not permanently busy with dreams and the like and don't always bustle about to make whatever come true. (Jouhki 1999, 21.)

Hollantilainen lääkäri Ron yksinkertaisesti kyllästyi työhönsä ja elämäänsä ja halusi kokeilla jotain uutta. Kun rahavaratkin antoivat siihen mahdollisuuden, hän tuli Intiasta ja henkisyydestä kiinnostuneen vaimonsa kanssa Aurovilleen. Aurovillessä avioparin aika menee lähinnä lasten kanssa. Ron käy silloin tällöin töissä *Quietissa*, Aurovillen terveysparantolassa ja Janet-vaimo suunnittelee liiketoimia vaatealalla. Aurovillen hengelliseen puoleen ei juuri ole aikaa tai kiinnostustakaan.

Ron: I for myself was fed up with the work that I did. It was quite boring. [...] I worked as a doctor to do check-ups on people who go to a blood-bank [...], and at that time I thought it was enough. I wanted to do something else. [...] So we don't know if we stay here very long time. [...]

Janet: [W]e sold our house, so we have the money. We can live from it... for some years, I think. [...]

JJ: What do you think about the philosophy behind Auroville, the writings of Sri Aurobindo and the Mother? [...]

Janet: Yeah, I don't know... I'm not so busy with it at the moment. [...] [A]t the moment I'm too busy with the practical things in life. (Ron & Janet / JJ.)

Brittiläinen Priya ei liittynyt Aurovilleen vastalauseena länsimaiselle kulttuurille, vaan halusi miehensä kanssa matkustella ympäri maailmaa, jolloin Aurovilleen tulo tuntui "seuraavalta askeleelta" hengellisistä yhteisöistä kiinnostuneelle sosiologille. Priyalla oli ennen Aurovilleen tuloa takanaan jäsenyys *Osho Rajneeshin* hengellisessä yhteisössä, joka joiltain osin muistuttaa hiukan Aurovilleä.

[Western culture] didn't make me come here [...] because there are aspects of Western culture which I really miss. [...] I guess we could've gone on living there. Easily, because we were both professionals, we both earned good money, and... without too much sweat. [...] We just thought it was a good time to change, and go somewhere else, and we did. (Priya / JJ.)

Elintaso, rauha

Monet Aurovillen naapurikylissä elävät tamilit kokevat Aurovillen mahdollisuutena parempaan elintasoon. Monesti Auroville tarjoaa työpaikan niille, jotka eivät muuten saisi työtä muualta Intiasta. Yksi haastattemistani tamilinuorukaisista kertoi olevansa luku- ja kirjoitustaidoton, joten kukaan työnantaja yhteisön ulkopuolelta ei häntä palkkaisi. Auroville on kuitenkin antanut hänelle mahdollisuuden tehdä töitä ja samalla opiskellakin. Aurovillen jäseneksi hän ei ole vielä päässyt, mutta hän pyrkii kovasti mm. siksi, että virallinen jäsen saa vähintään neljänsosan enemmän palkkaa ja työajakin olisivat lyhemmät. Eräs toinen nuori kyläläinen kertoi myös työskentelevänsä Aurovillessä, mutta on menettänyt toivonsa yhteisön jäseneksi pääsystä. Nykyään pitäisi olla tarpeeksi rahaa, että Auroville ottaisi tulokkaan vakavasti. Eräs intialaispoika ei halunnut lainkaan liittyä Aurovilleen, sillä hänen mielestään intialaisen asema Aurovillessä ei ole hyvä: "To be an Indian in Auroville is to be a slave." (KPK.)

Monille rikkaammille tai koulutetuille intialaisille, jotka ovat kyllästyneet kaupunkien meluun ja ihmispaljouteen, Auroville on tarjonnut rauhallisen ja turvallisen asuinpaikan. Kasvatustieteitä

opiskellut Senthil tunsii olevansa hiukan tuuliajoilla elämäkatsomuksensa suhteen eikä kaupunkielämä oikein kiinnostanut, mutta Auroville tuntui tarjoavan miellyttävän vaihtoehdon.

I was looking for a job. I came back into Auroville, and I found that something here is very peaceful. My mind was at that time restless. Same time [in Auroville it was] very very peaceful[.][...] So it came to my mind that oh, this is the place that where I should live. [...] So I selected this place, because I thought we should live peaceful[ly]. (Senthil / JJ.)

Pohjois-Intiasta kotoisin oleva Govind olisi kyllä saanut töitä muualtakin—ja vielä paremmalla palkalla—mutta kuultuaan Aurovillestä Pondicherryn ashramissa käydessään, hän päätti tutustua yhteisöön ja lopulta ihastuikin siihen, varsinkin yhteisön rauhallisuuteen.

[I]t was in my mind that I must stay 8... 9 [km] far from [-] a city, and that place would be quiet, calm, and peace, and free from any discriminances, like that. And that should be safe also. (Govind / JJ.)

Ashramista Aurovilleen

Aurovillen alkuaikoina yhteisö kuului osana Pondicherryn kaupungissa sijaitsevaan Sri Aurobindo - ashramiin, jossa myös yhteisön perustaja ja ashramin johtaja, Äiti, asui. Kanssakäyminen kahden yhteisön välillä oli runsasta aina Äidin kuolemaan (1973) asti, jolloin Auroville halusi itsenäistyä ashramin alaisuudesta. Tällöin välit ashramin ja Aurovillen välillä kylmenivät, kuten edellä tulikin jo ilmi. 1980-luvun loppupuolella yhteisöjen välit kuitenkin lämpenivät ja monet ashramin jäsenet alkoivat vieraila säännöllisesti Aurovillessä. Monet ashramiitit alkoivat tuntea voimakasta vetoa Aurovilleen, sillä ashramin elämä oli alkanut institutionalisoitua ja byrokratisoitua. Täten Aurovillen vapaa ilmapiiri sai monet ashramin jäsenet muuttamaan Aurovilleen. Goalaissyntyinen Charu tienasi leipänsä taiteilijana, ennen kuin päätti muuttaa elämänsä kohti hengellisempiä arvoja ja liittyi ashramiin. Usean vuoden jälkeen Auroville alkoi kuitenkin tuntua houkuttelevammalta vaihtoehdolta.

Charu: I used to come to Auroville whenever I had free time from the ashram[.][...][L]ife in the ashram for me was blocked. [...] And I came to a conclusion that the ashram today is nothing but an organization, where... it's just an organization. [...] The people are willing to help you etc., but they expect you to behave in a certain manner, and all that, you know?

JJ: Do you think Auroville was more... free?

Charu: Yeah, in principle the idea of Auroville is... excellent. The... it is basically a practical equality. There should be no hierarchy, there should be no police[...]. Everybody is equal. [...] And the central spirit is a service for the Divine. It's for the Divine that you want to live in Auroville. (Charu / JJ.)

Amerikkalainen Suzie liittyi Sri Aurobindo -ashramiin vuonna 1973, innoituksenaan Aurobindon vallankumouksellinen filosofia maailman muuttamisesta. Hänen tarkoituksenaan ei kuitenkaan ollut Aurovilleen siirtyminen, sillä hänellä ei ollut mitään ashramia vastaan, vaan hän oli aina ajatellut, että Äiti kyllä viestittää hänelle tavalla tai toisella, jos siirtyminen on suotavaa. Näin kävikin vuonna 1980, kun Suzien mieli alkoi pyöriä yhä enemmän Aurovillen ympärillä, minkä hän tulkitsi Äidin viestiksi.

I never intended to come to Auroville, and I sort of said to myself, well if Mother wants me to come to Auroville, she'll give me an *adesh* [= sisäinen käsky]. [...] So I said if I didn't have that I wasn't going to leave the ashram, because I was actually quite happy there. But then, what happened was—yeah, I had a sort of period where I was just flooded with Auroville in my consciousness. I was dreaming about Auroville [...]. I don't know, it's hard to describe it because it is such a subjective experience that came very clear to me at that time. Yeah, it was a bit unexpected for me. I didn't know where to come, because I didn't really know that many people in Auroville[.] (Suzie / JJ.)

Vierailijat

Väkilukuunsa nähden Auroville vetää puoleensa paljon vierailijoita (turistisesonki tammi-helmikuussa). Aurovilleläisten suhtautuminen vierailijoihin on hieman ristiriitainen, sillä monet kokevat vierailijoiden (varsinkin lyhytaikaisten turistien) aiheuttavan turhaa häiriötä, kun taas toiset ovat tyytyväisiä rahavirrasta, joka virtaa vierailijoiden mukana Aurovilleen. Eräät suhtautuvat vierailijoihin mahdollisina tulevina aurovilleläisinä ja yrittävät täten olla mahdollisimman auttavaisia ja kertoa elämästään yhteisössä. Toiset pelkäävät Aurovillen muuttuvan pikku hiljaa turistipaikaksi ja siksi pitäytyvät omissa oloissaan eivätkä seurustele vierailijoiden kanssa. Monista vierailijoista saattaakin tuntua siltä, että aurovilleläiset ovat yllättävän sisäänpäin lämpiäviä, minkä itsekin usein huomasin yrittäessäni luoda kontakteja yhteisön asukkaisiin. Auroville mainitaan kuitenkin useiden matkaoppaiden sivuilla, Internetissä on yhteisön laajat kotisivut ja Aurovillen lukuisat ympäri maailmaa olevat toimistot levittävät Auroville-tietoutta kiinnostuneille, joten on selvää, että monet Intiassa matkaavat piipahtavat tutustumaan Aurovilleen tai jäävät pitemmiksikin ajoiksi kokemaan erilaista elämäntapaa.

Vierailijoiden motiivit muistuttavat pitkälti Aurovillen jäsenten motiiveja. Sri Aurobindon filosofia, ekologiset arvot, ihmisyyksyys, rauhallisuus ja sattumakin ovat syitä, jotka tuovat myös vierailijoita Aurovilleen. Mikä erottaa vierailijat Aurovillen jäsenistä on itsestään selvä seikka: syystä tai toisesta he eivät halua jäädä Aurovilleen. Mielestäni vierailijoiden asenteet Aurovilleä kohtaan

valaisevat mainiosti yhteisön olemusta. Vierailijat ikään kuin määrittelevät yhteisön rajat vastaamalla kysymykseen millaiset ihmiset *eivät* jää Aurovilleen ja *eivät* vaikutu ratkaisevasti Aurovillen todellisuudesta. Monet vierailijathan elättävät ajatuksia Aurovilleen liittymisestä, mutta eivät kuitenkaan jää pysyvästi yhteisöön, joten tutkimalla vierailijoiden asenteita, saa jonkinlaista tietoa siitä, mitä Auroville on.

Olen rajannut aineistosta pois vierailijat, jotka eivät ole kiinnostuneita Aurovillen elämästä sinänsä eli ns. turistit, jotka ovat tulleet Aurovilleen vain muutamaksi päiväksi lepäilemään yhteisön kauniilla rannalla tai nauttimaan esim. *Quietin* (eräänlainen kuntoutuskeskus, jossa saa kokeilla monenlaista eri terapiaa tai harrastaa yogaa, meditaatiota yms.) palveluista. Turisteiksi lasken myös ne matkaajat, jotka viettävät muutaman yön Aurovillen Center Guest Housessa toipumassa reppumatkailun rasituksista, kunnes taas jatkavat matkaansa, yhteisöstä sen enempiä kiinnostumatta.

Kanadalaisen Caycen äiti oli kertonut pojalleen meditaatiosta, yogasta ja hengellisistä asioista. Kun Cayce tapasi Meksikon matkallaan miehen, joka oli ollut Sri Aurobindon oppilaana, kiinnostui hän ajatuksesta matkustaa Intiaan ja Aurovilleen. Aurovillessä hän mieltyi yhteisön rauhalliseen ilmapiiriin ja vapauteen—ei niinkään yhteisön filosofiaan, johon hän ei ollut paneutunut juuri lainkaan, joten oikeastaan Cayce ei kovinkaan poikkea tavanomaisesta turistista.

For me, personally, I think it's just a really good atmosphere to calm down and to get in touch with yourself, and meet people with similar ideas who are not so much into their own religion, and are willing to learn from different ideas (Cayce / JJ).

Pohtiessaan, miksi Auroville on mukavampi paikka kuin hänen kotikaupunkinsa Toronto, Cayce päätyy melko lailla perusasioihin.

OK, ahm... I guess it's the weather [nauraa]. It's not frigging cold [nauraa]. I'd say that it's [Auroville] just smaller. Like it's not so big. Whereas, like in a big city, you can get lost, and there's just too many influences. [...] People's ideas [in Auroville] are more towards self-development [...] as opposed to controlling the external.

[...] You don't need to believe the philosophy to enjoy this place. I mean it's like Club Med. [...] It's not very expensive... Yeah, it's just a very calm place to relax, and just to be quiet [...]. Get away from the traffic in the city. (Ibid.)

Tylyys vaivaa toisinaan Cayceä, mutta kanadalainen näkee asian positiivisen puolen.

I find it boring sometimes. There's nothing to DO. But that's why it's so great if you're interested in stuff like meditation, and yoga, because that keeps, like, you busy. [...] It's nice, it's healthy to be boring—to be bored. To just sit and watch yourself think. (Ibid.)

Vaikka Cayce ei haastattelussa asiasta puhunutkaan, näytti siltä, että hänen motivaatioonsa sisältyi tekijöitä, joita ”tosi” aurovilleläisiltä ei hyväksyttäisi. Hänen mielenrauhaansa edistivät myös mm. edullinen intialainen olut ja muut vastaavat leppoisaa elämää edistävät ainekset.

Saksalainen Robert päätyi Aurovilleen suorittamaan orgaanisen maanviljelyn harjoittelua. Hän ei tiennyt Aurovillestä muuta kuin pelkän osoitteen eikä kiinnostunut yhteisön filosofiasta muuten kuin Sri Aurobindon aforismien muodossa.

I read some of Aurobindo's aphorisms. I happened to like it, but it's not the thing that really attracts me in Auroville. Not so much the spiritual... But the agricultural work here is really fascinating. I saw some pictures of this space forty years back... It was quite deserted place, like wasteland. They really did big work here. (Robert / JJ.)

Robertin arki Aurovillessä on melko työntäyteistä, mutta hän arvostaa aurovilleläistä maanviljelyä. Yhteisön filosofia vaikuttaa hänestä omituiselta eivätkä filosofian vankat kannattajat saa häntä puolelleen.

[It's] quite hard work. They hardly use any machines here, for example. It's totally different that in Germany. In Germany I had to work with tractor, chainsaw, and things like this. [...] [There's] [r]eally not a single machine in Aurogreen.

[...] I only got vague ideas [about the philosophy]. I'm not too much into what Aurobindo was doing, and the Mother. But some things seem to be a little extreme for me, some people here... But I don't take it too seriously what they... Sometimes I think they pretend to do something they don't really do, with all that yoga, and... (Ibid.)

Robertin mielestä aurovilleläiset päätyvät yhteisöön hyvin maallisista syistä, mutta hän silti arvostaa yhteisön kansainvälistä ilmapiiriä.

JJ: So, what kinds of people do you think end up in Auroville?

Ha... [nauraa]. I think a lot of people who cannot cope so easily with life in the Western world. Who got stress with their jobs, who really want to get out. I don't think that too many people nowadays get *drawn* here to Auroville by spiritual ideas etc. [...] [But] it's nice to have such an international population. This idea, for example, I appreciate it. (Ibid.)

Belgialainen Yoeri tuli Aurovilleen Sri Aurobindon innoittamana etsimään henkisyttä. Yhteisö, jolla on hengellinen pohja ja jonne jokainen hyvä tahtoinen ihminen oli tervetullut, vaikutti kiinnostavalta, vaikka hän ei täysin uskokaan kaikkea, mitä Sri Aurobindosta ja Äidistä puhutaan.

Just the idea of the whole community that has a spiritual base as...yeah. I didn't know of such a place. [...] [A book about Auroville] also said like everybody is welcome to come. If you have a

good will, and you believe in the unity of all people. I mean, it didn't seem dogmatic to me. [...]

JJ: What do you think of [Sri Aurobindo] and the Mother? What kinds of people they were...

Yeah, I must say that they were special kind of people. They had a great vision. The Mother, and, yeah, in the book it says that they were the one and the same. They are two in one. Avatars. But I don't really believe everything that the people say about them.

JJ: Like what?

Like all these...they had these occult powers, and... like in the second world war they were... they fought a battle with Hitler. He was possessed by an evil demon. [...] This I find hard to comprehend. (Yoeri / JJ)

Yoeri pitää mahdollisena, että hän liittyisi yhteisöön, mutta vasta jossain myöhemmässä elämänvaiheessa. Auroville—ja varsinkin pieniyhteisö Vérité, jossa hän asusti—kiehtoo erilaisella elämäntavallaan.

JJ: Do you think you might live here, become an Aurovillian?

Not in the next five years I think. Maybe after that. But I want to go back to my country, and try to... make it there. And even if it works out, maybe I will come here, but that's too far in the future to say anything. [...]

I [...] find that the people [in Vérité] are more connected with each other. Also because they have their... they share all the tasks that need to be done... inside Vérité, and they have a common account, they have sharing moments. So I think they... in other communities you don't find the... too much of that. [...] I would say like it's a good place to experience another way of living... than what we have. [...] These people are interested in seeing how, what other ways people can live together. And it's quite interesting. (Ibid.)

Yoerin tavallisen päivän kuvauksesta kuitenkin ilmenee, että Aurovillen leppoisa ja kiireetön elämänmeno on osa yhteisön viehätysvoimaa.

JJ: What is your typical day like... here in Vérité?

[Nauraa.] [...] Yeah, I mean, usually I try to get up at 7.30 for breakfast. I have breakfast, and then I do some reading... [...] Then I go to the bakery and have a coke, and smoke a few cigarettes. Then talk to some people, come back for lunch. Then I do some reading again, and study, go to a place to eat, drink something. Then come back in the evening, eat and go to sleep [nauraa]. (Ibid.)

Aurovillen merkityksen Yoeri näkee lähinnä siinä, millaisena esimerkkinä yhteisö—kehittyessään ja menestyessään—voi olla ulkomaailmalle.

I think it's [the significance] a bit like... to show people how living together can be different. It's an experiment, living together. That way if it, in the future, turns out to be successful and to grow, so people who come here they also see this, and maybe they want to have a community like that. Many

people even come here to look around, and get ideas to build their own community. I mean this way it can be useful for the world. (Ibid.)

Edellä mainitut vierailijat tulivat eri syistä Aurovilleen, mutta näyttää siltä, että he eivät kovin mielellään haluaisi kuitenkaan liittyä yhteisön jäseniksi. Ehkä yhteisön vaatimukset (vaikka ne ovat melko vähäiset eikä niitä juuri käytetä jäsenten painostamiseen) ovat liian korkealla heille ja ehkä kotiolut vaikuttavat heistä kuitenkin paljon miellyttävimmiltä, että he lähtisivät kotimaastaan rakentamaan utopiaa. Toki monet, kuten Robert, tulevat Aurovilleen *ainoastaan* vierailulle, vailla minkäänlaisia suunnitelmia liittyä yhteisöön. Vaikka Aurovillessä on rauhallista ja vapaata, ei yhteisössä ole juuri kummempia mukavuuksia, ja jos vierailija ei ole erityisemmin kiinnostunut Sri Aurobindon tai Äidin ajatuksista tai yhteisön projektitoiminnasta (metsänistutus, kehitystyö jne.) ei hän todennäköisesti ole kiinnostunut Aurovillen jäsenyydestäkään. Kuten jo mainittu, ilmastosta, merestä ja pääomastaan voi nauttia miellyttävimmissäkin paikoissa, sillä Auroville ei kuitenkaan vielä ole lomailukeskus.

Seuraavana esiteltä vierailija sen sijaan edustaa niitä, jolle yhteisön vaatimukset ovat liian *alhaalla*. Vaikka Aurovillen pohjana on utooppinen suunnitelma, ei yhteisön käytäntö miellytä kaikkia—ainakaan niin paljon, että nämä olisivat valmiita liittymään yhteisöön sen tämänhetkisessä tilassa. Matthew matkusti tyttöystävänsä kanssa Montrealista, Kanadasta, harkittuaan perinpohjin eri vaihtoehtoyhteisöjen välillä. Auroville—Internet-sivujensa perusteella—veti ekologisesti erittäin valveutunutta pariskuntaa kovasti puoleensa, vaikkakin Aurovillen todellisuus oli heille monilta osin melkoinen pettymys.

So I was excited. It's beautiful. It's a lot greener than I imagined. [...] I'm still very impressed by the whole thing, but there's definitely disappointments. They fall into the category of the ecology. And just people's attitudes... around that, and I'm surprised that the Aurovillians lead lifestyles the way they do.

JJ: Can you, like, elaborate on that?

[...] There's lots of luxuries to be had, and there's a lot less of Indian culture. I know it's an international place, but it seems like there is a great separation between the Aurovillians [...] and the Indian culture. It seems [...] that most of the hard labor, the people I see working, are all Indian. And I haven't seen any Europeans really putting their [effort] into anything. Which is surprising. Also the amount of motor vehicles in Auroville is very disappointing for me. [...] [T]here is a need for some motor vehicles, but I think that the use of them is way beyond any need. [...] It's a social thing, and people are doing it for fun, and... I think that they should stop, and think about it. (Matthew / JJ.)

Sen lisäksi, että Aurovillen ekologisissa painotuksissa olisi parantamisen varaa, Matthew on pettynyt yhteisön avoimuuden puutteeseen ja heidän nihkeään asennoitumiseen vierailijoita kohtaan.

[T]hrough exploring Auroville, and going to places and people that I've been interested in finding things out from... People have been very skeptical, and also, immediately very closed to me. And after speaking with them they sort of open up, but the immediate reaction for me has been... like "I don't really have time to talk to you", or "I don't want to", or like "You're a tourist!", you know?

[...] Auroville is supposed to be an open experiment for the world to learn from. [...] People seem very secretive, and the idea is that nothing is owned by anybody, but I have felt many times walking through places, just to explore, that people are saying like "What are you doing here?", like "Who are you, and what do you want?"

Diplomaattiseen sävyyn Matthew kuitenkin kertoo arvostavansa aurovilleläisiä ja yhteisön ilmapiiriä, vaikka hänen suunnitelmansa eivät oikein toteutuneetkaan. Lopuksi hän kertoo pelkäävänsä, että Aurovillen hieno filosofia hautautuu materialistisen kehityksen alle.

But there's incredible people here. [...] I came here expecting to maybe get practical work, learn some skills, and maybe organic farming or some arts, handicrafts, and things like that. And... I haven't been able to do that so far [nauraa vaisusti]. But the space provides a lot of self-learning. And I'm learning tons on my own. I think that just this—the environment is fertile for that.

I hope that the children that are being born and brought up here, I hope that they know that [ecological] side of it as well, and it will carry on. Because, I think if it doesn't, Auroville just might end up as another really large village, with more and more cars, and more loudness, and televisions, and less trees. (Ibid.)

Matthew ja hänen tyttöystävänsä palasivat pian haastattelun jälkeen Kanadaan, huomattavasti suunniteltua ajankohtaa aikaisemmin.

Aurovilleläiset: tyyppejä

Edellisissä luvuissa esittämäni Aurovilleen tulijoiden motiivijaottelut ovat lähinnä viitteellisiä, sillä yleensä syyt muodostuvat lukuisista limittäin menevistä tekijöistä, joita on vaikea asettaa kategorioihin. On myös vaikeaa jakaa aurovilleläisiä eri tyyppeihin sortumatta karkeisiin yleistyksiin. Kuitenkin joitain jakoja on mahdollista tehdä, ja aurovilleläiset itekin jakavat mielellään yhteisönsä jäsenet erilaisiin tyyppeihin. Seuraavana muutama hiukan kärjistetty esitys aurovilleläisistä ihmistyypeistä.

Lorenzo jakaa tutkimuksessaan länsimaiset Aurovilleen tulijat kahteen tyyppiin. Yhdysvalloista Aurovilleen tulleet ovat yleensä yliopistokoulutuksen saaneita humanisteja, joihin on tehnyt vaikutuksen Aurovillen monikulttuurisuus. He ovat monesti myös ekologisen maailmankatsomuksen

kannattajia ja kiinnostuneita Aurovillen ympäristöasioista, luonnonmukaisesta maanviljelystä, eroosiontorjunnasta ja metsänistutuksesta. Sen sijaan Euroopasta tulevat ihmiset ovat joko taiteilijoita (muusikoita, maalareita, näyttelijöitä jne.), jotka saavat inspiraationsa Aurovillen vapaamielisestä ja -muotoisesta ilmapiiristä tai sitten ammattitaitoisia kaupunginrakentajia (insinöörejä, arkkitehtejä, ympäristöteknikkoja), jotka ovat tulleet rakentamaan tulevaisuuden mallikaupunkia. Sekä amerikkalaiset että eurooppalaiset ovat yleensä myös tutustuneet Sri Aurobindon filosofiaan. (Lorenzo 1993, 150—4.)

Yksi aurovilläläisten painottama tyyppitys jakaa Aurovillen *virkamiehiin* ja *filosofeihin* tai toisin sanoen *hallinnollisiin* ja *hengellisiin* ihmisiin. Aurovilläläisen virkamiehen stereotypia on byrokraatti, joka yrittää kehittää yhteisön rakennetta tai erilaisia projekteja järjestämällä tiheään tahtiin kokouksia muiden virkamiesten kanssa. Hän on luonnollisesti yhteisön filosofian kannattaja, mutta hänen toteuttamistapansa perustuu tarkkaan suunnitteluun ja yhteisön materiaalsen puolen kehittämiseen. Yleisissä kansankokouksissa hän luettelee lukuja ja muita konkreettisia asioita sekä ehdottaa rationaalisia parannussuunnitelmia. Stereotypia filosofista taas esittelee omiin oloihinsa vetäytyvän elämäntapayogin, joka painottaa yhteisön aatteiden *jumalallisen anarkian* puolta. Filosofin mielestä yhteisöä tulisi kehittää—vaikkakin kehitys tapahtuukin omalla painollaan—kehittämällä omaa henkisyttään. Myös usko Äitiin ja perustusfilosofiaan on filosofille tärkeä asia. Käytännön asioiden hoito on kuitenkin filosofin heikko puoli eikä hän kykene tehokkaasti osallistumaan yhteisön materiaaliseen kehitykseen (eikä sitä juuri haluaisikaan).

Eräs kärjistetty jako on myös kahtiajako, jonka osapuolina ovat yhteisön *konkarit* ja *modernit*. Konkarit ovat 60-luvun pioneerejä, jotka tekivät kovaa työtä rankoissa olosuhteissa. He rakensivat yhteisön ja heidän yhteishenki oli voittamaton. He pyrkivät yhä elämään yksinkertaisesti ja heissä on jäljellä tiettyä alkuajan taikaa (joka tulee esim. Äiti-yhteyden kautta). *Konkareiden* mielestä yhteisön moottoripyörät ovat leluja ja isot, kalliit talot turhamaisuutta. *Modernit* taas ovat 80—90-luvulla Aurovilleen tulleita kohtalaisen hyvin toimeentulevia ihmisiä. Heidän mielestä konkarit ovat menneisyyttä ja muisto ruohorikkaasta hippiajasta. Modernit asuvat hyvin ja käyttävät usein tamilityövoimaa esim. taloudenhoidossa. Aurovillen taloudellinen kehittäminen on heidän mielestä tärkeää eikä runsas palveluiden ja kulutushyödykkeiden käyttö ole heistä paheellista. Myös 60-luvun pioneerit voivat olla moderneja, jos he antautuvat liiaksi materialismille. Samoin myöhemmin yhteisöön tulleet voivat olla konkareita, varsinkin, jos he pukeutuvat tamilityyliin, opettelevat paikallista kieltä ja asuvat vaatimattomasti. (Ks. kuvat 6—10.)

Brasiliaalaissyntyinen Ila jakaa Aurovilleen tulijat motiivinsa perusteella neljään eri tyyppiin: *ekologisesti suuntautuneisiin*, *kaupunkisuunnittelijoihin*, *pakolaisiin* ja ”aitoihin” *idealisteihin*. Mielestäni jakoehdotus on melko hyvä, vaikkakin Ilan esittämä viimeinen tyyppi, johon hän ilmeisesti

lukee itsensä, on mielestäni melko epämääräisesti määritelty ja turhan arvolatautunut. Jaottelusta Ila kertoo seuraavaa:

[W]e have these **ecological minded** people who only think of planting trees, and strongly believe that [building the city] is something really harmful [...] so they work against the city. Th[e]n we have **urban planner[s] and architects** who [...] want to develop a city. Then we unfortunately have a lot of **refugees**: refugees from [...] the hippie time, the refusal of society [...] with [...] heavier or lighter drugs and now they claim ecology to hide their need for privacy so that the drugs don't come too much to the open. We have lots of Russian refugees, or other European[,] even Korean who don't want bureaucracy, or authority, or cold climate, or work or whatever[.] Then we have **genuine idealists** who have dedicated all their li[v]es to this place and ideal, and who quietly do their share of work [...] for those who do not want to [work][,] and I believe these are the people through whom Auroville is built and keeps [living] in spite of many difficulties[.] (Vahvenus lisätty.) (Jouhki 1999, 19.)

Jaottelu ei ehkä ole täysin perusteltua eikä kovin tarkkaakaan, mutta se kertoo kuitenkin Auroville jäsenten mielipiteistä ja arvoista sekä siitä, kuinka he itse hahmottavat aurovilleläisten motiiveja. Joskus jaottelut voivat olla hyvinkin mustavalkoisia, esim. yhteisön tamileiden ja länsimaalaisten välillä. Aurovillen tamilit saattavat nähdä länsimaalaiset rikkaina siirtomaavallan jatkajina, kun taas länsimaalaiset voivat pitää yhteisön tamilijäseniä oman edun tavoittelijoina ja primitiivisen ajattelu- ja elämäntavan edustajina. Onneksi näin karkeat yleistyksset ovat marginaalisia.

Motiivien pohdintaa

Kuten alussa lainasin Jerome Glenniä, Aurovillessä on todellakin havaittavissa melkoinen annos individualismia, mikä kuvastuu myös Aurovilleen tulijoiden motiiveissa. Toisin kuin utopiyhteisöissä yleensä, aurovilleläiset ovat erittäin heterogeeninen yhteisö, johon liitytään lukemattomista eri syistä. Monissa uskonnollisissa yhteisöissä tämä olisi suorastaan mahdotonta. Menestyvän utopiyhteisön vaatimuksena onkin yhteinen aate ja yhdenmukainen väestö, jolloin homogeenisuus on yhteisön menestyksen kannalta ikään kuin kollektiivinen hyve. Hyvänä esimerkkinä homogeenisuuden tärkeydestä ovat Teuvo Peltoniemen (1985) kuvaamat suomalaiset ihannesiirtokunnat, jotka kaatuivat usein eri katsontakantojen kirjoon; yhteisön tavoitteista ei päästy yksimielisyyteen, jolloin päätöksenteko oli mahdotonta.

Aurovillen kohdalla yllättäen heterogeenisuus—homogeenisuuden asemesta—näyttää olevan yhteisön *hyve*. Toki yhteisöllä on yhteinen aate tai filosofia, mutta sitä on mahdollista toteuttaa ja tulkita monin eri tavoin eikä—mielenkiintoista kyllä—monitulkinnallisuus ole yhteisöä rapauttava

tekijä, vaan päinvastoin. Moniarvoisuutta kunnioitetaan suuresti ja sitä pyritään edistämään, ainakin puheissa. Käytännössä—tämän aurovilleläiset itsekkin myöntävät—moniarvoisuus tuo lukuisia ongelmia, varsinkin päätöksenteossa, mutta heidän mukaan se kuitenkin ratkaisee enemmän ongelmia kuin mitä luo.

Yhteisön perustajan, Äidin, kerrotaan sanoneen, että tulokkaiden kriteerinä tulee olla ainoastaan hyvä tahto. Käytännössä kuitenkin oletetaan, että tulokas olisi edes jonkin verran kiinnostunut Aurobindon filosofiasta, mutta—kuten haastatteleman tamilinuorukainen sanoi—joskus kylmä käteinenkin ajaa saman asian (KPK). Kun pystyy elättämään itsensä omilla varoillaan eikä täten kuluta yhteisön pääomaa, voidaan hengellisen kunnianhimon puutetta katsoa läpi sormien. Näyttää siltä, että tällainen käytäntö voimistui varsinkin 1990-luvulla. Viimeisen kymmenen vuoden aikana yhteisöön on noussut suuria ja kauniita omakotitaloja ja moottoriajoneuvojen määräkin on moninkertaistunut. Enää Auroville ei houkuttele yhtä paljon varattomia kapinallisnuoria kuin 1960—70-luvulla. Ehkä heitä on maailmassa huomattavasti vähemmän nykyään tai ehkä Aurovillen idealistipioneerit vaatimattomine elämäntyylyineen ovatkin rikastuneet ja alkaneet elää leveämmin. Näyttää kuitenkin siltä, että sapattivuosista nauttivat keskiluokan edustajat ovat alkaneet rynnistää leppoisaan yhteisöön. Toki köyhälistönkin edustajia olisi Aurovilleen tulossa: tamilikylien työläisille Auroville edustaa parempaa elintasoa ja mahdollisuutta korottaa sosiaalista statustaan. Valitettavasti tamileiden pääsyä yhteisöön on rajoitettu voimakkaasti. Nykyään heitä varten on oma odotuslistansa, jolla saa viipyä useita vuosia, ennen kuin saa mahdollisuuden yrittää päästä jäseneksi. 1970-luvun Aurovillessä tällainen lista olisi ollut kauhistus. Roy, tamilikoulun rehtori, ilmaisee oman näkemyksensä tamilien ja Aurovillen välisen suhteen varjoisemmasta puolesta: *"Auroville is NOT interested in the villages. Oh, he likes, he needs his gardeners, needs his amma to clean the house. The interest is there."* (Roy / JJ.) Saksalaisen Jehudan mukaan Auroville muistuttaa antiikin Kreikan polista, jossa oli laaja orjaluokkansa—Aurovillessä tamilit (Jehuda / JJ).

Auroville työllistää asukasmääräänsä verrattuna ainakin kolminkertaisen määrän tamileita. He toimivat rakennuksilla, siivoojina, puutarhureina, keittäjinä, vahteina jne., mutta harva heistä pääsee kuitenkaan yhteisön jäseneksi. Kehitystyöntekijä Bhavana perustelee käytäntöä taloudellisin syin, mutta saman tien tuomitsee ajattelutavan yhteisön filosofian vastaisena.

Well, from a practical point of view, I understand [the waiting-list for Tamils]. If you're taking economy in a normal way. They are an economical liability. Every one of them. Because not only they come to Auroville, they funnel money out to their families, which they should do, from a moral point of view. But if you're looking just at the economics, then each one of them is a hole in a ship

[nauraa]. [...]This economic outlook is disgusting. We should NOT be like that. It's the OPPOSITE what Mother wanted. We're not supposed to be ruled by economic rules[.] (Bhavana / JJ.)

Hivenenkin pessimistinen tarkkailija voisi päätellä, että Auroville on kääntynyt päinvastaiseen suuntaan, kuin mihin sen tuli pyrkiä. Yhteisön pioneeriaika houkutteli etsijöitä ja kapinallisia julistaen rahan vallan hylkäämistä ja ihmisykseyttä. Aurovilleen tultiin tekemään kovaa työtä, sillä hedelmättömälle aavikolle oli perustettava ihannekaupunki. Elintarvikkeet olivat pääasiassa yhteisiä ja syömässä käytiin milloin kenenkin majassa. Paikallisia tamileita pidettiin—ainakin *konkareiden* mukaan—veljinä. Nykyään monet aurovilleläiset elävät isoissa taloissaan, jotka monesti sijaitsevat aidatuilla alueilla, ja antavat halvan tamilityövoiman tehdä rakennustyön ja keittiöpöytäisten valmistaa heille aterioita. Rahankäyttöä ei muisteta karttaa, vaan pikemminkin annetaan pääoman kasvaa, että kyettäisiin säilyttämään riittävän hyvä elintaso. Neokolonialismi on termi, jota yhteisönsä pettyneet aurovilleläiset saattavat käyttää, kun taas toiset katsovat tekevänsä hyvää työtä antaessaan kyläläisille mahdollisuuden hankkia elantonsa.

Heinäkuussa -99 Aurovillessä järjestettiin yleinen kokous, jonka aiheena oli yhteisön taloudelliset arvot. Vanhemmat jäsenet väittivät kulutusjuhlan saapuneen Aurovilleen. Ihmisiä kiinnostaa Aurovillessä rauhallinen ja halpa elämänlaatu ja monilla Aurovilleen tulevilla sanottiin olevan sellainen kuva, että yhteisön jäseneksi päästäkseen täytyy olla rikas. Elintasokuilun katsottiin syntyneen yhteisön rikkaiden (lähinnä länsimaalaisten) ja köyhien (lähinnä tamileiden) välille, kun talouskoneisto on paisunut. Monet kaipasivat takaisin ”vanhoja hyviä aikoja” ja toiset jopa syyttivät yhteisön perustajaa virheellisistä suunnitelmista. Katsottiin, että samaan aikaan jotkut elävät palatsimaisissa taloissa ja toiset kärsivät kroonisesta asuntopulasta. (KPK.)

Lukuisia puheenvuoroja käytettiin tamiliasian edistämiseksi: tamilityöläiset ja kyläläiset yleensä tulisi lähentää Aurovilleen ja hyväksyä huomattavasti suurempia määriä kyläasukkaita yhteisön jäseniksi. Kokous osoitti sen, että itsekritiikki on yhteisössä voimissaan. Elämänmeno ja motivaatio liittyä yhteisöön haluttaisiin suunnata uudelleen kohti perustusfilosofian toteuttamista, mutta keinot tuntuvat olevan vähissä. Joku julisti asioiden hoituvan yksinkertaisesti uskon avulla. Muutamat uskalsivat ehdottaa lisää taloudellisia investointeja, mutta useimmin toistuvana teemana oli kuitenkin alkuaikeiden anteliaisuuden hengen vaatiminen niin aurovilleläisiltä itseltään kuin Aurovilleen muuttavilta. (KPK.)

Auroville on yli kolmenkymmenen vuoden aikana muuttunut valtavasti. Näin on käynyt myös yhteisöön tulevien motiiveille. Kapinalliset vaeltajat ja totuudenetsijät ovat vaihtuneet työelämänsä kyllästyneisiin keskiluokkalaisiin, lypsäjät ja viljelijät työnjohtajiin ja liikkeenharjoittajiin.

Kumpienkin on vielä eletävä samassa utopiassa, joten kompromisseja täytyy tehdä. Muutoksista huolimatta harva kuitenkaan tulee Aurovilleen pelkästään materialistisista syistä ja tuskin kukaan saapuu Aurovilleen ainoastaan tietyn projektin toteuttajana. Esim. pääomasta voi nauttia paljon miellyttävimmissä paikoissa ja metsänistutusta tarvitaan enemmän monilla muilla alueilla, kuten sveitsiläinen Martin sanoo.

Uusiin tulokkaisiin vetoavia seikkoja ovat vähimmilläänkin yhteisön vapaus ja individualismi, kun taas idealistisimmat tulevat Aurovilleen perustamaan Tulevaisuuden Kaupunkia, jossa ihmisluonnolle tyypilliset poliittiset, uskonnolliset ja sosiaaliset ristiriidat tulevat ratkaistuksi Sri Aurobindon viitoittaman henkisen tien avulla. Aurovilleen muuttamisen motiiveihin liitetään yleensä suuria merkityksiä, olivat ne sitten ekologisia tai hengellisiä tms., mutta motivaatio voi lopulta syntyä arkisista, entisestä elämästä eroavista pikkuseikoista, kuten Martinin kohdalla.

You know, little details [make] the whole thing at the end. Or how you start a day, that for example, yeah, maybe you put some flowers in front of Sri Aurobindo's picture or, the people in the village, they make a *kolam*, you know these drawings? That's how people here start the day. Not all but many. And we [in Europe] rather start a day with having a strong coffee, a cigarette, and the 7 o'clock news. (Martin / JJ.)

6. FILOSOFIA VS. KÄYTÄNTÖ

Aurovillen filosofia perustuu Sri Aurobindon ja Äidin aatteisiin paremmasta maailmasta ja Uudesta Ihmisestä. Yhteisö perustettiin toteuttamaan ihmisyyttä ja valmistamaan lopulta tietä Yli-ihmisen syntymälle. Vähimmilläänkin Aurovillen filosofia on erittäin idealistinen ja on luonnollista, että sen toteuttamisessa on vaikeuksia tai ainakin merkittäviä tulkintaeroja. Tässä luvussa tarkastelen Aurovillen filosofian ja käytännön välistä suhdetta: minkälaisia merkityksiä aurovilleläiset antavat yhteisönsä filosofialle, kuinka he sitä tulkitsevat ja kuinka he näkevät yhteisön filosofian ja käytännön suhteen.

Mirra alfassa, alias Äiti, on Aurovillen filosofian perustaja. Hän tukeutui yhteisön tarkoitusta muotoillessaan Sri Aurobindon ajatteluun, mutta *käytännössä* Auroville yhteisönä ja filosofisena kokonaisuutena on Äidin käsialaa ja tulkintaa Sri Aurobindon ajattelusta. Aurovilleä perustettaessa yhteisön filosofian ja periaatteiden määrittely oli tarkoituksellisesti melko ylimalkaista. Tiettyjä ohjenuoria oli, mutta Aurovillen katsottiin kehittyvän hyvin joustavaksi ja monimuotoiseksi koko-

naisuudeksi, jonka puitteita (Aurovillessähän ei pitänyt olla *sääntöjä* sinänsä) määriteltäisiin tavallaan improvisoimalla tarpeen mukaan.

Aurovillen perustusfilosofia kuuluu kokoelma Äidin suullisia ja kirjallisia lausuntoja. Tärkeimpänä pidetty filosofinen suuntaviiva on Äidin julistama *Charter of Auroville* (ks. s. 52), jossa ei oikeastaan esitetä mitään tarkkaa suuntaa, paitsi ensimmäisessä kohdassa, jossa kerrotaan, että Auroville kuuluu ainoastaan ihmisyydelle—ei siis kenellekään henkilöille erityisesti. Samassa kohdassa asetetaan vaatimus, että Aurovillessä elävän täytyy olla ”halukas palvelemaan Jumalallista Tietoisuutta”, mikä luonnollisestikin on tulkittavissa hyvin vapaasti. Toisessa kohdassa painotetaan opiskelua, kehitystä ja nuorekasta suhtautumista elämään. Kolmannessa kohdassa Aurovillen tulee käyttää hyväkseen kaikkia aikamme vastauksia tai tutkimustuloksia (discoveries), joiden avulla yhteisö voi ponnistaa kohti tulevaisuutta. Viimeisessä kohdassa kannatetaan ihmisyyden hyväksi harjoitettua materiaalista ja hengellistä tutkimusta. Äidin suuripiirteisyys yhteisfilosofiaa määriteltäessä näyttää siis olleen tarkoituksen mukaista, sillä hän halusi nimenomaan välttää turhia sääntöjä ja asetuksia sekä varsinkin sellaisia elementtejä, joista olisi myöhemmin voinut muodostua uskonnollisia dogmeja. (Mirra Alfassa oli tietoinen hengellisestä karismastaan ja tunnisti vaaran tulla palvotuksi ja täten jonkinlaisen uskonnon johtajaksi.)

Äiti antoi monia Aurovillen toimintaa koskevia ohjeita aurovilleläisten niitä kysyessä. Monet näistä Äidin vastauksista on kirjattu ylös (ks. esim. MOA 1993) ja niihin vedotaan yleisesti monissa Aurovilleen liittyvissä asioissa. *Mother's Agenda*, joka on Juha O. Miettisen (1999) mukaan aurovilleläisten raamattu, on kolmetoistaosainen kirjasarja, johon on koottu lähestulkoon kaikki Aurovillelle ja Sri Aurobindo -ashramille merkittävät lausunnot, jotka Äidin lähipiiri on kerännyt. Monissa konfliktitilanteissa aurovilleläiset siteeraavat Äidin tekstejä, mutta niin kuin kaikessa kirjallisiin lähteisiin nojaavassa väittelyssä, on tulkinta erittäin värikästä ja vailla yhdenmukaisuutta, joten monesti samoja lainauksia voidaan käyttää tukemaan päinvastaisia mielipiteitä.

Mielenkiintoista on, että Äiti itsepintaisesti väitti, että Aurovillessä *ei ole sääntöjä*, vaikka hän itse luetteli niitä melko lailla (esim. täytyy tehdä työtä yhteisön hyväksi, ei saa käyttää huumeita, ei saa pitää koiria, täytyy olla Ylimmäisen Totuuden palvelija jne.). Tarkemmin ajatellen jo julistus ”There are no rules in Auroville” on sääntö. Ehkä kysymys on lähinnä semantiikasta ja sääntöjen paikalla voitaisiin puhua pikemminkin ihanteista. Yksi tärkeimmistä ihanteista yhteisön filosofiassa on se, että Aurovillessä ei tullut olla uskontoa tai politiikkaa. Tässäkin termien semantiikka on—nähtävästi—totutusta erilainen, sillä esim. Sri Aurobindon yliihmisoppi ja sitä toteuttava integraaliyoga omaavat enemmän tai vähemmän uskonnollisia piir-

teitä ja politiikan hylkääminen—jos se käsitetään yhteisten asioiden hoitamisena—on mahdotonta ihmisyhteisössä, kuten luvussa 3. totesin.

En kuitenkaan aio tässä pyrkiä selvittämään mitä Mirra Alfassa oikeasti tarkoitti lausunnoillaan tai mikä on Aurovillen filosofian oikea tulkinta, vaan olen enemmän kiinnostunut aurovilleläisten omista näkemyksistä Äidin ajatuksia ja yhteisön filosofiaa kohtaan. Keskityn lähinnä muutamiin teemoihin, jotka esiintyvät toistuvasti haastatteluissani ja muussa aineistossa. Näitä teemoja ovat talous (mukaanlukien työ), tamiliväestön ja Aurovillen suhde sekä Aurovillen hengelliseen evoluutioon liittyvät tavoitteet ja sen myötä käsitykset perustajaparin luonteesta.

Talous

For in this ideal place money would be no more the sovereign lord.

- The Mother

Aurovillen tulisi harjoittaa rahatonta kollektiivitaloutta. Nykyään keskustelua on kuitenkin herättänyt yhteisön varallisuustason ja kulutuksen nouseminen, jolloin raha on tullut yhä tärkeämmäksi asiaksi Aurovillessä. Aurovillen tarkoitus on tulla taloudellisesti itseriittoiseksi yhteisöksi, jonka sisällä ei tarvita rahankäyttöä, joskin se on sallittua ulkomaailman kanssa. On myös tarkoitus, että yksityisomistusta ei olisi, vaan kaikki materiaallinen omaisuus kuuluisi yhteisölle. Yleinen ihanne on sellainen taloudellinen tilanne, jossa jokainen aurovilleläinen saa yhteisöltä automaattisesti tarvitsemansa määrän elintarvikkeita ym. tuotteita ilman rahallista korvausta. Tällä hetkellä yksityisomistusta tai rahankäyttöä ei ole vielä hylätty eikä yhteisö ole itseriittonenkaan.

Askel eteenpäin kuitenkin on kiinteistöjen kuuluminen yhteisölle. Aurovilleen muuttava voi rakentaa itselleen talon—tai ostaa sen yhteisöltä, mutta varsinainen omistaja on aina Auroville. Jos Aurovillen jäsen lähtee pois Aurovillestä, jää talo yhteisölle. Vaikka Aurovillessä on useita maatalousyhteisöjä ja pienteollisuutta, ei yhteisön kapasiteetti läheskään riitä itseriittoisuuteen. Korkeintaan ravinnontuotannossa olisi mahdollisuuksia saavuttaa osittainen itseriittoisuus, mutta siihenkin tarvittaisiin huomattavasti suurempaa koneistamistasoa ja täten tehokkaampaa tuotantoa. Nimelliseen rahankäytön hylkäämiseen ollaan siirtymässä Pour Tous -tilien kautta. Tämä tarkoittaa sitä, että aurovilleläiset eivät käsittele käteistä, vaan palkat ym. rahavarat päätyvät tileille, joiden rahoja voidaan käyttää eräänlaisen pankkikorttisynteesin avulla Aurovillen eri liikeyrityksissä (kahviloissa, kaupoissa, majataloissa).

Aurovillen alkuaikoina kollektiivinen talous näytti toimivan paremmin kuin nykyään. Rahaa kuitenkin käytettiin silloinkin ja jokainen pienyhteisö sai vakiomääräisen toimeentulorahan joka viikko elintarvikkeita varten. Maanviljelystuotteet lähetettiin Pour Tous'n kauppaan, josta kukin pienyhteisö kävi ostamassa tarvitsemansa elintarvikkeet. Tapana oli myös järjestää yhteisaterioita. Työkaluja ja muita tarvikkeita käytettiin vapaasti, huolimatta siitä, kuka tavaroiden varsinainen omistaja oli. Systemi toimi vielä silloin, kun Auroville oli pienikokoinen, mutta asukasmäärän kasvaessa talouspolitiikkaa jouduttiin muuttamaan. Toimeentuloraha alkoikin muodostua sen mukaan, mitä oli yhteisölle tuottanut.

The economy has changed. In the beginning everything just came in a basket. [...] Whatever was grown was just sent out to people and...shared. And it was a big shock when the farms—it used to be that whatever we produce we just send it down to Pour Tous. We had a budget that we'd get every week to pay the purchase. Then they said, well, you know, we'll credit you exactly for what is produced... (Suzie / JJ.)

Raha oli toki tärkeä asia alkuaikoinakin, mutta suhtautuminen siihen oli monien mielestä vähemmän riippuvainen. Useat aurovilleläiset ovat sitä mieltä, että rahankäytön suhteen yhteisö on mennyt huonoon suuntaan.

When I started, in the first year I started a dairy. I saw it as an integral part of the cycle. Economics and being sustainable was always of interest to me. More so than many other Aurovillians. But I didn't look at it in terms of money really, I looked at it in terms of energy and I saw money also represented it a bit. But I had a low view, and still do, of the value system of money. Now of necessity I use it, and it does have certain value. [...] It wasn't that there was no money, we still needed money. And actually starting this place I needed lots of money. And I had to go spend lots of money outside, in Pondicherry and what not, all the time. So I recognized money as an important thing. But I never would have dreamed that within Auroville, it would be like today. (Charlie / AuAr.)

Alkuaikoina idealismi saattoi mennä käytännöllisyyden edelle talousasioissa, sillä kollektiivitaloudella näyttää aina olevan omat ongelmansa, oli mittakaava mikä tahansa.

[W]e pooled everything together, we made a lot of collective experiments. [...] [A]t one moment we all pooled our money and put it all in one pot. [...] So we all tried to manage with that. But we were really idealistic, and not in the least bit practical, so this meant of course that a lot more money went out of the kitty than went into the kitty so one day it went broke. [...] [I]t wasn't a workable system, actually. It was a beautiful system. It was based entirely on faith. But it didn't work. (Judith / AuAr.)

Raha itsessään ei ole aurovilleläisille paha asia, vaan pikemminkin rahatalouden aiheuttamat lieveilmiöt, joita ovat mm. eriarvoisuus ja valtasuhteet. Vaikka rahan ei tulisi kuulua Aurovilleen,

katsovat monet sen kuitenkin olevan hyvä asia yhteisölle ja sen tarkoitukselle. Rahan ansaitseminen aurovilleläisessä yrityksessä on työn yoggaa siinä missä muukin työ.

[A] lot of people do have misconception just basically about money. And the hardest part is for people to realize that money is not a bad thing. Number one. And once you get over that aspect, you see that you can be a channel for money. [...] We are channeling this money through our work, and it's going to Auroville, or to the Divine. The work is basically your yoga, whether you are working in a business unit, a service unit, a teacher or whatever you are. (Laura / AuAr.)

Rahan käyttöön suhtaudutaan myös eräänlaisena kokeiluna. Erilaisia tapoja hoitaa yhteisön taloutta pohditaan paljon, minkä mahdollistaa yhteisön joustava filosofia. Aurovilleähän pidetään eräänlaisena ihmislaboratoriona tai kokeiluyhteisönä.

One hopeful thing always in Auroville is that nothing is set in stone. There's always the moment, there are of course moments of opening and opportunity. But we keep growing and changing, and trying new things, always examining, trying to see how to work with money. How we organize regarding decision making. (June /AuAr.)

Aurovillen taloudessa yhteisön filosofian ja käytännön ristiriita ei rajoitu pelkästään siihen, että rahankäyttöä ei ole voitu lopettaa tai yhteisömistus ei ole vielä mahdollista. Lisäksi aurovilleläisiä huolestuttaa yhteisön mahdollinen lipsuminen markkinatalouden varjopuolien suuntaan. Elokuussa 1999 Aurovillessä järjestettiin kansankokous aiheenaan *konsumerismi* (consumerism). Aurovillen kansainvälinen neuvosto oli saanut huolestuneita yhteydenottoja yhteisön jäseniltä. Näytti siltä, että väärät arvot olisivat saamassa yhä enemmän valtaa yhteisössä, kun kulutus(juhla) oli lisääntynyt. Merkkinä tästä oli huomasti lisääntynyt moottoriajoneuvojen määrä (vrt. ekologisuus), kalliit yksityistalot (vrt. yhteisasuminen) ja ylipäätään elintasokuilun syveneminen ja talouskoneiston paisuminen. Joidenkin mielestä asiassa ei ollut mitään huolenaihetta, kun taas toiset katsoivat materialismin nakertavan yhteisön henkistä pohjaa.

Kokouksessa ehdotettiin myös ilmaisen ruokailun ja asumisen järjestämistä Aurovilleen. Kun asumis- tai ruoanhankintakustannuksista ei tarvitsisi huolehtia, olisi monen mielestä helpompi keskittyä elämän hengelliseen puoleen. Tällöin otettaisiin uusi askel kohti yhteisöidealia. (KPK.) Haastatteleman ihmiset suhtautuivat yleensä melko rauhallisesti kokouksen asioihin, vaikka kokouksessa tunteet hiukan kuumenivatkin. Ranskalaisarkkitehti Satprem ei ole huolestunut konsumerismista, mutta katsoo sen ylipääsemisen olevan tarpeellinen askel matkalla ihanteisiin. Hän itse yrittää elää materiaalisessa mielessä mahdollisimman vaatimattomasti.

Not really worried. In fact I'm not really worried by many things. [...] But when you evolve somewhere your physical and material reduces. [T]he stuff that I use these days can fit in a small trunk... of forty liters. And I don't think anything else. I don't think all this stuff of electrical items for anything and so on. That's why it's an easy way, in fact, to... For me it's [consumerism] a bit forgetting why we are here. Of course you have many means in the West, with the fridge, and whatever electrical device for the household and so on, and now there's even more cars in Auroville, but do we need really these kind of items? [...] I see for me it's just like everything here, just... a step that we have to pass, and then people will change. (Satprem / JJ.)

Amerikkalainen Jill uskoo, että Aurovillessä voitaisiin siirtyä ilmaiseen ruokaan ja asumiseen. Kaikki on vain tahdosta kiinni, mutta kaikki eivät kuitenkaan tarvitse ilmaisia palveluja ja heidän tulisi silloin tukea muita—vähäosaisempia—yhteisön jäseniä.

I think anything is possible. [...] [I]t depends on the will — people have a will... to do it. It can be done, and... for those people who need to have those [housing and food] for free. You know, some people don't... some people have money that they get from an outside source. They have a separate income. A pension, or a private source of money, and they can say: "OK, I don't need it but I can help my brothers and sisters who do need it." Yeah it would be wonderful. Of course it can be done. [But] [e]very time there's a good idea there's also obstacles to overcome. [...] So let's see. I'm sure there is a strong will to do it. Then the obstacles can be met, but it will be interesting what will be the response of the community. It's a call. Let's see who answers the call, because nobody can be forced to do anything. You can't force people to give. We have to only ask them to look at what Auroville is supposed to be, is meant to be, and how do we realize it together, how can we do this. (Jill / JJ.)

Kysyessäni Jilliltä, miksi Aurovillen ylipäättään tulisi pyrkiä rahattomaan talouteen, hän kertoi rahan aiheuttavan epätasapainoa valtasuhteissa ja edustavan muutenkin vanhanaikaista näkemystä.

[T]here would be no money exchange between people inside Auroville, because it represents an old way of seeing your relationship to what you need and what you want. The community, together we should provide for each of us according to our need, and that way there would no... pain involved for someone who didn't have money having to go and ask for something that they needed from somebody that *had* money.

You see with money you have inequality. You have somebody who has a lot and somebody who has a little. And with that inequality comes a play of power. More money means more power. So those who have more money have more power over those who don't have. So you see how that dynamic works throughout history. You have the oppressor, you have the oppressed. And it's because of this imbalance of power that without money you level that imbalance a bit. (Jill / JJ.)

Jillin mielestä alkuaikojen kollektiivitalous ei ole hävinnyt minnekään, vaan lähinnä muuttanut muotoaan, tullut säännönmukaisemmaksi. Enää ei ole yhteistä "säästöpossua", vaan yhteisön oma rahalaitos, Central Fund tileineen, on korvannut sen.

[I]n the beginning days people who came just put all their money in a common pot. Whatever they had they gave to Auroville. So from that common pot you took out what you needed. So it still works that way. There's still the Central Fund. And there's still the Pour Tous account. Everybody puts their money into that account, but now it's more regularized. There's an amount that you have to give as a newcomer, there's a contribution you have to make as an Aurovillian. [...] [T]hat money goes to a common pot, which is called the Central Fund. And from that Central Fund gets drawn the money for schools, for development, for roads, for common things. (Jill / JJ.)

Kathrynin mielestä Auroville on menossa huonompaan suuntaan talousasioissa. Ihmiset käyttävät enemmän henkilökohtaisia rahavaroja ja käytännön taloudessa yksityistäminen näyttäisi saavan enemmän jalansijaa yhteisössä. Filosofian vastaiset paineet ovat kuitenkin kovat eikä talouskehityksen voimaa ole helppo vastustaa.

[I]n some ways, I feel some things are going to wrong direction, especially economics, since I've been here. [...] [J]ust more towards privatization, personalization, [...] more personal money. More, you know, "Forget it! You're on your own!"...that kind of... sense. [...] It's not like these people are happy it's gone this way. They just see that there wasn't a choice, at the time. And the way that I can see this process is that everything that happens needed to happen, happened. So if we needed to go more and more in this direction so that more of us say: "Wait a minute! That's REALLY not what we wanted", and maybe did something to fight it, then that's what it will take. (Kathryn / JJ.)

Karl-Heinz ei pidä konsumerismia ollenkaan vakavana asiana. Jos jotkut haluavat nauttia materiaalisista iloista, niin nauttikoot. Paljon tärkeämpää on kiinnittää huomiota ympäristöasioihin.

Oh, this is the most superficial issue. This is a thing which can change in no time. It can last, or it might not last. It doesn't really... and it's up to yourself, you know, if you're into consumerism, then do—have it! Enjoy it! If you can do it in Auroville. [It's] fine for the people who need it, but, as I said, it's a superficial thing. Much more profound to think about the issue like [...] how to live in a healthy environment. So people can have their bikes and cars and fancy houses. People can buy everything, every gadget in the West you can buy here. It's your choice. (Karl-Heinz / JJ.)

Jehudan mielestä konsumerismin pelko on pelkkää potaskaa. Auroville vaurastuu—voiko sitä kutsua konsumerismiksi? Konsumerismia on hänen mielestään se, että yrittää ilmaista ja toteuttaa itseään ostamalla tavaroita, mutta Aurovillen talous ei ole sitä. Vauraus on kylläkin levittäytynyt epätasaisesti ja ihmiset kuluttavat eri määriä, mikä ei kuitenkaan ole konsumerismia. Rahan jakautuminen on ihmisyyden perusongelma—kuinka sen voisikaan välttää? "Ongelman" poistaminen on epärealistista. Kaupallisuutta tulisi rohkaista, jolloin taloudellinen tasa-arvo leviäisi. Taloudellisesti Aurovillillä menee hyvin, verrattuna Saksaan tai Intiaan, joten miksi huolehtia, kysyy Jehuda. (Jehuda / JJ.)

Aurovillen taloutta ja sen tulo- ja menovirtoja verrataan monesti spagettikattilaan. Aurovillen pääasialliset rahoituslähteet (suuruusjärjestyksessä) ovat aurovilleläisten yksityiset pääomat, ulkomaiset lahjoitukset, intialaiset lahjoitukset, hallituksen apurahat ja Aurovillen kaupallisten yksiköiden ”lahjoitukset”. Yksityinen raha ylittää kaikki muut tulot yhteensä. Tarkoituksena on, että jokaiselle aurovilleläiselle taataan perustoimeentulo, huolimatta siitä, missä yksikössä tämä työskentelee. Yksi yhteisön taloutta koskevan filosofian perusajatuksista on toimeentulon ja työn välisen yhteyden katkaiseminen. Työn tulisi olla itsensä toteuttamisen muoto eikä työn laadun tai määrän tulisi vaikuttaa ihmisen toimeentulon tasoon. Töitä siis pitää tehdä, eikä hallinto ole aina ajan tasalla. (AVA 1998, 52.)

Auroville Today -lehden haastattelema Ulli ei usko sellaiseen kollektiivitalouteen, jossa ryhmä valistuneita aurovilleläisiä päättäisi eri yksiköiden rahoista. Erilaisia kokeiluja tulisi kannustaa: *”We should allow every conceivable form of economic system to manifest here, provided of course, that it fits with our ideals.”* (Ibid., 53.)

Tällä hetkellä Aurovillen kollektiivitalouden suurin käytännön kysymys ja samalla eräänlainen symbolinen tienhaara kollektivismiin ja markkinatalouden välillä, on ilmainen ruoka ja asuminen. Monien mielestä näiden kahden perustarpeen tyydyttäminen yhteisön avulla auttaisi yksilöitä keskittymään enemmän henkiseen kehitykseensä. Vaikka niitä ei ollakaan vielä saavutettu, on yhteisössä jo paljon muita ilmaisia palveluja ja pienemmän mittakaavan kollektiivitalouskokeiluja. Aurovillessä järjestetään mm. lukuisia ilmaisia kursseja ja esityksiä (musiikki, näytelmät, elokuvat) ja vuonna 1994 kahdeksankymmentä aurovilleläistä aloitti yhteistilikokeilun, jossa jokaisen käteisvarat laitetaan yhteiseen rahastoon, josta kukin voi tarpeen ja omatunnon mukaan nostaa rahaa. Myös vuonna 1993 järjestettiin samankaltainen kokeilu 25 aurovilleläisen kesken. Aurovillessä toimii myös muutama ilmaistavaraliike: esim *Freestore* on jakanut vuodesta 1972 lähtien käytettyjä vaatteita aurovilleläisille ja *Mahasaraswatista* puolestaan saa kodinkoneita ilmaiseksi. (Ibid., 57.) Lahjoituskäytäntö on melko yleinen Aurovillessä. Paikallislehden (Auroville News) ilmoitusosastoilla on usein ilmoituksia lahjoitettavista tavaroista ja vastaavasti tarvittavista lahjoituksista.

Joka tapauksessa Auroville on taloudellisesti hyvinvoipa yhteisö. Kolmessakymmenessä vuodessa se on kehittynyt valtavasti, ottaen huomioon olosuhteet, joissa yhteisö on syntynyt ja kasvanut. Mutta talous on kuitenkin asia, joka on miltei jatkuvasti yhteisön puheenaiheena. Aurovilleläiset yrittävät löytää yhteistä suuntaa taloudelleen ja samalla pohtia, onko nykyinen taloudellinen hyvinvointi paha vai hyvä asia yhteisön filosofian kannalta. Kärjistäen ilmaistuna, aurovilleläiset kysyvät itseltään täytyykö taloudellisen hyvinvoinnin takia kärsiä huonoa omatuntoa. Monet pitävät

rahataloutta välttämättömänä pahana tai tarpeellisena mukavuutta tuovana asiana, kun taas toiset haluaisivat kertaheitolla hylätä rahankäytön, kuten alunperin oli tarkoituskin. Yhteisön filosofia on yhtä joustava kuin yhteisön jäsenetkin, joten mitään suurta painetta rahattomuuteen ei ole. Suurin osa kuitenkin pitää rahattomuutta oikeana tavoitteena—se vain ei ole tällä hetkellä realistinen mahdollisuus. Yhteisön ollessa kasvuvaiheessa, on usean mielestä tärkeää, että rahaa on—mitä enemmän sen parempi. Näin ulkoiset puitteet ihanneyhteisölle saavutettaisiin mahdollisimman nopeasti.

Hollantilaisen hyväntekeväisyysjärjestön (joka rahoittaa useita aurovilleläisiä projekteja) tutkija, Henk Thomas, kertoi näkemyksistään Aurovillen taloutta kohtaan Auroville Today -lehdelle. Thomasin mielestä on tärkeää, että Auroville ei sorru samoihin virheisiin kuin mihin kommunistiset valtiot 1900-luvulla ovat sortuneet. Aurovillen täytyy siis olla hyvin varovainen, ettei omaksuisi sellaista rahatonta systeemiä, joka myöhemmin osoittautuisi kelvottomaksi. Thomasin mukaan rahatonta taloutta Aurovillessä on mahdollinen, kunhan tarvittavat kriteerit ensin täytetään. Thomas ei kerro kriteereistä tarkemmin, mutta mainitsee samalla, että vain neljä prosenttia aurovilleläisistä haluaa täysin rahattoman talouden! Tällainen havainto on melko yllättävä, ottaen huomioon, kuinka merkittävä osa (ei kuitenkaan merkittävin) yhteisön filosofiaa rahattomuuteen pyrkiminen kuitenkin on. Thomas kertoo, ettei ”rahatalous vai rahatonta taloutta” -ongelma ole oleellinen, vaan tärkeämpää on keskittyä tasavertaisuuden edistämiseen. (Ibid., 58—9.)

Kapitalismin ja globalisaation maailmassa epätasavertaisuus on sääntö, joka pätee myös Aurovillessä. Tämä ei sovi yhteen kollektiivisuuden ja solidaarisuuden periaatteen kanssa. Tähän epätasavertaisuuteen täytyy puuttua—ei vain Aurovillessä, vaan Aurovillen ympäristössäkään. Thomas kehottaa aurovilleläisiä pohtimaan, mikä on hyväksyttävä toimeentulo yhteisössä ja—mikä tärkeää—mikä on hyväksyttävä tuloero aurovilleläisten ja Aurovillessä työskentelevien tamileiden välillä. Osittaisena ratkaisuna Aurovillen talouden ongelmaan Thomas näkee teollisuudessa. Teollisuutta ei ole kehitetty tarpeeksi eikä ole ymmärretty sitä, että sosio-ekonomiset tavoitteet käyvät käsi kädessä hengellisten pyrkimysten kanssa. (Ibid.)

Mielenkiintoista on siis havaita, että monilla aurovilleläisillä on ikään kuin huono omatunto siitä, että yhteisö voi taloudellisesti hyvin. Vaatimattomuus on hyve Aurovillessä eivätkä monet katso taloudellisen menestyksen sopivan yksin hengellisen kehityksen kanssa, päinvastoin kuin Henk Thomas katsoo. Uskoakseni huono omatunto ei johdu paljoakaan Äidin ihanteesta luoda rahattoman talouden yhteisö, vaan siitä, että yleensä intialaisissa kulttuureissa Pyhä mies—*saddhuk*—on aina kulkenut varattomana. Aurovillen jäsenistä kolmasosa on intialaisia (joista n. puolet tamileja ja puolet muualta Intiasta) ja monet Aurovillen länsimaalaiset arvostavat suuresti intialaisia uskontoja ja niiden filosofioita, mikä luo paineita omalle käyttäytymiselle, vaikka Auroville onkin hyvin suvaitsevainen yhteisö.

rahataloutta välttämättömänä pahana tai tarpeellisenä mukavuutta tuovana asiana, kun taas toiset haluaisivat kertaheitolla hylätä rahankäytön, kuten alunperin oli tarkoituskin. Yhteisön filosofia on yhtä joustava kuin yhteisön jäsenetkin, joten mitään suurta painetta rahattomuuteen ei ole. Suurin osa kuitenkin pitää rahattomuutta oikeana tavoitteena—se vain ei ole tällä hetkellä realistinen mahdollisuus. Yhteisön ollessa kasvuvaiheessa, on usean mielestä tärkeää, että rahaa on—mitä enemmän sen parempi. Näin ulkoiset puitteet ihanneyhteisölle saavutettaisiin mahdollisimman nopeasti.

Hollantilaisen hyväntekeväisyysjärjestön (joka rahoittaa useita aurovilleläisiä projekteja) tutkija, Henk Thomas, kertoi näkemyksistään Aurovillen taloutta kohtaan Auroville Today -lehdelle. Thomasin mielestä on tärkeää, että Auroville ei sorru samoihin virheisiin kuin mihin kommunistiset valtiot tällä vuosisadalla ovat sortuneet. Aurovillen täytyy siis olla hyvin varovainen, ettei omaksuisi sellaista rahatonta systeemiä, joka myöhemmin osoittautuisi kelvottomaksi. Thomasin mukaan rahatonta taloutta Aurovillessä on mahdollinen, kunhan tarvittavat kriteerit ensin täytetään. Thomas ei kerro kriteereistä tarkemmin, mutta mainitsee samalla, että vain neljä prosenttia aurovilleläisistä haluaa täysin rahatonta taloutta! Tällainen havainto on melko yllättävä, ottaen huomioon, kuinka merkittävä osa (ei kuitenkaan merkittävin) yhteisön filosofiaa rahattomuuteen pyrkiminen kuitenkin on. Thomas kertoo, ettei ”Rahatalous vai rahatonta talous” -ongelma ole oleellinen, vaan tärkeämpää on keskittyä tasavertaisuuden edistämiseen. (Ibid., 58—9.)

Kapitalismin ja globalisaation maailmassa epätasavertaisuus on sääntö, joka pätee myös Aurovillessä. Tämä ei sovi yhteen kollektiivisuuden ja solidaarisuuden periaatteen kanssa. Tähän epätasa-arvoon täytyy puuttua—ei vain Aurovillessä, vaan Aurovillen ympäristössäkään. Thomas kehottaa aurovilleläisiä pohtimaan, mikä on hyväksyttävä toimeentulo yhteisössä ja—mikä tärkeää—mikä on hyväksyttävä tuloero aurovilleläisten ja Aurovillessä työskentelevien tamileiden välillä. Osittaisena ratkaisuna Aurovillen talouden ongelmaan Thomas näkee teollisuudessa. Teollisuutta ei ole kehitetty tarpeeksi eikä ole ymmärretty sitä, että sosio-ekonomiset tavoitteet käyvät käsi kädessä hengellisten pyrkimysten kanssa. (Ibid.)

Mielenkiintoista on siis havaita, että monilla aurovilleläisillä on ikään kuin huono omatunto siitä, että yhteisö voi taloudellisesti hyvin. Vaatimattomuus on hyve Aurovillessä eivätkä monet katso taloudellisen menestyksen sopivan yksin hengellisen kehityksen kanssa, päinvastoin kuin Henk Thomas katsoo. Uskoakseni huono omatunto ei johdu paljoakaan Äidin ihanteesta luoda rahatonta taloutta yhteisö, vaan siitä, että yleensä intialaisissa kulttuureissa Pyhä mies—*saddhuk*—on aina kulkenut varattomana. Aurovillen jäsenistä kolmasosa on intialaisia ja monet

Toisaalta Aurovillen filosofiaan kuuluu materiaalisen ja hengellisen yhdistäminen. Sri Aurobindo painotti, että hänen filosofiaansa ei kuulu elämästä vetäytyminen. Elämä täytyy kohdata, sitä ei saa paeta. Aurovillessä ei välttämättä kamelin ole vaikea päästä neulansilmän läpi eikä varakkaan aurovilleläisen utopiaan. Lähivuodet tulevat näyttämään, mihin suuntaan Aurovillen talous alkaa kulkea: tehdäänkö radikaaleja muutoksia ja aloitetaan nopea kollektivisointi vai annetaanko rahan vapaasti virrata yhteisöön. Kummallakin toimintamallilla on vankat kannattajansa. Aurovillen tulevaisuuteen ja talouteen vaikuttaa myös kyläläisten ja Aurovillen suhde. Vaurastuva Auroville on yhä houkuttelevampi vaihtoehto köyhille kyläläisille, joista yli 4 000 käy töissä Aurovillessä (Ibid., 60), mutta Aurovillelle tamilit tuottavat jonkin verran päänvaivaa, mistä enemmän seuraavassa luvussa.

Auroville ja kyläläiset

The villagers are the first Aurovillians.

- The Mother

Asenteita

Alkuperäisen tamiliväestön ja Aurovillen suhde kiteytyy Aurovillen filosofiassa ylläolevaan Äidin lausuntoon. Se, että kyläläiset olisivat ensimmäisiä aurovilleläisiä on tulkittu monella eri tavalla. Positiivisin tulkinta on se, että kyläläiset tulisi automaattisesti hyväksyä yhteisön jäseniksi, sillä he ovat Aurovillen ”isäntiä”, alkuperäisväestöä, joka on kautta aikojen hoitanut maata ja karjaa Aurovillen alueella. Lisäksi tamilit ovat Äidin mukaan hengellisiltä ominaisuuksiltaan erityisiä. Elettyään vaatimattomissa oloissa karussa ympäristössä tamilit olivat lähempänä Jumalaa kuin esim. Euroopan älymystö. Todennäköisesti Äiti myös arveli, että rakennettaessa monikansallista, edistyksellistä ja ihmisyyttä korostavaa yhteisöä Tamil Nadun maaseudulle, olisi viisainta, ettei kyläläisiä mitenkään eristettäisi Aurovillestä, vaan päinvastoin heidät integroitaisiin enemmän tai vähemmän ihanneyhteisöön.

Negatiivisin tulkinta kyläläisistä asettaa tamilit *luonnostaan* alempaan asemaan. He ovat älyllisesti, henkisesti ja hengellisesti köyhempiä tai *vitaali-ihmisiä* (eufemismi, jota jotkut aurovilleläiset käyttävät). He elävät epäjohdonmukaisten tunteiden vallassa, tavoittelevat vain omaa hyötyään ja yrittävät käyttää hyväkseen Aurovillen materiaalista kehitystä. Tällainen ajattelutapa kannustaa

aurovilleläisiä luokkajakoon, jossa rikkaat länsimaiset ovat siirtomaavallan asemassa ja tamilit heidän palvelijoitaan.

Kumpikaan edellä mainituista ääripäistä ei ole enemmistönä Aurovillessä, vaan yleisin suhtautuminen kyläläisiin edustaa jonkinlaista maltillista kompromissia näiden väliltä. Kyläläisiin saatetaan suhtautua hieman epäilevästi, mutta toisaalta heidän parhaimmillaan erittäin positiivista elämänsäasettämistä arvostetaan ja sitä pidetään hyvänä esimerkkinä Aurovillen henkiselle kehitykselle. Selvää on, että Aurovillessä on voimassa melko vahva luokkajako: fyysinen työ teetetään pääasiassa tamileilla—olivat he sitten aurovilleläisiä tai kyläläisiä. Harvat aurovilleläiset tamilit ovat korkeammassa viroissa. Niin kuin aina, kun on kysymys elintasoeroista, on kuilun huonommalta puolelta pyrkyä paremmalle puolelle. Näin myös Aurovillessä.

Kun esim. Suomessa harjoitetaan erittäin tiukkaa pakolaispolitiikkaa ja epäillään maahanmuuttajien olevan elintasopakolaisia, on samanlainen tilanne Aurovillessäkin. Täten köyhien tamilien Aurovilleen liittymistä on jouduttu merkittävästi rajoittamaan, sillä he ovat taloudellinen rasite, ”a hole in the ship”, kuten eräs aurovilleläinen asian ilmaisi. Tamilikysymys on erittäin ajankohtainen Aurovillessä ja siitä käytävä keskustelu on laajakirjoista, sillä useimmilla eri näkemyksillä on yleensä yhtä hyvät—tosin yhteismitattomat—perustelunsa. Tamileiden tuloa halutaan rajoittaa taloudellisista syistä, mutta heidät halutaan integroida Aurovilleen aatteellisista syistä.

Kysymys ei ole vain Aurovillen suhteesta kyläläisiin, vaan myös päinvastoin. Monet kyläläiset ovat hiukan hämillään Aurovillestä ja sen tarkoituksesta. Kyläläiset saattavat ihmetellä, keitä nämä vähissä vaatteissa moottoripyörillään ajavat valkoiset oikein ovat. Jotkut—ehkä vanhemmat kyläläiset—samaistavat aurovilleläiset brittivallan edustajiin. Ehkä he pelkäävät, että valkoiset ovat taas tulleet muuttamaan heidän elämänsä, tukahduttamaan heidän perinteensä ja alistamaan alamaisikseen. Lisäksi aurovilleläiset naiset—miksei miehetkin—saattavat näyttää vaatetukseltaan perinteisen tamilin silmään melko säädyttömiltä, mikä voi kasvattaa epäluuloa. Jonkin verran väkivaltaisuuksia onkin esiintynyt ja monesti viha purkautuu summittaisestikin. Olin itsekin muutamien tällaisten väkivallan purkauksien kohteena ja kuulin lukuisista muista välikohtauksista. Jännitettä on osaltaan lisännyt myös tamilikyläläisten osoittama kiinnostus aurovilleläisten omaisuutta kohtaan. Näpistyksiä, murtoja ja jopa muutamia ryöstöjäkin on tapahtunut. Eräessä erittäin valitettavassa tapauksessa tamilimpien ahdistelemaa aurovilleläistä naista auttamaan mennyt aurovilleläinen mies sai surmansa, mikä kasvatti monien aurovilleläisten epäluuloa ja pelkoa kyläläisiä kohtaan.

Toisaalta useat tamilit muistavat vielä karismaattisen Äidin ja tuntevat jonkin verran Sri Aurobindon ajatuksia, jolloin Aurovilleä kohtaan tunnetaan mielenkiintoa ja arvostusta. Ja kun kylien

elintaso on noussut Aurovillen kehityksen myötä, ovat monet kyläläiset aidosti tyytyväisiä tähän monesti omituiselta tuntuvaan yhteisöön ja sen vaikutukseen. Kuten aurovilleläisten suhtautumisessa kyläläisiin, niin myös kyläläisten suhtautumisessa Aurovilleen jonkinlainen keskitie kahden suhtautumistavan välillä on yleisin. Auroville on hyvä työnantaja. Palkat ovat usein jonkin verran korkeampia kuin muualla eivätkä työolosuhteet ole liian ankaria. Vaikka rikkaat valkoiset palatseissaan joskus ärsyttävätkin kyläläisiä, koetaan aurovilleläiset yleensä rauhallisiksi ja mukaviksi ihmisiksi. Kuitenkin on erittäin yleistä, että kyläläisillä ei ole juuri mitään tietoa Aurovillestä. Tiedetään vain se mitä nähdään, josta monesti seuraa harhaluulo, että Auroville on vain yksi länsimaalaisten turistipaikka lukuisten muiden muassa.

Seuraavaksi tarkastelen haastatteluaineiston avulla aurovilleläisten suhtautumista kyläläisiin. Valitettavasti tamilien ääni ei tässä tutkimuksessa tule juuri esille haastattelujen muodossa, sillä en haastatellut montakaan kyläläistä. Ongelmana oli kielimuuri (en puhunut tamilia eivätkä monettaakaan kyläläiset puhu juurikaan englantia). Toisaalta halusin rajata tutkimukseni enimmäkseen aurovilleläisiin. Kirjallisuudesta sain kuitenkin selville jonkin verran kyläläisten suhtautumisesta. Aluksi esittelen otteita pitkistä ja kiintoisista haastattelusta, jonka antoi amerikkalainen Bhavana, joka tuli Aurovilleen aivan alkuaikoina ja on työskennellyt pitkään Aurovillen kehitysyhteistyöorganisaatiossa, Village Action Groupissa, nykyään johtotehtävissä. Bhavanan näkökanta edustaa mielestäni melko yleistä näkemystä Aurovillessä. Kyläläisiä ei pidetä romanttisesti luonnonlapsina eikä toisaalta epäilyttävinä oman edun tavoittelijoina. Lainaamani Bhavanan puheenvuoro on pitkä, mutta katson sen pituuden oikeutetuksi, sillä siitä ilmenee paljon sellaisia pohdinnan tuloksia, joita muussa haastatteluaineistossa ei ole samassa laajuudessa.

Bhavanan puheenvuoro

Bhavana aloittaa kertomalla Aurovillen alkuajoista, jolloin kyläläisten ja Aurovillen suhde tuntui olevan ongelmattomampi, sillä nykyinen elintasokuilu ei ollut niin syvä. Vaatimattomat aurovilleläiset tekivät paljon työtä karun ympäristön vehreyttämiseksi eivätkä aiheuttaneet kateutta ylellisellä elämäntavalla.

In the very early days they [kyläläiset] [...] liked it that we were simple, that we rode bicycles, wore cotton, didn't live in big houses... Because they have a very simple, naive, and correct—I would—say, idea of what is a spiritual person. It's a person who is not much attached to material things, who is even-tempered, who is generous, and good, and loving. I mean, a saintly person. Actually everybody knows what is a saintly person. In the early days we were looking a bit like saintly per-

sons—not much [nauraa]! But a little bit. Now I think it's very difficult. The ones who actually work here may know that their employers are quite even-tempered and generous.

But I think a lot of people may also just notice the big houses... the relative wealth, and the... Well, because there's, there're maybe larger gestures of generosity, there's also, you know, fencing, and DOGS, and... [In] Indian culture [...] the poor people don't envy the rich. They see themselves as part of hierarchical system, and they figure that in their next birth, if they're very good, they will be born with better circumstances. [...] And the poor could even feel that they were a little bit holy, because they were doing without—because holy men lived very simply. (Bhavana / JJ.)

Kehitystyössä Auroville on keskittynyt paljolti tamilinaisten aseman parantamiseen, mm. perustamalla kyliin naisten kerhoja ja valistamalla naisia sukupuolten välisestä tasa-arvosta. Tavallinen tamilinainen elämä on kuitenkin rankkaa ja turvatonta. Elämä köyhissä tamilikyylissä on muutenkin vaikeaa, mutta naiselle ehkä vieläkin vaikeampaa.

[O]h my God the women... are so oppressed, and [...] all they ever get to think about is how to survive in their fathers house, and then they get transferred to their husband's house... I mean, they're like rats almost! It's like "How do I survive? How do I not get beaten", [...] I mean, everyone accepts it. In a village it's just a fact. They believe that women are... they can't think, they can't take care of themselves, they're totally dependent on men. [...] And the women believe it also. So we begin to, you know, put them through exercises where you just present some of the facts. And they sort of begin to see, you know, and they love it! And of course any human being—they are starved if they don't have mental work. So they love it! (Ibid.)

Bhavanan mielestä kyläläiset suhtautuvat Aurovilleen eri tavoin. Aurovillessä työskentelevätkin jakaantuvat niihin, jotka käyttävät palkkansa huonoon elämään ja niihin, jotka nousevat kohti keskiluokkaa ja täten ulos kylän massasta. Kyylissä on Aurovillen perustamisen jälkeen tapahtunut paljon edistystä, mitä useat kyläläiset arvostavat suuresti.

[T]here are all different kinds of villagers. There's villagers who have never even noticed that Auroville is here. There are villagers who think that Auroville is a place to come to steal from. There are villagers who come and work here, and there's some who have worked and then drink their money, and some who have built nice houses for their families and really made them, and become bourgeoisie, which is a good step! They've individuated. They've come out of the village mass, and become themselves. And there are people who've done business with Auroville, and done well, and there are people who've business elsewhere and hardly have anything to do with Auroville. [...]

People who've been helped by Auroville are honestly grateful, I can tell you. I could tell you who to go see. [...] [T]hey KNOW what it's done for them. And they [...] can remember what it was like... [...] [W]hen we came... people were SO skinny, so dark, so poor, the only wore loin clothes... And with no real... hope. [...] [T]hey would always start telling you their problems and wanting something. [...] There was no money, there was no fertility in the land, it was all waste land, there wasn't any water, people were living in very very dark small houses. Not a house where you could read, or stand up straight, and the education was even poorer than it is now. There was hardly—there was a lot of illiteracy. Now actually, I was sitting last year in a circle with fifty college students! (Ibid.)

Aurovilleläisten suhtautumisesta kyläläisiin Bhavana erottaa eri tasoja. Hän itse sanoo suhtautuneen kyläläisiin aluksi turhan romanttisesti, niin kuin monet muutkin tekivät. Nykyään hän on realistisempi; Aurovillen ja kyläläisten suhteisiin täytyy panostaa paljon aikaa ja työtä. Aurovilleläisten hieman arahko suhtautuminen polttavaan aiheeseen kuvastuu Bhavanan epäröinnissä hänen ilmaistessaan omaa suhtautumistaan. Bhavana tuntuu potevan huonoa omatuntoa synkistä ajatuksistaan.

There are many different ways to feel the villagers. I think... some Aurovillians in the early days [...] would just see them as beautiful living simple lives, and loving, smiling, helpful, you know. [...] I remember Johnny, from the Fertile Windmill, he really had one of his finest moments in the village houses. He really appreciated the culture, the family culture... As a social worker I don't have any illusions. [...] I mean, it's really a large portion of the houses where the husband comes home drunk every night, and beats... And a lot of disease... And... yeah, very little mental development. I mean, we were enjoying them as [...] yogis. We thought it was nice to just be in the, you know, in the moment with these people, and their simplicity, and all this stuff. But actually lack of mental development means that the emotions are not controlled. One is ruled by the emotions. And mostly negative emotions actually, because life is hard[.] [...]

If I start talking about this it will sound very elitist... And I wouldn't want it to be quoted... without the provicial that this is only one way—see I really believe that there is no... single verbalized truth. [...] But there were many Aurovillians already [...] [who] felt that the villagers had a much lower developmental level, intellectually, and... and they didn't, I mean, from hygiene, it's a very—like... ta ta ta taa [sekoaa sanoissaan]. I haven't, these ideas are not well in order, because they're forbidden.

JJ: Forbidden?

They're forbidden. By me. I forbid them. But they're coming out now. See, one of the things I had to learn when I came, when I started doing village work was that it wasn't a state of emergency. If you come across, in Finland or in America, bunch of people who, you know, their houses are burnt down or the flood has [affected them], or something. And they're all standing there saying "Help us", you know, "we don't have anything". You give them a bunch of stuff, and they'll, you know, immediately start building, and pretty soon everything will be fine. But in the villages, there's been an erosion over years, for two hundred years, you know, since the British started modernization and urbanization.

All the bright people have left the villages. So who's left are the people who always did manual labor[,] [...] who always were ruled by the village, upper classes. So they don't have an organizational structure, really. They have a sort of a clan thing with several headmen, but often the headmen won't even speak to each other. They have some feuds between them. And they have no tradition of planning for the future, or taking care of community facilities or anything like that. It's more the culture of the lowest strata which is always trying to get what they can when the others are not looking, and this sort of thing.

So the whole set up is not conducive to a harmonious community life. So you [...] can't just help people like that, and expect them to just sort of... you know, like you give them some money, and they say thank you very much, and then they do something sensible with it. They won't. You

have to re-build the whole society, which is what we're doing. [Nauraa.] And Aurovillians, some Aurovillians could see that right away. [...] And to a democratic, sort of modern humanist that would seem elitistic, and terrible. But if [...] you're able [...] to get beyond the simple mental into higher states, you see that hierarchy actually has its truth. (Ibid.)

Bhavana tukeutuu Sri Aurobindon ajatteluun luokitellessaan ihmisiä eri tasoille henkisen (tai hengellisen) kehityksen mukaan, mikä on itse asiassa vain muunnelma intialaisesta kastilaϊtoksesta, mutta ikään kuin henkisellä tasolla. Nähtävästi tamilikyläläiset asettuvat kehitysasteikon alimmalle tasolle, minkä selittäminen kulttuuriantropologille sai Bhavanan tuntemaan olonsa hiukan vaivautuneeksi.

Sri Aurobindo has redefined it so well... There's four levels. People at a level of consciousness who like to take orders [...] and whose real virtue is obedience, loyalty, and who do what they're told. And then there's people whose consciousness is more... wide, and see "Ah, you know, if I do this, and do this together with this, and put this together with that, I could sell it or... harvest its crop or make this business or whatever." The people who can organize, and who [...] look after [others]...

And then there's another level of people who begin to have more ideals, who are even willing to fight for an ideal, who look after large groups of people to take the... the whole commune or the whole state or the whole country or the whole world to, into consideration, you know, to make laws, see how organize it in a higher way. Not just what would look better for me and my family—what is ACTUALLY better, what REALLY is better, what's best, what's good. And then there are the people who go farther in that into knowledge, you know, who become the teachers and the advisors to the kings, the... and who ultimately will be wanting to go beyond mental knowledge into higher knowledge, to become priests...

So that's you Shudra, Vaishya, Kshadrya, and Brahmin casts. But taken in a sort of psychological description, or psycho-spiritual category, rather than a system that you're born into, which allows an increase on social injustices to hide behind it. So I'm not talking about that there's anything good about the Indian cast system as it's practiced. But if I look at that system, then actually when I... I can see how [...] you find your level. You come into Auroville. And you find where you fit. And many people do find that they fit in a different cast, or a different work than they were trained for. And then you can appreciate many things... (Ibid.)

Kerroin Bhavanalle, kuinka haastattelemanı tamilinuoret kritisoivat Aurovillen tamilipolitiikkaa: työajat ovat pitkät, palkka vaatimaton ja yhteisön jäseneksi pääsyä täytyy kyläläisen odottaa vuosikausia, kun taas rikas eurooppalainen selviää jäseneksi hetkessä. Bhavana ymmärsi nuorten tamileiden suhtautumisen, mutta hänen mielestään Auroville on kuitenkin hyvä työnantaja eikä nuorilla välttämättä ole kokemusta ankarammista työolosuhteista muualla Intiassa.

I can understand that they would think that way, because [...] they don't know how poor they were, before. They just see the big gap, and they don't see that actually it's narrowed. And so they could

feel that Aurovillians are hiring us is a cheap way to—actually we pay standard. It's not lower than anywhere else. It's a little bit higher actually. And wonderful conditions of work, which, if they're young they don't have any comparison. And Aurovillians themselves sometimes feel guilty that we pay so little. So they may even share that with the workers, and say it, and help them to get feeling that way.

And, but it is true, the workers are getting a thousand rupees a month, say. We think that we couldn't live on less than 2500, and many people are living on MUCH more than that, MUCH MUCH more. The villagers don't know how much is coming from foreign exchange. So they can say: "Oh, those people are paying us so little, and keeping all the money." So I can understand that they feel... But [...] [t]hey should just go to Madras and try to get a job, pulling a rickshaw or working in some sweatshop... (Ibid.)

Lopuksi kysyin Bhavanalta hänen mielipidettään Äidin sanoista, joiden mukaan kyläläiset ovat ensimmäisiä aurovilleläisiä. Bhavanalla oli Äidin lausunnoista uutta tietoa, jotka asettivat Aurovillen filosofian osan hieman uuteen valoon. Bhavanan tietojen mukaan Äiti ei itse antanut usein siteerattua lausuntoaan, vaan joku hänen seuraajistaan ehdotti tällaista tekstiä, minkä Äiti ainoastaan hyväksyi—ilmeisesti tarkemmin miettimättä. Kuitenkin Bhavana uskoo Äidin tarkoituksen olleen kyläläisten kunnioittaminen, sillä jokainen olento on osa Jumaluutta ja omaa mahdollisuuden edetä kohti tätä.

JJ: What did Mother mean when she said that the villagers were the first Aurovillians?

One thing you should know that the... that didn't... she didn't write that. That was a letter that somebody else wrote. And she signed it and sent blessings on it, but she didn't write it. That was somebody who was writing to her about the villages. And she said "Yes yes". But it's as far as the practical reality, this is something that all Aurovillians have had to deal with, because we all believe that she said that. It's only very recently that the researchers [learned about it].

More important actually, the things she did write was to say that the nature of India, the culture of India, a country that has been *so* long striving after spiritual life, she said by its very nature... It means that a peasant in his field in India is closer to the Divine than the intellectuals of the Earth. So, she also wrote that you should always remember they are the host, this is their country, and you are the visitors. And she said don't try to teach them anything, you just do things, and when they ask questions, you answer. You help them. [...] I think actually she's talking about... human unity, and... although she as a, you know, highly developed spiritual person, she would be very aware of the hierarchy. Still, every human being has a potential to be... to be aware of the Divine, because everybody *is* the Divine. Just like the flowers and [...] so on. So a human being, by a virtue of being human, has the possibility of becoming aware of it. (Ibid.)

Bhavanan mielipiteet siis edustavat melko hyvin aurovilleläisten asennetta kyläläisiin. Asenne ei ole täysin selvä ja monet kamppailevatkin hyvin ristiriitaisten tunteiden parissa. Hengellisenä yhteisönä aurovilleläiset eivät haluaisi leimautua neokolonialisteiksi, köyhien tamileiden hyväksikäyttäjiksi, mutta toisaalta kaikkia "ensimmäisiä aurovilleläisiä" ei voi hyväksyä aurovilleläisiksi,

sillä se saattaisi olla yhteisön taloudelle tuhoisaa. Monet kokevat myös, että tamilitulva olisi myös yhteisön hengellisyyttä rapauttavaa, varsinkin jos tamileiden katsotaan pyrkivän Aurovilleen vain taloudellisista syistä. Suurta pyrkimystä esim. integroida kyliä enemmän Aurovilleen ei valitettavasti ole, eikä elintasokuilun madaltaminenkaan tunnu olevan turhan monien aurovilleläisten kiinnostuksena. Status quona pysynee vielä pitkään—kärjistetysti ilmaistuna—isäntä ja orja -suhde, mikä ei itse asiassa merkittävästi haittaa isäntää tai orjaakaan. Aurovilleläiset saavat nauttia halvasta työvoimasta ja kyläläiset voivat nostaa elintasoaan Aurovillen maksaman kohtuullisen hyvän palkan avulla.

Muita näkemyksiä

Koska Äidin lausuma ”kyläläiset ovat ensimmäisiä aurovilleläisiä” on oleellinen osa Aurovillen filosofiaa, on lähes jokaisella aurovilleläisellä mielipiteensä siitä. Ehkäpä, jos Äiti ei olisi antanut em. lyhyttä lausuntoa, ei tamiliasiakaan olisi niin kuuma aihe. Ehkä tällöin vallitseva luokkajako ei olisikaan niin tunteita herättävä asia, mutta kun Aurovillen hengellinen auktoriteetti on ilmaissut kantansa tamiliasiaan ytimekkäästi—mutta ambivalentisti—on aurovilleläisten pitänyt mieltä asiaa enemmän. Amerikkalainen Jill ilmaisee oman kantansa, joka on hyvin yleinen Aurovillessä: hiukan realismia, hiukan romantiikkaa ja paljon käytännöllisyyttä.

Well --- she said that they are the first Aurovillians, so what does that mean? I don't think it means that they... that everybody that comes from the villages can automatically apply and get accepted. I think what she meant was that in their hearts they have a spirit that is closer to the spirit of Auroville than many Westerners who come. I don't think that she meant it as being literally an organizational input. I think she meant that the average village person is more tuned with nature and with Divine than many people who come from the west with not so much in touch with their spiritual side of their life.

JJ: So it should be easier for them to become Aurovillians, because they're more tuned?

Well [nauraa], it would be... it could be that way. Because they come very often with a freshness, and openness, and joy, and you feel this. There's this spontaneity to their way of being. It's very beautiful, very light. That's of course, the very qualities we need. But [...] they along with anybody else [have] to understand what is Auroville, and what it is that we'd like to do here. [...] [S]ometimes people from the village come [...] across the road because they're attracted to this lifestyle they see. They see peace, they see quiet at night. Very often the villages are noisy, people are quarreling, their fathers are drunk, their mothers get beat up. [...]

So, they come. Sometimes very sweetly... It's... and then we have to figure out OK, where're we going to put these people. *'Cause sometimes they come with nothing, no money... little education, little formal training in doing something, and being useful. So how can they be useful. How*

can they fit in? Where do they fit in? Just like anybody else they have to find their place in Auroville. [...]

[I]t's not that there are no Indians in Auroville [nauraa]. There's one out of every three.. is Indian. But it means that many unskilled, uneducated, simple, sweet, kind, open-hearted people are here, and they have a place. Of course they have a place, but what do we do with them in terms of housing, in terms of improving their level of education. What skills do they bring? How can they be useful? Not just what Auroville can give to them, but what can they also give to Auroville. It's an important question. We ask that of everybody, not just Tamil villagers. (Kursivointi lisätty.) (Jill / JJ.)

Äidin kerrotaan sanoneen, että tullakseen aurovilleläiseksi tarvitsee olla vain hyvää tahtoa. Tämä ei ilmeisestikään riitä nykypäivän Aurovillessä, vaan tulijoiden täytyy olla mielellään koulutettuja—tai sitten varakkaita—että heistä olisi mahdollisimman paljon hyötyä yhteisölle. Asenne on erittäin järkevä ja käytännöllinen, sillä ilman hyödyllisiä ihmisiä mikään yhteisö ei selviäisi, mutta Aurovillen kohdalla näkökanta näyttäisi olevan jokseenkin ristiriidassa perustusfilosofian kanssa, riippuen tietenkin tulkintatavasta.

Karl-Heinz, joka on hyvin ekologisesti suuntautunut aurovilleläinen, pitää Äidin lausuntoa erittäin viisaana. Tamilit ovat maan alkuperäisiä asuttajia, joten heidät täytyy ottaa huomioon, mutta heidän elintapansa aiheuttavat paljon turhautumista, varsinkin jos omaa ekologista arvoja. Karl-Heinz kokeekin tamileiden piittaamattomuuden suurimmaksi ongelmaksi Aurovillen ja kylien välisissä suhteissa.

JJ: What about the first Aurovillians?

The Tamils, so to speak. You can only see what eyes can see, when the Mother said these are the first Aurovillians, I can just—tremendous wisdom.

JJ: Can you explain that?

Wisdom in terms that it would make us [...], white men with certain fancy ideas, having a humbler approach towards these people who had been here first, or lived here, lived here since centuries. [...] Day to day life, it turns out sometimes different. If you, let's say if you do greenwork, for instance, know about organic farming. You know how to keep your ground water clear, and air fresh, and whatsoever, and having a healthy environment, [then] it's very difficult to cope, because they're damn ignorant. We find a lot of issues where they are damn ignorant. We went through experiences in our hopes, you know, in our former life and work, where we don't have to repeat it again, and we just find it here all over again. That's why I use that hard word "ignorance". (Karl-Heinz / JJ.)

Kathryn vastustaa taloudellisista syistä Aurovilleen liittymistä. Sekä parempaa elintasoja etsivien tamileiden että pääomillaan elelevien länsimaalaisten pääsyä Aurovilleen täytyisi rajoittaa. Tai sitten täytyisi laajentaa jäykkää jakoa aurovilleläisiin ja ei-aurovilleläisiin, että tilanne helpottuisi.

Who is anybody to say who belongs to Auroville? Very strong truth here. On the other hand... it doesn't seem as though, on either side, people should be allowed to join for economic reasons. The most often quoted one are the Tamils of the villages who see a better quality of life, da da da. They join Auroville for this reason[.] [...] [A]ctually we need another category. That we need to integrate, especially the people that are working here. That we need more gradations than Aurovillian – non-Aurovillian. [...] But on the other hand, I don't think that we should let people join just because they have a lot of money, they can come here, they can build their own big house, and then they're not going to be any problem or burden. This is the other economic reason Auroville has been joined for, and I'm JUST as strongly opposed to that. (Kathryn / JJ.)

Tamilityöväen käytöstä Kathryn ei osaa sanoa mitään ehdotonta, sillä hän kokee asian mutkikkaaksi. Tamilit ovat yleensä kouluttamattomia ja länsimaiset koulutettuja, joten asetelmaa on vaikeaa lähteä muutamaaan väkisin. Hänen mielestään ulkopuolisten on vaikea arvioida tilannetta, sillä he näkevät usein vain hyväksikäyttöasetelman, joka ei ole asian ainoa puoli.

I come from a background where I never even paid anyone to mow my lawn. [...] So again the whole thing of having workers... ARGH! I don't know about this! I don't know anything about this! [...] [But] to just come in and look at it from outside and judge it—this is just stupid. [...] [T]his is an incredibly complex experiment with a number of people that are here. [...] And there IS this division of labor. It's like when I came... because I had a background of planning, mediation... I was a legislative analyst, you know... and someone from the Entry Group says "Please don't go and plant flowers!" [nauraa]. You know it's like "Don't just start gardening! We need you to do what you can do!" And it's like that.

If you... it's kind of natural that for example people come here with management skills, and they take those jobs because it doesn't make sense for them to dig ditches. We can hire people to dig ditches if we need that. I'm not saying that we don't need to look at it. We do need to look at it. [...] You can see how it happens, you go "OK, I'm gonna share an *amma* with someone. Then I don't have to come home to this totally crapped out house", you know? So this is how you get into these things, and then... it's just... you get used to it. And I think that's how it all happens. And also when the culture is very, you know, people live on this... It's the standard thing. [...] Auroville does dump a bunch of wealth into this surrounding. (Ibid.)

Senthil, tamilimies, joka nykyisin opettaa New Creationin koulussa, katsoo tamileiden lähen-tämisen Aurovilleen tärkeäksi asiaksi. Monet kyläläiset eivät yksinkertaisesti tiedä juuri mitään Aurovillestä, joten siksi monet saattavat olla hyvinkin epäluuloisia yhteisöä kohtaan. Senthil näkee Aurovillen tamiliasiassa yhtäläisyyksiä Intiaan tulleiden monikansallisten suuryritysten kanssa, jotka myös käyttävät hyväkseen halpaa työvoimaa.

[I]t was very difficult for me to come. [...] [Tamil] people don't have very good opinion about Auroville, because they don't really know anything about... [...] They think it it's kind of place where foreigners are coming, and basically they think [...] Western people are immoral compared to Indian way of life [...]. They have kind of hostility towards some. They'll be very good to you, and things like that, but they're not really sure about... things. [...] [M]any of these people who live

near don't know anything about Auroville. Even now they don't know much about Auroville. [...] [U]nless people come here, take interest, and find out, there's no other way they can know about this. I think there are more possibilities for people like you who live in Finland, they know what Auroville. It is very... you are much more well informed than us. [...]

[P]eople come here as a gardener, and that's what they do, they will be gardener here forever. [...] People come there, and they give them little sweets, and this 'n' that, and they expect work—and finished. And Auroville should not make possible like that. [...] I think first of all Auroville should make sure that we are [not] alienated from the local people. That should not happen. Then we have to make sure that... [...] Auroville is not just another institution here, sitting among these villages[.] [...] So Auroville is in a need of money, and everything, and especially foreign money... it's magic. (Senthil / JJ.)

Senthil muistaa myös kuinka hänen hakiessaan Aurovillen jäsenyyttä, hänen ystävänsä muistuttivat häntä, että Entry Groupin haastatteluissa tamilin varsinkin täytyy painottaa mistä syistä tämä haluaa liittyä Aurovilleen. Oikeat—hengelliset—syyt on tärkeää muistaa ilmaista, varsinkin jos kuuluu tamiliväestöön. (Ibid.)

Ranskalaisarkkitehti Satprem näkee, että Aurovillen yksi tehtävä on kehittää tamileita. Tamilit ovat oiva apu Aurovilleä rakennettaessa, mutta heidän tulisi muuttaa käyttäytymistään ja kehittää mieltään. Myös Aurovilleellä on opittavaa tamileilta.

I would rather see it as a collaboration to help each other on one side, this is the villagers helping building Auroville, because they are really... they are a force, they have the manpower, and for Auroville to help them to develop themselves in terms of different [...] behavior [...] but also maybe to help them bringing a certain... development in the mind. [...] [And] in the opposite [Aurovillians can] learn a lot from the Tamil people on the aspect of simply love and want. (Satprem / JJ.)

Tim kuuluu niihin positiivisesti ajatteleviin aurovilleläisiin, jotka eivät niinkään keskity *tamiliongelmaan*, vaan yrittävät rikastuttaa elämäänsä eri kulttuurien kanssakäymisen kiehtovuudella. Näin myös sveitsiläisen Martinin kohdalla, joka kokee tamilikulttuurin hyvin mielenkiintoisena.

I was always attracted to India and one of the things that very quickly strikes you is that the Tamil people, actually are very nice. I remember somebody years ago saying they are people of the heart. And I think it's absolutely true. If they love you, they really love you—mind you, if they hate you, they really hate you.. Very strong feelings. I just like them. (Tim / AuAr.)

New Creation is [mainly] a Tamil place. Maybe seventy five, eighty, eighty-five percent are Tamil people. And I feel very comfortable with that. So, they didn't make me come, but they made me stay here. [...] I feel very... I feel comfortable here. (Martin / JJ.)

Vaikka joidenkin aurovilleläisten suhtautuminen kyläläisiin saattaa olla melko epäluuloista, on Auroville tehnyt paljon kylien hyväksi. Auroville ylläpitää useata tamililapsille tarkoitettua koulua, joiden opetustaso on huomattavasti korkeampi Tamil Nadun intialaisiin maaseutukouluihin

verrattuna. Lisäksi opetus on maksullista, mikä (korkeatasoisen opetuksen saavuttamiseksi) on mahdotonta muualla Intiassa. Monet kyläläiset, joilla ei ole varaa lähettää lapsiaan Pondicherryyn kouluun, laittavat lapsensa esim. New Creationin kouluun, joka on tarkoitettu *ainoastaan* kyläläisten lapsille (ks. kuvat 11 ja 12). Taloudelliselta kannalta Auroville ei kuitenkaan juurikaan kannusta tamililasten koulutusta, sillä yhteisön varsinaisesta budjetista ei ohjaudu ollenkaan tamilikouluihin. New Creationin koulun rehtori Roy kertoi kuinka hän ja koulun perustaja, André, joutuvat tekemään paljon työtä, että saisivat opetukseen ja ruokailuun tarvittavat määrärahat kerättyä. Tätä varten Roy anelee lukuisilta hyväntekeväisyysjärjestöiltä rahaa koululle. Valitettavasti esim. UNESCO ei rahoita ollenkaan koulua, sillä se ei ole Intian koulutusstandardien mukainen. Opetus onkin erilaista verrattuna tavalliseen intialaiseen kouluun, sillä oppilaat ovat huomattavan motivoituneita. UNESCO:n tuen saaminen edellyttäisi vanhanaikaisten opetusmetodien käyttöä. Tähän mennessä New Creationissa ollaan pysytty uudenaikaisemmalla, mutta taloudellisesti niukemmalla linjalla.

Aurovillen terveyskeskus hoitaa kyläläisiä nimellistä korvausta vastaan ja pitää yllä kylissä terveydenhuoltoa ja mm. äitiyshuoltoprojektia. Myös terveyskeskus saa kamppailla määrärahoistaan, sillä se ei saa ollenkaan varoja yhteisön budjetista. New Creationin kouluun nähden terveyskeskus on kuitenkin paremmassa asemassa, sillä useammat hyväntekeväisyysjärjestöt—mukaan lukien WHO—avustavat sitä. Terveyskeskuksen hoidon laatu ei kylläkään ole länsimaista tasoa, sillä henkilökunta, joka on suurimmaksi osaksi ei-aurovilleläistä, tekee töitä alipalkattuina, jolloin työmotivaatio ei välttämättä ole korkealla.

Aurovillen Village Action Group tekee myös—hyväntekeväisyysjärjestöjen avustuksella—arvokasta työtä kyläläisten parissa. Perus- ja ammattikoulutuksen lisäksi kyläläisiä neuvotaan, kuinka intialaisen byrokratian kanssa täytyy toimia ja kuinka virastot saadaan toimimaan enemmän kylien hyväksi. Kyläläisiä on konsultoitu myös infrastruktuurin parantamisessa ja paljon VAG:n määrärahoja käytetäänkin mm. teiden ja vesijohtojen kunnossapitoon (ks. kuva 13). Yksilötasolla monet aurovilleläiset adoptoivat orpoja tamililapsia tai järjestävät vaikeista perheolosuhteista kärsineille asuintiloja ja huolenpitoa koulunkäynnin ohessa. Esim. Roylla on tusinan verran tamililapsia, jotka asuvat vakituisesti hänen luonaan ja käyvät New Creationin koulua. Monelle lapselle aurovilleläiseen perheeseen pääsy on todellinen onnenpotku, kuten Royn haastattelu antoi ilmi.

There's a great need for care [...] for these children. And they all come from either desperately poor—as opposed to poor... They're all poor by European standards, but some of them are right down there on the poverty line. And if they've got some spark in them, it's going to be absolutely wasted. It'll never be developed in that home background. So I brought them into the house. Some of them are abused children. There's no provision here in India for abused children. If you're an or-

phan, yes, there's orphanages that you can get a child in there. But if he's just an abused child, particularly in a village situation, then that's just too bad for the child. (Roy / JJ.)

Aurovilläläinen sosiologi Thillai Ganapathi (1992.) on tutkinut Aurovillen vaikutusta *yhteisön alueella sijaitseviin tamilikyliin* (myöhemmin lyhenteellä: AS-kylät) ja vertaa kehitystä Aurovillen *alueen ulkopuolella sijaitseviin kyliin* (myöhemmin lyhenteellä: AU-kylät). Seuraavaksi esitän muutamia Ganapathin kokoamia faktatietoja Aurovillen aiheuttamista muutoksista kyläläisten elämään. Aurovillen välittömässä läheisyydessähän on 21 kylää ja Aurovillen alueella kolme (Kottakarai, 750 as.; Edayanchavadi, n. 3000 as. ja Kuilapalayam, n. 3000 as.).

- AS-kylien korkean asteen koulutuksen saaneiden määrä melkein kaksinkertainen verrattuna AU-kyliin.
- Liiketoiminnasta tulonsa saavien määrä AS-kylissä kaksinkertainen verrattuna AU-kyliin.
- Kotiäitejä AS-kylien naisista 3%, AU-kylissä 5%.
- Alhaisimman tuloluokan (<10 000 r/v) edustajia AS-kylissä kolmasosa verrattuna AU-kyliin
- Korkeimman tuloluokan (25—50 000 r/v) edustajia AS-kylissä 50% enemmän kuin AU-kylissä.
- AS-kylissä kolminkertainen määrä kastienvälisiä avioliittoja kuin AU-kylissä.
- AS-kylissä maataloustöissä 46,5%, AU-kylissä 73,0%.
- Muita muutoksia AS-kylissä: taloudellinen kasvu, koulutuksen saannin helpottuminen, perheeseen pienentyminen sekä perheen työnjaon ja päätöksenteon tasa-arvoistuminen, pukeutumisen ja ruokavalion länsimaistuminen.
- Muutokset AS-kylissä koskevat enimmäkseen nuorisoa, alimpia kasteja, kouluttamattomia ja vähätuloisia kyläläisiä.
- AS-kylissä 32% ei tiennyt mitään Auroville-yhteisön elämästä, 46% arvosti Aurovilleä, 22% vastusti Aurovillen vapaita perhearvoja, 22% kouluikäisistä lapsista (lähes kaikkien perheet kuuluvat alhaisimpaan tuloluokkaan) opiskelee Aurovillessä.
- Aurovillessä työskentelevistä AS-kylien asukkaista yli puolet pitää Aurovillen vapaudesta ja kastittomuudesta, mutta 56% harmittelee suuryritykseen verrattaessa pienempää palkkatasoa ja epävarmaa työn jatkuvuutta. Moni ei pitänyt Auroville olemattomasta sairaus- ja äitiyslomakäytännöstä sekä huonosta irtisanomissuojasta.
- 52% AS-kylissä ei tiedä mitään Sri Aurobindosta ja Äidistä, 22% pitää heitä jumalina ja 26% on lukenut heistä ja ymmärtää Aurovillen ihanteita.

Muutokset ovat enimmäkseen positiivisia ja yllättäviäkin, mutta aurovilleläisille kylät ovat hieman arasteltavia tai pelottavia paikkoja tai kuten Auroville Todayn artikkelissa ilmaistaan: ”[F]or most Aurovillians today *Kuilapalayam and the other nearby villages are terra incognita, places to hurry through on the way to somewhere else[.]*” (AVA 1998, 25.) Aurovillen olemassaolo on siis tuonut melkoisen muutoksen Tamil Nadun maaseutukyliin. Muutos pitää sisällään katkeruutta, kateutta, pelkoa, omaneduntavoittelua, mutta myös materiaalisen hyvinvoinnin ja tasa-arvon lisääntymistä, kuten Ganapathin tutkimus osoittaa. Aurovillen alueella asuu tuhansia tamileja, jotka ovat ikivanhan kulttuurin jälkeläisiä. Aurovillen täytyykin jatkaa tamiliasian pohtimista ja yrittää päästä hiukan epämääräisestä tilanteesta tyydyttävämpään ratkaisuun. Uhkakuvia on monia, länsimaisen materialistisen elämäntavan levittämisestä avoimeen vihanpitoon, mutta parhaimmassa tapauksessa Auroville saa, kuten Äiti todennäköisesti toivoikin, värikkäästä tamilikulttuurista yhteisön henkistä puolta rikastuttavan lisän ja—jos hyvää tahtoa riittää—yhteisön suotuisalla avustuksella tamilikylät pystyvät nostamaan elinolosuhteitaan korkeammalle tasolle.

Kieltämättä tamilikylien kehittämiseen löytyy paljon aihetta. Oma kokemukseni maaseudun tamileiden elämästä on, että se kelpaa valitettavan hyvin esimerkiksi Intian kurjista oloista. Maata viljellään DDT:n voimalla, ravinto on erittäin yksipuolista ja hygieniataso heikko. Krooniset sairaudet vaivaavat niin vanhoja kuin nuoria ja brittivallan ajoista lähtien yleinen taantumus niin koulutuksessa, ekologiassa kuin arkipäivän taidoissa on omiaan vahvistamaan vallanpitäjien asenteita tamiliseudusta turhana takapajulana. Aurovilleläisillä riittää onneksi itsekritiikkiä eikä neokolonialismiin olla suistumassa—ainakaan hyvällä omatunnolla. Itsekritiikin harjoittaminen mahdollistaa tamiliasian pysymisen puheenaiheena, jolloin kehityksen suuntaviivoja määriteltäessä on välttämätöntä käydä jatkuvaa arvokeskustelua ja pohtia alkuperäisasukkaiden asemaa Tulevaisuuden Kaupungissa.

Yli-ihminen, Sri aurobindo ja Äiti

Yli-ihminen: aarre sateenkaaren päässä

Auroville wants to be the cradle of the Supermen.

—The Mother

Aurovillen lopullinen tavoite edustaa utooppista ajattelua vahvimmillaan. Sri Aurobindon kehittämän yogan tarkoitus ei ole vain edistää onnellista elämää tai kehittää ihmisen henkisyttä, vaan se

on apuväline paljon suuremmalle tavoitteelle, joka voidaan saavuttaa vasta kaukana tulevaisuudessa. Auroville kehityskaaren päätepiste, sateenkaaren päässä oleva aarre, on Yli-ihminen (Superman), psyykkisesti ja fyysisesti uusi ihmisrotu, joka on voittanut kaikki ihmiskunnan eettiset, sosiaaliset, taloudelliset ja lääketieteelliset ongelmat ja jonka olemus on jatkuvassa jumalyhteydessä. Sri Aurobindo kirjoitti Yli-ihmisen ilmaantuvan sitten, kun supramentaali jumaluusvoima on viimeinkin saavuttanut koko ihmiskunnan. Aurobindo ei kuvaillut niinkään itse Yli-ihmistä, vaan prosessia, jonka avulla Uusi Ihminen synnytetään maailmaan. Äiti sen sijaan antoi jonkinlaisia viitteitä Yli-ihmisen olemuksesta, johon liittyi aivan uusi fysiologia (Yli-ihmisellä olisi vain yksi sukupuoli ja sen ruumis olisi ”värähtelyltään” hienompaa eikä täten käsinkosketeltavaa ainetta). Telepatia olisi tuon olennon viestimismuoto. Sri Aurobindo piti teoriaansa johdonmukaisena jatkeena Darwinin evoluutioteorialle, joka oli tehnyt häneen opiskeluvuosina syvän vaikutuksen.

Aurovilleläiset eivät usein kuormita itseään Yli-ihmisen pohtimisella, vaikkakin monilla on melko selvä käsitys asiasta. Näyttää siltä, että Aurovillen lopullista tavoitetta on pohdiskeltu lähinnä yhteisöön liittymisen aikoina, jolloin asiassa on tultu tiettyyn johtopäätökseen ja jätetty asia ”hautumaan”. Yli-ihmisen tuleminen tapahtuu vasta niin pitkän ajan kuluttua, että yhteisön filosofiassa on paljon ajankohtaisempiakin teemoja pohdittavaksi. Toiset aurovilleläiset suhtautuvat teoriaan melkoisella varauksella, jotkut hieman ujostelevatkin aiheesta puhumista, mutta useat kokevat kiehtovaksi pohdiskella, millainen tuo Uusi Ihminen oikein tulee olemaan.

Entisenä Sri Aurobindo -ashramin jäsenenä Charu on joutunut pohtimaan aurovilleläisittäin melko paljonkin yli-ihmisteorioita. Ashramissa tuntuukin yleensä olevan melko yhdenmukainen ajattelutapa, mitä tulee Sri Aurobindon ajatteluun, kun taas Aurovillessä tulkinnanvapautta harjoitetaan enemmän.

JJ: Can you imagine the new race—superhuman?

Not in my life-time, but if you read Sri Aurobindo’s teachings of the evolution, how it is going to be, how it is becoming, then I have no reason to doubt it. Maybe I might not be alive. Maybe my great-grandson might have been there and gone. But one day superman is going to be born on this planet

JJ: And what will he be like?

That is so difficult to say. The Mother herself refused to say anything about superman. It seems it’s pointless to imagine how he’ll look and all. [...] She talks about superman having dynamic will and

thought. The thought itself might have a will of its own. It's something like the moment you will, the moment you think something the thing is done. Something like that. [...] She said he will have no sex. He will... the difference will not be there. There won't be a woman and a man. Also the superman will be fair and tall, and his physical tissue might be of a different kind, she says. (Charu / JJ.)

Tukevasti jalat maassa elävä Charlie pitää yli-ihmisteoriaa mahdollisena, mutta tapansa mukaisesti hän ei juuri ota asiaa turhan raskaasti. Sri Aurobindon yoga on kuitenkin hänen mielestään järkevää, oli se sitten totta tai ei.

JJ: So the superman will be born in Auroville?

(Phew!) I don't know about that. I mean he said some things about [it][...], but actually I'm not worried about it at all. I mean I hope it's true what they said. Yeah, I'm a funny guy to be in this sort of thing, because—I mean maybe you can tell—I'm really not that type of guy at all. I'm not into mysticism, or exactly reverse. Aurobindo's yoga makes sense to me. If it's all true or not, I don't know. [...] Anyway, totally I shy away from those things. But it makes good sense to me, what he said, generally. (Charlie / JJ.)

Stuartin mielestä Yli-ihminen on vain jotain, johon Äiti viitasi joskus, mutta mikä ei missään nimessä ole Aurovillen filosofiaa. Yli-ihmisajattelu tuntuukin kanadalaisesta sosiologista ilmeisen hassulta ilmiöltä, vaikkakin hänen mielestään ihminen voi kehittyä huomattavasti nykyisestä.

Oh, I don't think that's the philosophy of Auroville at all. [...] It's something that the Mother referred to. But the philosophy of Auroville is... trying to grow, progress, be the very best that you can be. That to me is the philosophy of Auroville.

JJ: You don't think it involves superhuman, and another—a new race?

I think that's a lot of nonsense. In other words, that would attract the largest egos in the world. Imagine a person that wanted to be a superman. Now that person is probably ridiculous [nauraa]. So, I recognize that we as human beings [...] can be much more than we are. Much much more. (Stuart / JJ.)

Haastatteleman nuorimies, Partha, vaikutti siltä, ettei hänkään olisi kovin kiinnostunut Yli-ihmisestä tai hengellisistä aspekteista. Kuitenkin hän käytti aurovilleläisiä fraaseja, joita hän ehkä oletti haastattelijan haluavan kuullakin.

JJ: Auroville will be a place for a superman some day, like another race, you know... anything about that?

It can. But you have to work for it. Especially in spiritual... yoga, meditation. If you concentrate on the... this kind of things, not to living, thinking about money, car, and what can I do without work, and set your mind in certain peace, and [...] maybe something different will evolve [...]. And then

you work work work. [...] Nothing goes to waste, if you're doing meditation or something... (Partha / JJ.)

Thillai, New Creationin koulun opettaja, katsoo yli-ihmisteorian olevan luonnollinen jatke Darwinin evoluutioteorialle. Hän, kuten monet muutkin aurovilleläiset, vertaa Yli-ihmisen ja nykyihmisen suhdetta nykyihmisen ja apinan suhteeseen. Yli-ihmiseksi kehittyminen on hidas ja vaivalloinen prosessi—niin erilainen on oleva Uusi Ihminen.

[I]t's possible. [...] Darwin said that man was from one of the race of monkey. [...] [I]n future it will happen. Sri Aurobindo said, and Mother said... this is a stage, you know, the monkey[.] [...] So you'll begin to [go] to the next stage. [...] You should not complain about anything. You should not get anger, in any circumstances. So this is very very—for ordinary man this is very very difficult. [...] So what Sri Aurobindo said [is that] [o]ne day you will have a race which is better than the man. So that is superman. [...] First it starts with one person, then group of people, then... that's the idea for Auroville. [...] It's not very easy task, but... It will take time. (Thillai / JJ.)

Senthil, joka on myös opettaja, katsoo parhaimmaksi olla sanomatta mitään varmaa Yli-ihmisestä. Asia on liian outo hänelle, joten hän jättää suhtautumisensa avoimeksi.

[W]hen I talk about superman, I limit myself what I know, what I feel. I can't talk about that, I can't tell something about that. [...] I don't really understand. So I don't say it's possible or not possible. I really don't know. That's all I can say about that. I really don't know. (Senthil / JJ.)

Amerikkalainen Jill saattoi hieman aristella antropologin uteluja, mutta hänen asenteensa Yli-ihmiseen oli yhdistelmä uskoa, toivoa ja kunnioitusta Sri Aurobindoa ja Äitiä kohtaan. ”Ken tietää—sittenpäähän sen näkee” -asenne tuntuu olevan yleinen Aurovillessä, vaikka kyse olikin hyvin vaikuttavasta, mystisestä aiheesta, Aurovillen eräällä lailla eskatologisesta perustusfilosofian temasta.

[E]volution of course happens over time. It's not something that happens over night.

JJ: And then, will people become supermen?

...I don't know. I have such a poor vision. I mean I can hardly see from day to day [nauraa] what will happen. [...] I don't know. I have—I don't even call it a hope—I just have a, somehow a feeling that, if those two beings, I mean they were after all also human, that the Mother and Sri Aurobindo through their work could... had a vision of what it might be, then I try also to hold this vision in my heart, and to live under their inspiration and under their guidance. Then we see what happens. (Jill / JJ.)

Ranskalainen arkkitehti Satprem korosti Yli-ihmisen tietojen, taitojen ja yleisten ominaisuuksien erilaisuutta, verrattuna nykyihmiseen, mikä aiheuttaa sen, että Yli-ihmisen olemusta on erittäin vaikeaa spekuloida.

It will also not socially function the same way that we function with eating, sleeping and so on. That's why it's difficult to imagine how this man will be. But I would rather think of a being made of light. That means just moving with energies. [...] [B]ut this is on the absolutely occult level. But I'm sure it will be absolutely different also. (Satprem / JJ.)

Ravinto on yksi Yli-ihmisen ja nykyihmisen välillä oleva erottava tekijä. Yli-ihminen ei tarvitse ravintoa, ainakaan siinä muodossa kuin me ravinnon käsitämme. Hän ”imee” energiansa ehkä auringosta tai sitten kauniista elementeistä. Aurovillen eräässä pienyhteisössä, Veritéssä, joka on saanut erittäin henkeväen maineen Aurovillessä, koin esimerkin siitä, millainen voisi olla Uuden Ihmisen lounas. Seuraavana ote on kenttäpäiväkirjastani:

Menin klo 13 maissa Veritéen. Veritéssä oli juuri lounasaika. Ruuaksi oli kukkia! Erilaisia kukkia, joilla mukamas on erityyppisiä vaikutuksia ihmisiin (psykologinen kehitys, Krishna-tietoisuus, onnellisuus...). Jokainen otti lautaselleen eri kokoelman kukkia ja istui pöytään. Mala sanoi, että tulevaisuudessa syöminen voi olla sellaista; ihminen vain katsoo kukkia ja saa niistä energiaa. Yoeri [belgialainen vieras] ei tuntunut tulevan kylläiseksi lounaasta, joten menimme syömään Solar Kitchenille. [...] Illalla jazz-iltaan Visitors' Centerille. Gans [hollantilainen vieras] purki pettymystään lounaasta. Hän tekee fyysistä työtä ja suorastaan aina rientää aterialle. Ja kun tällä kertaa (silmän)ruokana oli kukkia, hän miltei raivostui. (KPK.)

Ei-aurovilleläisten vierailijoiden nälkää kukkalounas ei tyydyttänyt, enkä usko aurovilleläistenkään tulleen ähkyyn aterialta. Ehkäpä erilainen ateria oli esimerkki Auroville filosofiaan kuuluvasta sosiaalisten konventioiden murtamisesta. Lounaalla ei välttämättä tarvitse syödä, vaan voi kokoontua yhteen ja nauttia toisten seurasta kauniiden kukkien parissa (ks. kuva 14).

Mitä olivat Sri Aurobindo ja Äiti?

Vladimir Lenin, George Washington, Jeesus Nasaretilainen, Siddharta Gautama, Romulus ja Remus... Edellä mainitut ovat kaikki erilaisen ja uuden yhteisön tai yhteiskunnan perustajahahmoja, poikkeuksellisina pidettyjä henkilöitä, joiden elämään on yhdistetty merkittävyyttä tai mystisyyttä lisääviä tekijöitä. Aurovillen, kuten monen muunkin yhteisön syntyhistoriaa värittää oma mystiikkansa, joka liittyy yhteisön perustajahenkilöiden ympärille. Aurovilleläisten mielipiteet perustajaparinsa olemuksesta ja ominaisuuksista antavat lisävalaistusta siihen, kuinka yhteisön jäsenet suhtautuvat perustusfilosofiaansa, joka on Sri Aurobindon filosofian ja Äidin tulkintojen yhdistelmä.

Sri Aurobindo oli melko merkittävä henkilö jo Intian vapaustaistelussa. Hän oli kyvykäs puhuja ja runoilija ja hänen valtio-opillinen tietonsa ja politiikantaju olivat merkittäviä. Tämä kieltämättä monipuolinen mies vietti elämänsä jälkipuoliskon hengellisten harjoitusten parissa ja kehittäli

uutta vallankumouksellisenä pitämäänsä yogaa. Mirra Alfassa, taiteellisesti lahjakas ranskatar, jota Aurobindo piti Jumaläidin energian ilmentymänä (siitä nimitys *Äiti*), järjesti Aurobindon seuraajat ashramiksi, joka aikojen kuluessa kehittyi yhdeksi Intian suurimmista ashrameista.

Kumpikin Aurovillen synnylle merkittävä henkilö on saanut lisäominaisuuksikseen mystisiä tekijöitä, alkaen jo ennen Sri Aurobindo -ashramin muodostamista. Lopulta, ashramin kehittyessä, kunnioitus paria kohtaan nousi jopa palvonnan tasolle. Ainoastaan aniharvat aurovilleläiset pitävät Sri Aurobindoa ja Äitiä ”tavallisina” ihmisinä. Koska Aurovillestä on tuleva Tulevaisuuden Kaupunki ja lopulta Yli-ihmisen synnyinpaikka, on yhteisön perustajienkin oltava muuta kuin tavallisia ihmisiä. Termi *avatar* (sanskrit.), Jumalan ilmentymä maan päällä, toistuu usein keräämässäni haastatteluaineistossa.

Mystikkoparia siis pidetään monesti Kristuksen kaltaisina jumalihmisinä—sillä erotuksella, että he eivät tulleet perustamaan uskontoa. Jos kaikki eivät pidä Aurobindoa ja Äitiä aivan Kristuksen veroisina, liitetään heihin muita yliluonnollisia ominaisuuksia. Heillä oli esim. mystinen voima ihmisiin, he kykenivät tekemään ”astraalimatkoja” unissaan, he ilmestyivät ihmisille unissa, ympäristön omituiset tapahtumat olivat heidän ”merkkejään”. Mikä tärkeintä, Sri Aurobindo ja Äiti olivat hengellisesti niin edistyneitä, että heidän *ei olisi tarvinnut* kuollakaan, vaan he *valitsivat* kuoleman. Maltillisimmat aurovilleläiset pitävät perustajahahmoja korkeintaan erittäin vaikuttavina persoonina, karismaattisina johtajina, joilla oli suuret visiot hyvästä elämästä ja tarvittava määrä elämäkokemusta ihanneyhteisön kehittämistä varten.

Esitelmässäni kandidaattiseminaaria varten (1999) tutkin Aurovillen senaikaisia Internetkotisivuja, joilla kerrottiin melko fantastisilta kuulostavia kertomuksia Sri Aurobindosta ja Äidistä. Sri Aurobindo, joka oli Hyvyyden ruumiillistuma, katkaisi jalkansa vuonna 1938. Tämä on joidenkin ashramiittien ja aurovilleläisten taholta tulkittu merkiksi siitä, että Pahuuden voimat olivat vahvoilla maailmassa. Alkoihan seuraavana vuonna toinen maailmansota. Sodassa mystikkopari oli aktiivisesti mukana—ei tosin fyysisesti, vaan okkultisesti. Esim. Äidin kerrotaan ilmestyneen itselleen Adolf Hitlerille (joka oli Pahuuden voimien—*Asuran*—edustaja) tämän neuvonantajan hahmossa ja käskeneen Hitleriä hyökkäämään Neuvostoliittoa vastaan. Näin Saksa joutui jakamaan voimansa kahdelle rintamalle, mikä hyödytti liittoutuneiden sotatoimia. (Lorenzo 1993, 155—8.)

Sri Aurobindoa käsitelleestä luvusta ilmeni, että Sri Aurobindon katsottiin kuolleen vain sen takia, että hän voisi paremmin työskennellä hengellisten tavoitteidensa eteen. Myös Äidin kuolemasta on samantyylistä tulkintaa. Itse asiassa Aurovillessä harvaa puhuukaan Äidin *kuolemasta*. Ehkä se on liian lopullinen termi, sillä monet kertovat tuntevansa Äidin voiman yhä Aurovillessä,

joten tavallaan Äiti on yhä elossa ja toimeliiana. Joskus termien käyttö aiheutti haastatteluissa sekaannusta, kuten seuraavasta kappaleesta tulee esille.

All I can say that they must've been pretty powerful people.[...] I see them as spiritually powerful. Whether they're avatars, I mean, I don't really understand all that stuff anyway. [...] I would prefer to say, to make it much more neutral, and just to say they were extremely powerful, you know, spiritually powerful individuals, and their spiritual power, you know, coming from the Divine, because they aligned themselves so completely with the Divine. That's what I'd say.

JJ: Do you think they didn't have to die, but they chose to die?

No idea. No idea. I don't think they did anyway.

JJ: You don't think they died?

I don't think they did, no.

JJ: Like... yeah...

No, I mean I feel Mother's energy very much in Auroville. In many ways.

JJ: Yeah, but I mean by dying, like—

Leaving their bodies you mean?

JJ: Yeah. (Priya / JJ.)

Jillin näkemys Sri Aurobindosta ja Äidistä edustaa ehkä tavallisinta linjaa Aurovillessä. Heitä ei pidetä jumalina, mutta ei myöskään tavallisina ihmisinä, vaan jonain edellisten väliltä. Tähän näkemykseen käykin hyvin hindulaisuuden *avatar*-käsitys, joka on tosin edustaa hieman ylikuonnollisesti mahtavampaa näkemystä, asettaen *avatarin* Jumalan valituksi, kuten Karl-Heinzin ja Royn haastatteluista ilmeni.

I believe that they were Divinely inspired. That they had a mission on Earth that was very very wide in scope. And... their vision of the future was so wide, so deep, so profound[.] [...] [T]ogether they were here to give us a chance to lead a more deeply centered and rooted life, and to be in touch with more of this presence which you can call Divine or God [...]. But also to bridge the gap between man and god to help us to aspire up but also to—to Sri Aurobindo and the concept of his work—to also bring the Divine light, the Divine force down into matter. (Jill / JJ.)

[H]e's been an exceptional man, no doubt about that. And the Mother also. But I don't worship them. I haven't raised them to a status of God. I just respect them greatly. I put them more on the level, perhaps, with Jesus Christ. I [...] don't feel that Jesus Christ was God. [...] He was an ordinary

man, like me. [...] Avatars are [...] God's chosen people. [...] They were gifted people. [...]. And I think these two people are perhaps on that level. Avatars. Not the Divine. (Roy / JJ.)

Old souls. People who went through many many different things. They had to solve a lot of different things. Yes you can [...] say that they were even Avatars. (Karl-Heinz / JJ.)

Entisenä ashramiittina Charulla on näkemys, johon liittyy buddhalaista ajattelua. Bhavana taas näkee Äidin oman työnsä kautta, Suurena Kehitystyöntekijänä, joka yhä ohjaa ihmisiä, vaikka onkin ollut kuolleena jo melkein 30 vuotta.

[L]ike Buddha, at a certain state of evolution, he brought in a new principle of *maha nirvana*, the absolute state of consciousness where all dualities fall. It's a peculiar state which is very difficult to describe. Particular for a person like me who knows virtually nothing about it. In terms of actually living in that state. But he did bring this new factor to the evolution of man. In the same way Sri Aurobindo brought a new thing, new light in to human awareness. Definitely. (Charu / JJ.)

I really see Mother as the ultimate development practitioner. She set up this project, and it attracts people from all over, and in all states of development... But I have a feeling of being in her teaching energy. That I'm being taught by her. (Bhavana / JJ.)

Charlien käsitys jättää eri mahdollisuudet auki. Hän ei tässäkään asiassa koe liian varmalta kuulostavien lausuntojen antamista tärkeänä. Merkittäviä ihmisiä he kyllä olivat, mutta Charlie ei halua turhaan pohtia asiaa sen enempää, sillä mitäpä väliä sillä olisi.

Aurobindo and Mother? Yeah, I think they must've been pretty advanced. Whether they were still human or not, I don't know. People say this or that. I don't know. It probably makes a big difference but I don't care. Anyhow I can't tell. I mean stuff they wrote, it's not my bible. They aren't my god-heads or anything like that. I mean I'm willing to credit that they were way beyond what I was, but I feel no need to decide whether they're Divine, or this or that or whatever. I can't tell. I'm not that type of person. (Charlie / JJ.)

Muutamia poikkeuksia lukuunottamatta aurovilleläiset pitävät Sri Aurobindoa ja Äitiä vähintäänkin Jumalallisen voiman innoittamina henkilöinä. Tällainen suhtautuminen on tarkoituksenmukaista, sillä Aurovillen päämäärät ovat korkeimmillaan yliluonnollisia. Lisäksi yliluonnollisen tekijän liittäminen perustajapariin tuo ilmeistä luottamusta ja varmuutta koskien yhteisön tulevaisuutta. Arkipäivän ongelmat ja suuremmat, filosofiset ristiriidat, on helpompi käsitellä ja päästä yli, kun uskoo, että esim. Äidin voima on yhä yhteisössä vaikuttamassa päätöksiin ja ongelmien ratkaisuihin. Mieleen tulee järjestäytyneen kristityn kirkon alkutaival, jolloin päätettiin uskonnon dogmatikasta yleisissä kirkolliskokouksissa. Kirkkoisät katsoivat, että päätöksenteko oli suoritettu Pyhän Hengen vaikutuksessa, mikä antoi tuloksille enemmän arvoa ja merkitystä.

Moni aurovilleläinen sanoo tuntevansa Sri Aurobindon ja Äidin vaikutuksen yhteisössä. Heidän kirjoittamat tekstit kohoavat monesti raamatulliseen arvoon ja poikkeavissa tilanteissa ja olosuhteissa nähdään monesti heidän viestejä tai merkkejä. Vastoinkäymiset yhteisön filosofian toteuttamisessa menettävät vakavuuttaan, sillä usein uskotaan, että Äidin tai Sri Aurobindon energia luottaa yhteisön takaisin oikeille urille. Perustajaparin haudalla Pondicherryssä monet aurovilleläiset käyvät hiljentyä ja lataamassa energiaa koitoksia varten. Äidin jakamia siunauksia (blessings; pienessä kirjekuoreissa olevia ruusun terälehtiä, jotka Äiti oli eläessään siunannut) säilytetään kuin pyhäinjäännöksiä—jotkut uskovat siunausten pitävän pahuuden loitolla ja vetävän hyvää puoleensa (esim. Tekeste / JJ).

Sri Aurobindon huone ashramissa on säilytetty ennallaan aurovilleläisten ja ashramiittien vierailua varten. Jotkut kokevat saavansa osan Aurobindon mystisestä voimasta käydessään syntymäpäivänään (vierailun voi suorittaa mm. omana syntymäpäivänään) yogin huoneessa. Eläessään Sri Aurobindon voiman katsottiin olleen niin suuri, että se oli fyysisestikin havaittavissa. Eräs ashramiitti kertoi minulle, että kun Sri Aurobindo istui keskittyneenä huoneessaan ja ulkona raivosi ukonilma, ei aukiniaisesta ikkunasta silti tullut pisaraakaan vettä huoneeseen, sillä Aurobindon voimakenttä oli niin mahtava. (KPK.)

Sri Aurobindon ja Äidin kunnioitus näkyy Aurovillessä muutenkin kuin puheissa. Lähes kaikkia julkisia tiloja koristaa joko Sri Aurobindon tai Äidin kuvat. Joillakin seinillä on lisäksi lainauksia heidän kirjoituksistaan. Lukuisat aurovilleläiset aloittavat päivänsä asettamalla kukkasias kotinsa Sri Aurobindon ja Äidin kuvien eteen. Suurin osoitus Äidin merkittävydestä on Matri-mandir-temppeli, jonka yläosassa sijaitsevassa hiljentyiskammiossa jotkut aurovilleläiset saattavat kokea Äidin energian suurimmillaan. Jopa ne, jotka aluksi ovat suhtautuneet skeptisesti Äidin voimaan, saattavat kokea mystisiä elämyksiä Matrimandirissa ja tulkita ne Äidin voimaksi (esim. Smitha / JJ).

Sri Aurobindo ja Äiti ovat merkittävät osa Aurovilleä, minkä huomaa yhteisön jokapäiväisessä elämässä. Perustajaparin kirjoitukset ja lausunnot kuuluvat ainakin perusteiltaan jokaisen aurovilleläisen yleistietoon, yleisillä paikoilla ja kodeissa Sri Aurobindon ja Äidin kuvat siunaavat ja ovat muistona menneistä ajoista ja toiveena tulevaisuudesta. Aurovilleläisille mystikkopari ei ole kuollut, vaan elää ja vaikuttaa yhä niiden joukossa, jotka uskovat Aurovillen tulevaisuuteen.

7. POHDINTAA: ”THE TOWER OF BABYLON IN REVERSE”

Aurovilleläinen sosiologi Stuart kutsui Aurovilleä ”käänteiseksi Baabelin torniksi”. Ilmaisua on melko kuvaava puolentoistatuhannen asukkaan ja yli kolmenkymmenen kansallisuuden yhteisössä, jonka tarkoituksena on yhdistää kansat ja kulttuurit yhdeksi harmoniseksi kokonaisuudeksi. Kieltämättä ajatus ei ole hassumpi, mutta kuinka sen toteutus onnistuu?

Utopiayhteisöistä yleensä parhaiten menestyvät ne, jotka edistävät kollektivismia ja erottautuvat ympäröivästä maailmasta (Lorenzo 1993, 15—6). Erottautuminen on usein tarkoituksenmukaista ja välttämätöntäkin. Utopiayhteisön luonteeseen kuuluu valtavirrasta poikkeaminen, sillä utoopikkojen näkemykset paremmasta maailmasta ovat erikoisia, radikaaleja tai jopa vallankumouksellisia. Vähintäänkin ne ovat tavalliseen elämään tottuneille, vallitsevan yhteiskuntajärjestelmän kannattajille liian työläitä toteutettaviksi, vaikka utopiaa sinänsä arvostettaisiin. Monesti utopiayhteisöjen arvot ovat kuitenkin vieraita ympäröivölle maailmalle, mikä saattaa aiheuttaa vihamielisyyttä ihanneyhteisön rakentajia kohtaan tai ainakin utooppisen näkemyksen arvon kieltämisen. Tällöin on suotavaa, että utopiayhteisö pysyy suljettuna—ja kollektiivisena.

Esimerkiksi René Gothónin tutkimia Athos-vuoren munkkiyhteisö on luonteeltaan eristetty. Vierailijoita ja pyhiinvaeltajia suvaitaan, mutta pysyvästi munkkiyhteisöön asetettujen täytyy tunnustaa yhteisön hyväksymiä arvoja, tässä tapauksessa ortodoksisista uskontoa ja munkkiyhteisöltä vaadittavaa asketismia. (Gothóni 1993.) Auroville-yhteisö muistuttaa joiltain osin Athoksen yhteisöä. Niin Athoksella kuin Aurovillessäkin on useita erikokoisia pieniyhteisöjä (ibid., 18—9). Kummankin yhteisön kokokin on lähestulkoon sama (ibid., 31). Athoksen ja Aurovillen tulokkaat saapuvat yhteisöön monista eri syistä, mutta kuitenkin yhteisöjen lopullinen päämäärä—kummassakin tapauksessa tietynlainen jumalallistuminen—on merkittävin tekijä. Ainakin kysyttäessä yhteisön jäsenet painottavat tätä puolta yhteiselämässään.

Auroville kuitenkin poikkeaa niin Athoksen utopiasta kuin muistakin menestyvistä utopiayhteisöistä siten, että Aurovillen *yhteisöllisenä hyveenä* ei ole homogeenisuus ja eristäytyminen, vaan aivan päinvastoin erilaisuus ja heterogeenisuus. Aurovilleä onkin vaikea määritellä. Se ei ole ns. kommuuni, sillä vaikka jakamista yhteisössä rohkaistaan, ei se ole kuitenkaan pakollista. Auroville ei ole instituutio eikä juuri organisaatiokaan, sillä käytännössä vaikuttavaa hallintorakennetta ei ole, kukaan ei määrää kuinka tulisi toimia, vaan jokainen on enemmän tai vähemmän vapaa toteuttamaan omaa elämänfilosofiaansa. Auroville ei myöskään ole mikään vetäytymispaikka, jossa tarkoi-

tuksena on päästä autuuteen meditaation ja hengellisen elämän avulla; Aurovillessä tehdään myös kovasti töitä eikä elämän materiaalista puolta ole unohdettu tai hyljätty.

Aurovillemäiset arvostavat suunnattomasti monikulttuurisuutta, monikansallisuutta ja moniarvoisuutta. Auroville pyrki tietoisesti vastustamaan eristäytymiseen johtavaa muutosta tai kuten Aurovillessä sanotaan, Auroville ei halua olla steriili kupla Intiassa. Mikä siis saa Aurovillen pysymään elossa ja virkeänä ja samalla miltei täysin alttiina ulkomaailman voimakkaille vaikutuksille, mikä näyttäisi sotivan utopiyhteisöjen lakeja vastaan? Tulkintani mukaan Aurovillen ihanneyhteisö ei olekaan yksi tietty utopia, vaan Robert Nozickin (1979, 310) esittämä *metautopia*, monimuotoista ja eri tavoin ilmentyvää utopia-ajattelua suosiva ja kannatteleva viitekehys. Metautopiyhteisön *hyveitä*, verrattuna utopiyhteisöön, ovatkin heterogeenisuus, avoimuus ja individualistisuus.

Nozickin mukaan tie metautopiaan alkaa siitä tosiasiasta, että ihmiset ovat erilaisia. Eroamme luonteeltamme, kiinnostuksen kohteiltamme, älykkyydeltämme, pyrkimyksiltämme, synnynnäisiltä ominaisuuksiltamme, hengellisiltä taipumuksiltamme ja elämäntavoiltamme. Ihmisillä on erilaisia arvoja ja yhteisetkin arvot saavat eri painotuksia. (Ibid., 311.) Tästä voi päätellä, että yhtä kaikille sopivaa utopiaa ei ole—tai jos on, niin sen rakenteet tai säännöt ovat niin löyhiä, että utopiasta tulisi käyttää nimitystä metautopia. Nozick vertaakin ”yhtä ainoaa ja oikeaa” utopiaa kaupunkiin, jossa on vain yksi ravintola, jonka ruokalistalla on vain yksi ateria.

Aurovillemäiset toki jakavat monia yhteisiäkin arvoja ja tavoitteita, mutta ne sisältyvätkin metautopiaan, aurovillemäisten omia utopioita kannattelevaa rakenteeseen, jota tällä tavoin uusinnetaan ja vahvistetaan. Aurovillen perustajaparin katsottiin pyrkivän ihmisyydessä tiettyyn kollektiiviseen tavoitteeseen, ihmiselämän jumalallistamiseen. Kuitenkin olisi väärin tulkita, että tuohon tavoitteeseen halutaan päästä tiukan yhteisten arvojen ja toimintojen muodostaman dogmatiikan avulla, kuten tavanomaisessa utopiyhteisössä. Äidin kerrotaan kaihtaneen instituutioita ja valvottua järjestäytymistä. Mitä ilmeisimmin hän halusi aurovillemäisten pyrkivän Hyvään Elämään Aurovillen *metautopiassa*, joka mahdollistaa eri tavalla ajattelevien ihmisten itsekehityksen sille suotuisassa ympäristössä, mutta kuitenkin yhdessä kohti yhteistä päämäärää. Yhteinen päämäärä Aurovillen yksittäisillä utopioilla, yksilöillä tai pieniyhteisöillä—mitä ne kellekin ovat—on Parempi Elämä, Uusi Ihminen, suvaitsevaisempi, herkempi, hyveellisempi olento, joka kunnioittaisi jokaista olentoa vertaisenaan ja näkisi kaiken erilaisuuden takana ykseyden. Tähän pyrkivien arvojen toteuttaminen siis vahvistaa metautopian rakennetta.

Tässä utopismin kontekstissa aurovillemäiset toteuttavat yksittäisiä utopioitaan: Toiset toteuttavat itseään (ja utopiaansa) työskentelemällä ympäristön vehreyttämiseksi ja kokevat suurta iloa ja

elämän täyttymistä nähdessään metsän kasvavan uudestaan alueelle. Jotkut vetäytyvät kauas yhteisön laitamille rikkumattomaan rauhaan, yksinään omine ajatuksineen ja nauttivat vain omasta seurastaan. Monet taiteellisesti lahjakkaat saapuvat Aurovilleen murtamaan itseilmaisun ahtaaksi koettuja rajoja tai rakentavat outoja ja kiehtovia taloja yhteisölle. Kulttuurinen monimuotoisuus ja eri tapojen ja elämänkatsomusten runsaus kiehtoo lukuisia ihmisiä, kun taas monet liittyvät yhteisöön rakentamaan fyysisesti utopian futuristista asemakaavaa, 50 000 asukkaan Tulevaisuuden Kaupungin infrastruktuuria.

Luonnollisesti Aurovillessä eri utopiat joutuvat useinkin ristiriitaan. Eri utopiat saattavat taistella kiivaastikin metaautopian suomasta elintilasta (joka on fyysisesti ja resursseiltaan valitettavan rajoitettu). Kuitenkin kaikilla metaautopian utopiajäsenillä säilyy perustavaa laatua oleva kunnioitus toisia utopioita ja täten myös metaautopiaa kohtaan. Tietenkään kenenkään utopia ei voi olla täydellinen käytännössä, vaan useita myönnytyksiä on tehtävä, että metaautopian rakenteet säilyisivät. Kenenkään utopia—Aurovillessä tai metaautopiassa yleensä—ei voi olla vaikkapa sadismi tai mahdollisimman suuren tuhon aiheuttaminen omaisuus- ja henkilövahinkoina¹, mikä osoittaa tiettyjen yhteisten, *interutooppisten*, periaatteiden välttämättömyyden. Aurovillessä jokaisen yhteisön jäsenen on työskenneltävä yhteisön hyväksi.

Kutsutaan Aurovilleä sitten utopiaksi tai *metaautopiaksi*, jää jäljelle kuitenkin perimmäinen kysymys: onko tällainen utooppinen ajattelu realistista? Kuinka on mahdollista väistää utopismin sudenkuopat, ärsyttävät paradoksit ja uhkakuvat kivettyneistä tai steriileistä yhteisöistä? Antiutopismille on ominaista kritiikin osumien utopian teoreettisen *päätepisteeseen*. Sitten *kun* utopia on saavutettu, ihmiset ovat zombeja, tasapäistettyjä tylsimyksiä tai automaattisia eläimiä. Merkittävimmät paradoksit koskevat juuri utopian loppua, jota monet utopiyhteisöt eivät välttämättä edes pidä oleellisena pohdinnan aiheena. Ehkä jälleen ongelma onkin semanttinen. Tarkoittaako utopia sataprosenttisen *täydellistä* maailmaa? Kaikkeen absoluuttiseen (esim. kaikkivoipaisuus, äärettömyys, tyhjiys) nimittäin liittyy omat paradoksinsa. Absoluuttisen utopian teoreettinen pohtiminen ei ehkä olekaan hedelmällistä, kun useiden utopiyhteisöjen kohdalla tavoitteena on *parempi* maailma, joka ei välttämättä ole täydellinen, vaan lähellä sitä. Ihmiskunta saa rauhassa kehittyä vielä miljoonia vuosia, ennen kuin on aihetta pelätä täydellisen maailman kiroja. Tuskin silloinkaan se on ajankohtaista.

¹ Tai ehkäpä tuho- tai sadismiutopia sopisikin hyvin yhteen masokismi-, rakennusvimma- ja itsemurhautopioiden kanssa samaan metaautopiaan. Käytännössä kuitenkin yksittäisten utopioiden on hyväksyttävä tiettyjä kriteerejä, kuten esim. toisten utopioiden oikeudet (koskemattomuus) ja omat velvollisuudet (metaautopian edistäminen tai ainakin säilyttäminen), mikä muistuttaa paljolti liberalismien arvoja.

Auroville metautopiana on välttänyt jäykän kollektivisaation yhdenmukaistavan vaikutuksen ja keskittynyt pitämään erilaisuutta yhteisöllisenä hyveenä. ”Unity in diversity” on aurovilleläisten yhteisöstään käyttämä luonnehdinta, joka sopii kuvaamaan metautopian periaatetta. Aurovillen metautopia on tietenkin vielä puutteellinen—jopa laiminlyöty osin—mutta jatkuva yleinen itsekriittikki ja -reflektio korjaavat metautopian ja sen utopioiden periaatteita, pala palalta ja arvo arvolta, ikään kuin hermeneuttinen kehä pyörisi metautopian sisällä pyrkimyksensä lopullinen—tai edes melkein lopullinen—ymmärrys paremmasta maailmasta ja siihen johtavasta toiminnasta. Väärin olisikin painottaa Aurovillen arvioinnissa liikaa yhteisön todellisuuden suhdetta takana oleviin periaatteisiin. Aurovillen arvo ilmenee silloin, kun yhteisön todellisuutta verrataan maailman muiden yhteisöjen ja yhteiskuntien arvoihin. Kuinka moni yhteisö tai valtio pyrkii kansalaistensa jatkuvaan henkiseen itsekehitykseen?

Vaikka monet aurovilleläiset haluavatkin ajatella yhteisönsä olevan erityisen merkittävä maailman kannalta, jää yhteisön vaikutus maailmaan valitettavasti melko lailla kuriositeetiksi. Kovin monet Tamil Nadun osavaltiossa asuvat eivät ole edes kuulleet Aurovillestä ja vielä harvemmat ovat perehtyneet sen tarkoitukseen. Maailmalla Auroville-tietous rajoittuu satunnaisiin lehtiartikleihin, joihinkin tutkimuksiin ja satunnaisten vierailijoiden ja turistien kertomuksiin. Mutta silti yli tuhatviisisataa ihmistä ympäri maailmaa on toiveikkaana tullut Etelä-Intiaan antamaan oman panoksensa paremman maailman syntymiselle. Aurovilleen tulijoiden motiivit vaihtelevat melko lailla, mutta jotain heidän taustansa kertoo siitä yhteiskunnasta, josta he ovat lähteneet. Miksi Auroville vetää puoleensa ihmisiä? Mitkä seikat länsimaistuvassa maailmassa työntävät tietynlaisia ihmisiä Aurovillen kaltaisiin yhteisöihin? Mitä Aurovillen olemassaolo kertoo maailmastamme?

Koko maailma on pian länsimaistunut. Suoritusyhteiskunnan arvot ajavat ihmisiä tekemään enemmän työtä ja taloudellinen epävarmuus rakentamaan kattavampaa turvaverkkoa. Poroporvarilliset hyveet ja materialistisuuden vyöry jättävät harvoille mahdollisuutta toteuttaa itseään miellyttävän työn, harrastuksen tai ystäväpiirin parissa. Mikä on *ihmisykseyden* tila maailmassa, jossa terrorismi, sodat, köyhyys ja sairaudet kukoistavat samaan aikaan, kun kulutuksen potlach-juhlat kietovat parempiosaisia uusien ”tarpeiden” lukinverkkoon, kun samalla varakkaimpien valtioiden ihmiset tekevät eniten itsemurhia ja kärsivät eniten masennuksesta? Jos on onnekas, voi huijata itseään elämällä todellisuutta tietokoneen näyttöruudulla könttähintaan tai tuntea isänmaallisuutta ostamalla aina uuden, värikkään ja moniäänisen kännykän, kuten Volkswagenin 60 vuotta sitten Saksassa. Parhaimpia ihmisiä ovat ne, jotka osallistuvat eniten taloudelliseen kasvusuhdanteeseen ja sankareina ihailaan niitä, jotka osoittavat eniten rohkeutta urheilukisoissa. Antiikin Kreikassa pidettiin

hyvänä ihmisenä sitä, joka oli rikas ja voimakas—kuinka on meidän ajassamme? Ihmiset puetaan ulkomailta halvalla (lapsi)työvoimalla tuotettuihin muotivaatteisiin ja upotetaan tv-visailujen, julkismedian ja oikeata elämäntapaa kuvaavien mainosten juovuttavaan suohon. Ihmiset tekevät työtä, josta eivät pidä, saadakseen tavaroita, joita eivät tarvitse. Ihmissuhteita pohditaan korkeintaan aikakauslehdien parisuhdetestissä, yksinäisten vanhusten kohtalo järkyttää vain aamu- tai iltaututisten ajan ja työttömät ja välittömästi dollareita tuottamattomat instituutiot kuihtuvat vähitellen olemattomiin uuden, uljaan talousdarwinismin edestä. Poliittinen näkemys ja hyvätahto ei ulotu yhtä tai kahta vaalikautta pitemmälle—eikä juuri valtion rajojen ulkopuolelle. Ihmisykseys on vähissä maailmassa, jossa naapurit eivät tunne toisiaan.

Edellä esitetyt mielikuvat ovat kovin provosoivia, mutta antanevat jonkinlaisen kuvan siitä, minkälaiset negatiiviset impulssit saavat länsimaisen ihmisen harkitsemaan radikaalia elämänmuutosta. Joten miksi ihmiset tulevat Aurovilleen? Mikä on Aurovillen merkitys jäsenilleen? Mitä ilmeisimmin Auroville edustaa pakoa ahdistavasta maailmasta, jonka on opetettu olevan hyvä ja oikea, mutta joka ei silti tunnu tarjoavan muuta kuin rutiinia, materialistisuutta ja hengettömyyttä. Monet aurovilleläiset ovat tulleet keskiluokkaisista olosuhteista etsimään jotain todellisempaa tarkoitusta elämäänsä. Toiset ovat kyllästyneet työpaineisiin, ruuhkaan, pinnallisuuteen ja saapuneet Aurovillen rauhaan. Aurovillen anti ei ole rahassa tai muussakaan, ulkoisella tavalla mitattavassa, vaan aurovilleläisten motivaatioina toimii sisäisen maailman sanktiot. Kun Länessä itsekehitys tarkoittaa lähinnä vaurauden ja työuran kehittämistä, on tällainen protestanttinen etiikka unohdettu Aurovillessä ja sen asemesta hengellisyys, yhteisöllisyys ja mystisyyskin ovat ihmisten innoittajina. Nekin aurovilleläiset, jotka suhtautuvat kriittisimmin yhteisöönsä, arvostavat yhteisön vapautta ja suvaitsevaisuutta. Aurovillen suosio tarkoittaa sitä, että läntisen (tai länsimaistuvan) maailman palkinnot eivät enää tyydytä kaikkia. Elämän tarkoitusta ja merkitystä aletaan etsiä jostain muusta kuin totutusta.

Paratiisissa on tietenkin omat käärmeensä ja Aurovillellä ongelmansa. Elisabeth Kanterin tutkimista utopiyhteisöistä vain yksi oli enää elinvoimainen. Aurovillen talous on kaukana yhteisön ideaalista ja tamlilikysymys luo paineita tietynlaiselle yhteisölliselle itsekkyydelle—uudesta jäsenestä on oltava *hyötyä*. Monet utopiyhteisöt ovat kiinnostuneita ainoastaan yhteisön sisäisestä hyvinvoinnista. Näyttääkin siltä, että nuoren utopiyhteisön on oltava itsekäs selviytyäkseen. Auroville ei pysty tarjoamaan paikkaa suurelle määrälle kouluttamattomia ja köyhiä ihmisiä, vaan sen on sitä ennen kehitettävä tarpeeksi tehokas taloudellinen koneisto. Totuus on surullinen: raha on voimakas tekijä myös rahattomuuteen pyrkivässä utopiassa. Mutta voiko yhteisöllisestä itsekkyy-

destä enää poiketa myöhemmin, kun aika olisi suotuisa? Ovatko jäsenet myöhemmin jo niin tottuneita hyvinvointiinsa, että uusien, ”hole in the ship” -jäsenten hyväksyminen horjuttaisi liikaa totuttua tasapainoa? Mikä olisi riittävä kehityksen aste, että vähäosaisempia utopiaan pyrkijöitä voisi hyväksyä yhteisön jäseneksi? Kotimaamme Suomi on osoittanut sen, että taloudellinen hyvinvointi ei tee valtiota sen avoimmaksi ulkopuolisille yhteisöön pyrkijöille. Suomen pakolaiskiintiö pysyy hävettävän pienenä ennätysmäisestä taloudellisesta kasvusta huolimatta. Onko Auroville myöhemmin tamiliystävällisempi kuin tänä päivänä? Tässä tutkimuksessa kysymykseen ei voi vastata. Tällä hetkellä Auroville kamppailee taloudellisten tosiseikkojen ja ihmisyksyyden periaatteiden välillä eikä selvää suuntaa ole otettu kumpaankaan suuntaan.

Onko Auroville sitten menestynyt? Kanterin utopiyhteisöistä vain yksi oli enää elossa, mutta silti Kanter piti utopiyhteisöjä menestyksinä. Jo yrittäminen on menestys, sillä se on merkki siitä, että ihmisillä riittää uskoa tulevaisuuteen ja muutokseen. Kieltämättä Aurovillen syntyminen ja kehittyminen on vaikuttava prosessi. Aurovillen ympäristö on muuttunut karusta aavikosta vehreäksi keitaaksi, kiitos utopian pioneerien. Ihmiset asuvat viihtyisissä taloissa, tuottavat luomuruokaa ja ylläpitävät itseriittoisesti suuren osan yhteisöllisistä toiminnoistaan. *Auroville on olemassa*, mikä tarkoittaa sitä, että utopiyhteisöjen kontekstissa se on välttämättä menestys. Mutta jos verrataan kehitystä perustusfilosofian päämääriin, on Aurovillellä vielä valtavan pitkä tie kuljettavanaan. Mitä suurempi on toteutettava utopia-aste, sitä vaikeampaa on yhteisön menestyä. Siksipä Aurovillen uhkana on luisuminen pelkäksi isoksi kyläksi, jossa elää haaveilijoiden jälkipolvea, joka on pikku hiljaa omaksunut uudelleen ympäröivän, globaalistuvan maailman arvot. Parhaimmillaan Aurovillestä voi tulla hieno esimerkki siitä, kuinka iloinen ja rauhallinen elämä voi syntyä erilaisten ihmisten keskuuteen. Vieläkin parempaa olisi se, että muutkin kuin aurovilleläiset alkaisivat sitä toteuttaa. Jos unohdetaan Aurovillen utooppis-mystinen puoli, on Auroville yksinkertaisesti mukava paikka elää: useimmat aurovilleläiset ovat erittäin ystävällisiä, auttavaisia ja kannustavia ihmisiä, mikä suorastaan pistää silmään. Mielestäni jo se, että on olemassa paikka, jossa ystävyyttä ja suvaitsevaisuutta arvostetaan—ja harjoitetaan—niinkin paljon kuin Aurovillessä, on ehdottomasti positiivista. Aurovilleä ei ole rakennettu turhaan.

Nyky-yhteiskunta näyttäisi olevan antiutopistinen. Utopiaa kyllä käsitellään paljon elokuvissa ja kirjallisuudessa, mutta lähes aina utopiaa näyttää seuraavan pahuus. Ihmisen katsotaan olevan luontaisesti liian paha ja itsekäs että ihanneyhteisö voisi toteutua. Orwellin 1984:sta viime aikojen kassamagneettielokuvaan (esim. toimintaelokuvat *Demolition man*, *The Beach*) ihanneyhteisössä on ollut koira haudattuna. Orwellin utopia oli täynnä valvontaa eikä ihmisillä ollut juuri lainkaan yksi-

yksityisyyttä. Demolition Manin ihana tulevaisuuden Los Angeles oli ihana siksi, että köyhät ja kurjat oli lakaistu maanalaisiin luolastoihin. Teini-idoleilla tähditetyn The Beach -elokuvan trooppinen paratiisi oli ulkoa täydellinen, mutta sisältä täynnä itsekkyyttä ja juonittelua. Monesti saduissa ja myyteissä poikkeava onnellisuuden tila johtaa suruun ja pettymykseen: Hannun ja Kertunkin maakea utopia päättyi kehnosti eikä iloista elämää *koko* hedelmävälikoimasta nauttien voitu elää Paratiisissakaan. Mitä tämä kertoo kulttuurimme suhtautumisesta ihanneyhteisöön? Onko meidät kasvatettu siten, että uskomme utopian epäonnistumiseen ja että ihanneyhteisön pohtiminen on ”pelkkää utopiaa”? Onko niin, että me olemme sisäistäneet totuuden, jonka mukaan utopia ei voi toimia, joten on sopeuduttava systeemiin? Voisivatko vallanpitäjät edes ajatellakaan utooppisten tavoitteiden asettamista politiikalleen? Eivätkö utopiat olekin kiusallisia piikkejä massayhteiskunnan hallitsijoiden lihassa ja utoopikot ärsyttäviä jumalanpaarmoja tasapäistettyjen vallanpitäjien agoralla? Utopiat tai utopiaehdotukset jäävätkin usein ”villityksiksi”, jotka unohdetaan ”kunhan aikuistutaan” tai ”ajatellaan järkevästi”. Huono kohtalo on kautta aikojen ollut niillä, jotka ovat julistaneet ihmisen pystyvän parempaan: Sokrates teloitettiin nuorison turmelemisesta, Nasaretilainen naulattiin puuhun kun hän kehotti rakastamaan lähimmäistä, lukuisat keskiajan utopiafilosofit karkotettiin kotimaastaan, pois kiusaantuneita ruhtinaita häiritsemästä ja Martin Luther Kingkin sai kuolla unelmansa vuoksi.

Kuitenkin utopioista *ekotopia* on saanut vuosisatamme loppupuolella yhä enemmän kannatusta. Massateollisuus, kulutusyhteiskunta ja ääretön taloudellinen kasvu eivät enää olekaan kaikkien yhteinen unelma. Maapallon katsotaan kuormittuvan liian suurella vauhdilla ihmiskunnan saasteista, joten vaihtoehtoiset unelmat, jotka sisältävät luonnon kunnioittamista, elämän ja eläimien arvostusta ja yhteisöllisyyden ajamista, tuntuvat monista järkeviltä ja tulevaisuuden kannalta tärkeiltä asioilta. Ekotopia ei ole jäänyt vain pienten piirien puuhasteluksi, vaan esim. Suomessa kaikki poliittiset puolueetkin ovat omaksuneet vihreitä arvoja. Näyttää siltä, että ihmiset ovat vähitellen heräämässä todellisuuteen: maailmamme on kotimme, jota täytyy kohdella viisaasti, sodat eivät lopu sotimalla ja ihminen voi muuttua. Toiset odottavat muutoksen tulevan itsestään, jotkut yrittävät vaikuttaa äänestämällä, mutta vain harvat näyttävät esimerkkiä.

Lopuksi: Auroville 2000—

Koska Auroville on nopeasti muuttuva yhteisö ja muutoksen suunnan pohtiminen on tärkeä aihe yhteisön sisäisessä keskustelussa, katson mielenkiintoiseksi lisätä tutkimuksen loppuun lyhyen lu-

vun kenttätyömatkani jälkeen tapahtuneesta kehityksestä, josta olen saanut tietoa postitse, Auroville Today -lehden sivuilta.

2000-luvulle siirryttäessä Aurovillen ja tamilikyläläisten suhteet eivät ole erityisesti muuttuneet. Lehden haastattelemien kyläläisten kommentit kuvastavat vaihtelevia asenteita, joista näkyvimpänä ovat muutoksen pelko, korkealle asetetut toiveet, mutta myös kiitollisuus Aurovilleä kohtaan.

”After 33 years, my village is like a small America.”

”They promised our village would be taken care of, but that is not the case today.”

”In Auroville wonders are taking place. Afforestation is going on. My village could not exist without Auroville... It has brought education.” (Auroville Today 11/1999, 7.)

Näyttäisi kuitenkin siltä, että Aurovillen ja kyläläisten väliset suhteet tulevat asteittain parantumaan. Aurovillen Village Action lisää tasaiseen tahtiin resurssejaan ja täten osallistuu kylien hyvinvoinnin kohentamiseen yhä enenevässä määrin. Kun turismi Aurovillen alueella on kasvamassa, on todennäköistä, että jatkossa yhä useammat kyläläiset voivat taloudellisesti hyötyä Aurovillen vaikutuksesta. Toivon mukaan lisääntyvän yhteistyön myötä molemminpuoliset ennakkoluulotkin heikkenevät eikä tamilikysymys ole enää Aurovillessä *ongelma* tai vastaavasti Auroville kyläläisille epämääräinen uhka. Kokonaan Aurovillen ja kyläläisten välistä epäluuloa ei varmasti koskaan saada kitkettyä, mutta mahdollista on, että tuo valitettava ilmiö tulee jäämään enemmän tai vähemmän marginaaliseksi ilmiöksi.

Aurovillen uusiin jäsenkokelaisiin kohdistama käytäntö on kokenut radikaalin muutoksen, sillä majoituskriisin vuoksi *Entry Group* oli marraskuussa 1999 pakotettu jäädyttämään *kaikki* uusien tulokkaiden hakemukset (Ibid., 1). Lukuisten aurovilleläisten ajama yhteismajoituksen lisääminen ei ole ilmeisestikään saanut riittävää tukea kollektiivisuutta arvostavassa yhteisössä. Asumisen laadun kontrastit tulevat varmasti vielä jonkin aikaa vaivaamaan sekä Aurovillen tasa-arvopyrkimyksiä että arkielämää; kun sekä eniten pioneerihenkeä ylläpitävät että tahattomasti vähävaraiset aurovilleläiset asustavat puusta rakennetuissa, yksinkertaisissa kapseleissa tai muissa melko alkeellisissa oloissa, nauttivat jotkut rikkaimmista yllättävän suurista neliömääristä. Asumistilanne liittyy vahvasti tamilikysymykseen, sillä useimmat vähävaraiset tulokkaat ovat juuri tamileita, jotka joutuvat asumaan turhan primitiivisissä oloissa Tulevaisuuden Kaupungissa.

Aurovillen talous jatkaa ”punastellen” tasaista kulkuaan kohti kapitalismia. Yhteisön jäsenten näyttää olevan erittäin hankalaa taistella tuota painovoiman varmuudella etenevää kulkua vastaan. Kiihkeäksikin nouseva keskustelu asiasta jatkuu, mutta käytännön toimet ovat vähissä, joten tämä

yhteisön filosofian vastainen ilmiö kasvattaa voimiaan. Kuitenkin yrityksiä talouden suunnan muuttamiseksi on. Retorisella tasolla Aurovillessä tunnutaan elävän ”suurten muutosten aikoja”, kuten erään aurovilleläisen kommentti ilmentää.

Auroville has [...] not yet been able to manifest the ideal of an internal non-monetary economy. [...] It is my firm conviction that now the time for this next step has come. For we have reached a critical point. Already now, to make this change will be difficult. For if Auroville continues as it does, it will develop into another capitalistic society where one has to work to earn a living. If it continues as it does, it will not realise Mother's ideals. (Ibid. 10/1999, 1.)

Aurovillen filosofista kehitystä ja varsinkin tulokaskäytäntöä varten muodostettu ryhmä muotoili ehdotuksen, jota kohtaan—odotetusti—nousi hyvinkin eriäviä mielipiteitä. Ehdotuksessa tulkittiin uudelleen Äidin Aurovillestä antamia lausuntoja, varsinkin tulokkaista, minkä tuloksena oli vaatimus tulevaisuuden tulokkaiden omaisuuden tietynlaisesta sosialisoinnista. (Ibid. 4/2000, 2.) Ilmeisesti liikaa närää ovat aiheuttaneet yksityiset ulkomaiset tulovirrat, joista lukuisat aurovilleläiset nauttivat. Varojen sosialisointi olisi useiden mielestä Äidin sanojen hurjaa vääristelyä, kun taas toiset näyttävät pitävän sitä uutena askeleena kohti ideaaliyhteisöä. Todennäköisesti sosialisointipyrkimykset jäävät ideatasolle eikä varakkaiden aurovilleläisten tai tulokkaiden tarvitse pelätä rahavirtojen suuntautumista yhteisön hyväksi. On jokseenkin totta, että aurovilleläiset elävät taloudellisesti muutoksen aikaa, sillä olettaisin, että pian yhteisön on päätettävä suhteestaan filosofiaansa: voiko ”oikeaa” aurovilleläistä utopiaa rakentaa kapitalismissa? Yksi positiivinen muutos kohti kollektivismia on Aurovillen keskusruokalan, *Solar Kitchenin*, päätös jakaa ilmaista ruokaa kaikille niille aurovilleläisille, jotka eivät (omatuntonsa mukaan) kykene maksamaan ruuastaan. Jokainen ruokalan asiakas saa uuden käytännön mukaan maksaa omatuntonsa mukaisen korvauksen ateriasaan. (Ibid. 1/2000, 2.) Minkä suunnan aurovilleläiset päättävätkään taloutensa suhteen valita, tie ei ole helppo kuljettavaksi, sillä niin kuin tasa-arvoa ajavassa kapitalistisessa yhteisössä on omat risiriitansa, on maailmanhistoria osoittanut vahvan sosialisminkin surulliset seuraukset.

Vuosituhaten alkajaisiksi Auroville oli hetken aikaa vakavan, yhteisön ulkopuolelta tulevan ongelman edessä. Auroville Today (2/2000) uutisoi, että suuri ala Aurovillen sisällä olevaa vierasmaata on myyty intialaiselle sijoitusyhtiölle, jonka aikomuksena oli rakentaa yhteisön sisään lomasuntoja 700 turistille. Aurovilleläisten järjestivät alueen ulkoreunalle hiljaisen mielenosoituksen gandhimaiseen tapaan. Myönnytyksiä ei syntynyt ja aurovilleläiset maalasivat uhkakuvia henkisyttä rapauttavan turismin vyörystä. Tamilikyläläiset sen sijaan olivat tyytyväisiä suunnitelmista, sillä alueelle uskottiin syntyvän lukuisia uusia työpaikkoja rakennustyön ja palvelujen piirissä. Lopulta

sijoitusyhtiö kuitenkin perui rakennussuunnitelmansa ja aurovilleläiset saivat huokaista helpotuksestaan. Vaikka tilanne päätyikin onnellisesti, on Aurovillen ulkopuolinen paine merkittävä haaste yhteisön lähitulevaisuudessa.

Selvää on, että Auroville tarvitsee merkittävästi enemmän maata rakentaakseen kaupunkinsa. Vuonna 1999 yhteisö omisti 720 hehtaaria maata, mutta alkuperäisen suunnitelman mukaan maata tullaan tarvitsemaan kaksituhatta hehtaaria. (Ibid. 5/1999.) Auroville siis omistaa reilun kolmasosan tarvitsemastaan maasta eikä lopun maa-alan hankkiminen ole helppoa maanhintojen kohotessa reipasta vauhtia. Lisäksi Aurovillen asemakaava ei ole juuri noudattanut alkuperäistä suunnitelmaa, vaan asutus on levinnyt kaupungin rajojen ulkopuolelle ja yhteisön (kaupalliseksi) keskuksiksi on muodostumassa Kuilapalayamin kylän alue Aurovillen kaakkoisessa periferiassa. Jälleen aurovilleläisten on puntaroitava suhdettaan perustusfilosofiaansa: kuinka kirjaimellisesti korkealentoiset suunnitelmat on otettava? Tuskin yhteisön asemakaavaa ryhdytään väkisinkään muuttamaan ja taloja purkamaan galaksimallin tieltä, vaan mitä ilmeisemmin *Jumalallisen Anarkian* voima saa ohjata Aurovillen fyysisen muodostumisen vaiheita ja täten odotettavissa on arvaamattomiakin filosofis-rakenteellisia syrjähyppyjä.

Ei liene liioittelua väittää, että Auroville on jatkossakin mitä mielenkiintoisin kulttuuriantropologinen tutkimuskohde. Yhteisön tulevaisuudessa on odotettavissa nykyistäkin suurempaa vastakkainasettelua. Kenties vahvempaa polarisoitumista tapahtuu *konkareiden* ja *modernien* välillä. Kenties Auroville alkaa hiljakseen muuttua erikoiseksi länsimaiseksi kyläksi, jonka kollektiiviseen muistiin sisältyy välähdykset menneisyyden yrityksistä muuttaa maailmaa paremmaksi paikaksi. Voi myös olla, että Auroville kokee jonkinlaisen perustusfilosofiaa koskevan uudelleensyntyminen ja toteuttaa radikaaleja muutoksia niin talouden kuin hengellisyyden piirissä. Ikävin skenaario kuvailee Auroville-nimisen turistikeskittymän, jossa rikkaat länsimaalaiset voivat tamilityövoiman palveluista nauttien elää lokoisia päiviä korkotuloillaan. Tapahtui kuinka tapahtui, lienee todennäköistä, että Auroville tulee jatkossakin olemaan kiinnostava esimerkki tavanomaisesta poikkeavasta elämästä ja siitä, kuinka moninaisia tapoja on viettää ihmiselämää ja pyrkiä onneen.

LÄHTEET

Haastattelut

Nimi	Sukupuoli	Ammatti	Syntymä- vuosi	Kotimaa	Haastat- telupvm	Tallennus	Lähde
Bhavana	nainen	kehitystyö	1943	USA	25.7.1999	ääninauha	JJ
Cayce	mies	opiskelija	1974	Kanada	21.6.1999	ääninauha	JJ
Charlie	mies	maatalous	1951	USA	3/1999 12.8.1999	litterointi ääninauha	AuAr JJ
Charu	mies	keittiöapul., taiteilija	1963	Intia	5.8.1999	ääninauha	JJ
Divakar	mies	insinööri	1950	Ranska	12.3.1999	litterointi	AuAr
Govind	mies	insinööri	..	Intia	16.7.1999	ääninauha	JJ
Jehuda	mies	psykologi	1954	Saksa	29.7.1999	ääninauha	JJ
Jill	nainen	opettaja	1947	USA	22.7.1999	ääninauha	JJ
Judith	nainen	hallinto	1946	Englanti	3/1999	litterointi	AuAr
Karl-Heinz	mies	työnjohtaja	1952	Saksa	10.8.1999	ääninauha	JJ
Kathryn	nainen	talous	1953	USA	26.7.1999	ääninauha	JJ
Laura	nainen	liiketoiminta	1955	USA	3/1999	litterointi	AuAr
Martin	mies	puutarhuri	1953	Sveitsi	27.6.1999	ääninauha	JJ
Matthew	mies	opiskelija	1973	Kanada	10.7.1999	ääninauha	JJ
Partha	mies	opettaja	1973	Intia	2.8.1999	ääninauha	JJ
Pierro / Gloria	mies / nainen	arkkitehti / arkkitehti	1935 / 1933	Italia	3/1999	litterointi	AuAr
Priya	nainen	sosiologi, kirjailija	1946	Englanti	20.7.1999	ääninauha	JJ
Robert	mies	opiskelija	..	Saksa	11.8.1999	ääninauha	JJ
Ron / Janet	mies / nainen	lääkäri / kotirouva	1956 / 1957	Hollanti	29.7.1999	ääninauha	JJ
Roy	mies	rehtori	1924	Englanti	23.6.1999	ääninauha	JJ
Satprem	mies	arkkitehti	..	Ranska	10.8.1999	ääninauha	JJ
Senthil	mies	opettaja	1973	Intia	22.7.1999	ääninauha	JJ
Shradhavan	nainen	kielenkäänt.	1942	Englanti	3/1999	litterointi	AuAr
Smitha	nainen	opettaja	1978	Intia	16.7.1999	KPK	JJ
Stuart	mies	sosiologi	1957	Kanada	15.7.1999	ääninauha	JJ
Suzie	nainen	opettaja	1948	USA	13.8.1999	ääninauha	JJ
Tekeste	mies	eläkkeellä	..	Etiopia	27.6.1999	ääninauha	JJ
Thillai	mies	opettaja, tutkija	1959	Intia	21.7.1999	ääninauha	JJ
Tim	mies	tietoteknol.	1937	Englanti	13.3.1999	litterointi	AuAr
Yoeri	mies	opiskelija	1968	Belgia	3.8.1999	ääninauha	JJ

Kirjallisuus

Painetut

Adams, William Y. (1998): *The Philosophical Roots of Anthropology*. Center for the Study of Language and Information, Stanford, California.

Alan & Tim (1998): *The Auroville Handbook*. Auroville Communication Center, Auroville.

Auroville. Education (tekstissä: AE) (1997). Auroville Publication Group, Auroville.

Auroville. Farms (1996). Auroville Publications Group, Auroville.

Auroville. Introduction (tekstissä: AI) (1997). Auroville Publication Group, Auroville.

Auroville. The City The Earth Needs (tekstissä: ACEN) (1998). Auroville Project Coordination Group, Auroville.

Auroville. The Greening of a Wasteland (tekstissä: AGW) (sa). Auroville Greenwork Resource Center, Auroville.

Auroville Today. Kuukausittain Aurovillessä ilmestyvä sanomalehti. Numerot: 5, 10 & 11/1999; 1, 2 & 4/2000.

Bloch, Ernst (1986): *The Principle of Hope*. Basil Blackwell Ltd., Oxford.

Davis, J. C. (1983): *Utopia and the ideal society. A study of English utopian writing 1516—1700*. Cambridge University Press, Cambridge.

Donskis, Leonidas (1999): *The End of Ideology and Utopia?: Moral Imagination and Cultural Criticism in the Twentieth Century*. Helsinki, Yliopistopaino.

G., Alain (1997): *Auroville. A Dream Takes Shape*. Alain G., (painettu All India Press, Pondy).

Goodwin, Barbara (1978): *Social Science and Utopia. Nineteenth-Century Models of Social Harmony*. The Harvester Press, Sussex.

Gothóni, René (1993): *Paradise within Reach. Monasticism and Pilgrimage on Mt Athos*. Helsinki University Press, Helsinki.

Hitler, Adolf (1934): *Mein Kampf. Zwei Bände in einem Band*. München.

Hostetler, John A. (1983): *Amish Society*. The Johns Hopkins University Press, Baltimore.

Itkonen-Kaila, Marja (1984): *Thomas More ja hänen Utopiansa*. Teoksessa **More, Thomas: Utopia**. Werner Söderström Osakeyhtiö, Juva.

Ideals of Auroville. Extracts From Conversations and Statements about Auroville in Mother's Agenda (1999). Auroville Foundation, Auroville.

Joining Auroville (sa). Entry Group, Auroville.

Kanter, Rosabeth Moss (1972): *Commitment and Community. Communes and Utopias in Sociological Perspective*. Harvard, Cambridge.

Kateb, George (1963): *Utopia and its Enemies*. Collier-Macmillan Ltd., London.

Kautsky, Karl (1959): *Thomas More and his Utopia*. Russel & Russel, New York.

Kumar, Krishnan (1991a): *Utopia and Anti-Utopia in Modern Times*. Basil Blackwell Ltd., Oxford.

Kumar, Krishnan (1991b): *Utopianism*. Milton Keynes Open University Press, Buckingham.

Lehtonen, J. V. (1997): *Johdanto*. Teoksessa **Rousseau, Jean-Jacques**: *Yhteiskuntasopimuksesta*. Karisto, Hämeenlinna.

Luoma, Matti (1994): *Sri Aurobindo: moderin Intian johtava visioääriyogafilosofi*. Tampereen yliopisto, Tampere.

Mannheim, Karl (1976): *Ideology and Utopia. An Introduction to the Sociology of Knowledge*. Routledge and Kegan Paul Ltd., London.

Miettinen, Jukka O. (1999): *Intia. Kaupunkeja, kulttuureja, historiaa*. Otava, Helsinki.

More, Thomas (1984): *Utopia*. Werner Söderström Osakeyhtiö, Juva.

Negley, Glenn & Patrick, J. Max (1962): *The Quest for Utopia. An Anthology of Imaginary Societies*. Doubleday, Garden City (N.Y.).

Nozick, Robert (1974): *Anarchy, State, and Utopia*. Basic Books Inc., New York.

Nykysuomen sanakirja 3 (1978). Werner Söderström Osakeyhtiö, Porvoo.

Peltoniemi, Teuvo (1985): *Kohti parempaa maailmaa. Suomalaisten ihannesiirtokunnat 1700-luvulta nykypäivään*. Otava, Helsinki.

Perspectives For a New Millennium. Extracts From Sri Aurobindo and the Mother. Center of Indian Studies, Auroville.

Pitkänen, Pirkko (1998): *Platon ja ideaaliyhteisö*. Teoksessa **Kotkavirta, Jussi & Laitinen, Arto** (toim.): *Yhteisö. Filosofian näkökulmia yhteisöllisyyteen*. Jyväskylän yliopisto.

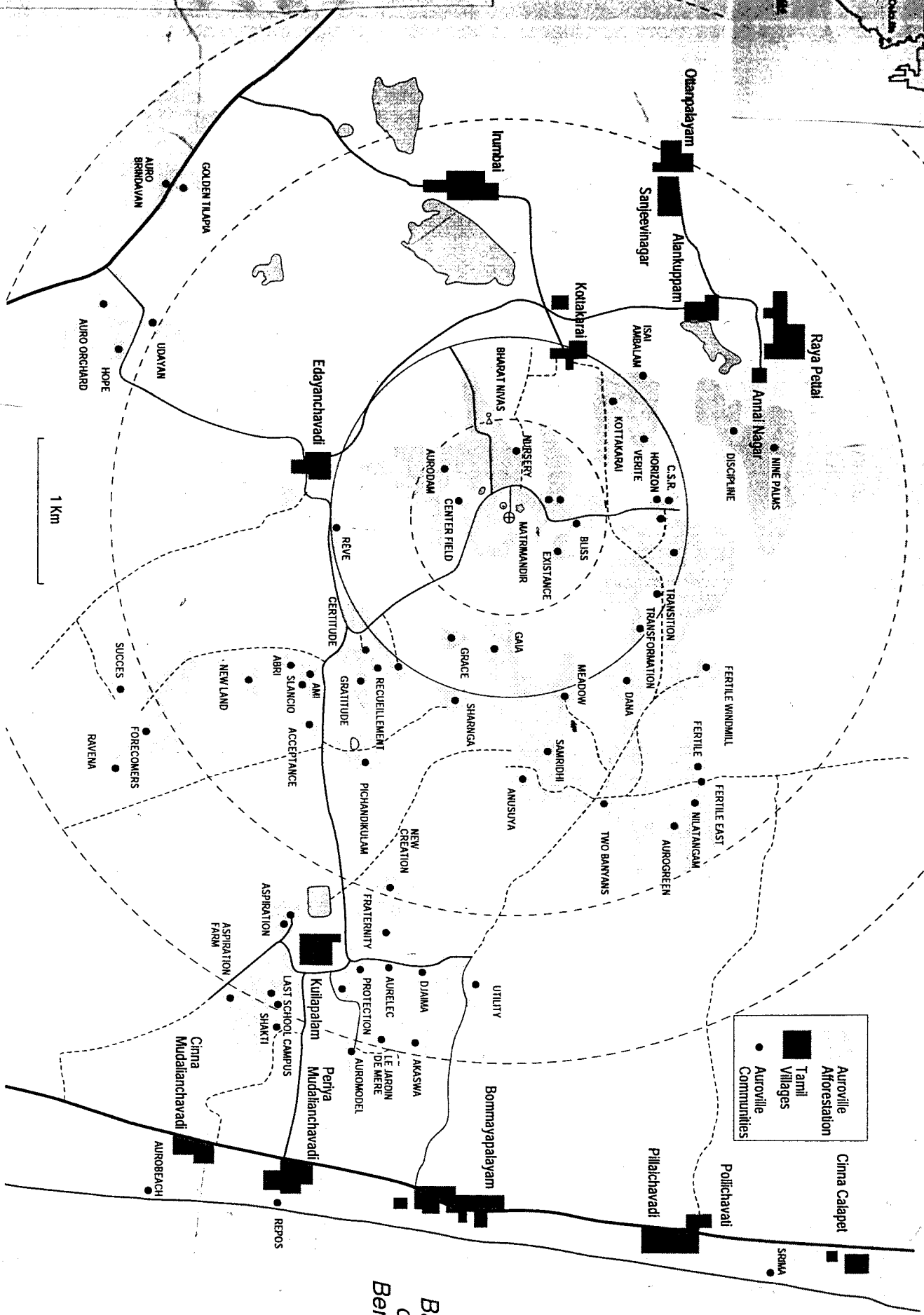
Platon (1981): *Teokset IV. Valtio*. Otava, Helsinki.

- Purani, A. B.** (1995): *The Life of Sri Aurobindo*. Sri Aurobindo Ashram, Pondicherry.
- Ricoeur, Paul** (1986): *Lectures on Ideology and Utopia*. Edited by George H. Taylor. Columbia University Press, New York.
- Rousseau, Jean-Jacques** (1997): *Yhteiskuntasopimuksesta*. Karisto, Hämeenlinna.
- Satprem** (1996): *Sri Aurobindo or the Adventure of Consciousness*. Institut de Recherches Évolutives, Paris.
- Sullivan, W. M.** (1994): *The Dawning of Auroville*. Auroville Press, Auroville.
- The Auroville Adventure* (tekstissä: AVA) (1998). Auroville Today, Auroville.
- The Mother On Auroville* (tekstissä: MOA) (1993). All India Books, Pondicherry.
- Towards Auroville* (1973). Sri Aurobindo Society, Pondicherry.
- Vesterinen, Ilmari** (1992): *Geishat. Ja muita etnologisia kirjoituksia*. Karisto Oy, Hämeenlinna.
- Wiklander, Nils** (1989): *From Laboratory to Utopia. An Inquiry into the Early Psychology and Social Philosophy of B. F. Skinner*. Göteborgs universitet, Göteborg.
- Vrekhem, Georges van** (1999): *Beyond Man. The Life and Work of Sri Aurobindo and the Mother*. HarperCollins Publishers, New Delhi.
- Välimäki, Pauli** (1984): *Vaihtoehtoinen elämäntapa. Kokemuksia ja unelmia*. Kirjapaja, Rauma.

Painamattomat

- Jouhki, Jukka** (1999): *Auroville. Tutkimus utopiyhteisöstä Intiassa*. Jyväskylän yliopiston etnologian laitos.
- Leard, Stuart R.** (1993): *The International Township of Auroville, Tamil Nadu, India: the Routinization of Charisma in a Context of an Inner-Worldly Mystical Orientation*. Department of Sociology, University of Saskatchewan, Saskatoon, Canada.
- Lorenzo, David** (1993): *How the Sun-Word Rises: Cultural Synthesis and Discursive Persistence in the Aurobindo Movement of India*. Faculty of the Graduate School of Yale University.
- Purushotham, Surendran** (1990): *Auroville: a Historical Study Since Its Inception*. Department of History, Madras Christian College (Autonomous), India.

LIITE 1. AUROVILLEN KARTTA.

1 Km

Auroville Afforestation Stations
 Tamil Villages
 Auroville Communities

Bay of Bengal

LIITE 2. HAASTATTELURUNKO.

- Mistä kuulit ensimmäisen kerran AV:stä?
- Kuinka päädyit AV:een?
- Mikä AV:ssä viehätti sinua eniten?
- Olitko jo tutustunut Sri Aurobindon tai Äidin ajatteluun?
- Millaista uuden elämän aloittaminen AV:ssä oli?
- Mitä teit / teet työkseksi?
- Millaisia eroja on nykyisen ja aikaisemman AV:n välillä?
- Mitkä ovat mielestäsi AV:n suurimmat haasteet?
- Miltä AV:n tulevaisuus näyttää?
- Mitä mieltä olet AV:n kansainvälisestä / monikulttuurisesta ilmapiiristä?
- Kuinka hoitaisit AV:n ja tamilikylien välisiä suhteita?
- Mitä mieltä olet Sri Aurobindon ja Äidin ajattelusta?
- Millaisia ihmisiä Sri Aurobindo ja Äiti olivat?
- Mitä mieltä olet Aurobindon yli-ihmisteoriasta?
- Mitkä ovat AV:n perustusfilosofian tärkeimmät seikat?
- Mitä mieltä olet rahattomasta taloudesta?
- Kuinka usein käyt kotimaassasi?
- Aiotko asua loppuelämäsi AV:ssä?
- Millainen tavallinen päiväsi on?
- Mitä teet vapaa-aikanasi?
- Kuinka muuttaisit AV:ä?
- Mitkä ovat AV:n parhaimmat puolet?
- Mikä on AV:n merkitys ulkomaailmalle?
- Mikä on ulkomaailman merkitys AV:lle?

LIITE 3. MOTHER'S DREAM.

(Lähde: <http://www.auroville.org/vision/charterfr.html>, 3.10.2000 klo 10.48)

”There should be somewhere upon earth a place that no nation could claim as its sole property, a place where all human beings of goodwill, sincere in their aspiration, could live freely as citizens of the world, obeying one single authority, that of the supreme Truth; a place of peace, concord, harmony, where all the fighting instincts of man would be used exclusively to conquer the causes of his suffering and misery, to surmount his weakness and ignorance, to triumph over his limitations and incapacities; a place where the needs of the spirit and the care for progress would get precedence over the satisfaction of desires and passions, the seeking for pleasures and material enjoyments.

In this place, children would be able to grow and develop integrally without losing contact with their soul. Education would be given, not with a view to passing examinations and getting certificates and posts, but for enriching the existing faculties and bringing forth new ones. In this place titles and positions would be supplanted by opportunities to serve and organize. The needs of the body will be provided for equally in the case of each and everyone. In the general organisation intellectual, moral and spiritual superiority will find expression not in the enhancement of the pleasures and powers of life but in the increase of duties and responsibilities.

Artistic beauty in all forms, painting, sculpture, music, literature, will be available equally to all, the opportunity to share in the joys they bring being limited solely by each one's capacities and not by social or financial position.

For in this ideal place money would be no more the sovereign lord. Individual merit will have a greater importance than the value due to material wealth and social position. Work would not be there as the means of gaining one's livelihood, it would be the means whereby to express oneself, develop one's capacities and possibilities, while doing at the same time service to the whole group, which on its side would provide for each one's subsistence and for the field of his work.

In brief, it would be a place where the relations among human beings, usually based almost exclusively upon competition and strife, would be replaced by relations of emulation for doing better, for collaboration, relations of real brotherhood”.

(The Mother, 1954)

LIITE 4. AUROVILLEN VÄKILUVUN KEHITYS.

(Lähde: AuAr)

VUOSI	MÄÄRÄ	HUOMIOITA
1972	320	Sis. myös ne aurovilleläiset, jotka asuvat yhteisön ulkopuolella
1974	322	Sis. myös aurovilleläiset, jotka asuvat yhteisön ulkopuolella
1977	350	-
1978	509	-
1980	676	sis. 117 tulokasta
1981	447	Ei sis. tulokkaita, joita oli hyvin vähän
1982	507	Sis. tulokkaat
1983	517	Sis. tulokkaat
1984	534	Sis. tulokkaat
1985	622	Sis. tulokkaat
1986	635	Sis. tulokkaat
1987	637	Sis. tulokkaat
1988	583	Sis. tulokkaat
1989	828	Sis. tulokkaat
1990	737	Sis. tulokkaat
1991	685	Sis. tulokkaat
1992	826	Sis. tulokkaat
1993	1022	Sis. tulokkaat
1994	1079	Sis. tulokkaat
1995	1179	Sis. tulokkaat
1996	1221	Sis. tulokkaat
1997	1303	Sis. tulokkaat
1998	1332	Sis. tulokkaat
1999	1553	Sis. tulokkaat

LIITE 5. AUROVILLELÄISET¹ KANSALLISUUKSITTAIN.

(Lähde: <http://www.auroville-india.org/orgztion/orgztionfr.html>, 16.3.2000 klo 13.56)

<u>KANSALLISUUS</u>	<u>LUKUMÄÄRÄ / %</u>
Amerikkalaiset	56 / 3,6 %
Australialaiset	22 / 1,4 %
Belgialaiset	26 / 1,7 %
Brittiläiset	36 / 2,3 %
Espanjalaiset	32 / 2,1 %
Hollantilaiset	70 / 4,5 %
Intialaiset	538 / 34,4 %
Italialaiset	73 / 4,7 %
Kanadalaiset	20 / 1,3 %
Ranskalaiset	271 / 17,3 %
Saksalaiset	227 / 14,5 %
Sveitsiläiset	45 / 2,3 %
Venäläiset	28 / 1,8 %
<u>Muut</u>	<u>120 / 7,7 %</u>
Yhteensä	1564 / 100 %

¹ Sisältää myös pitkäaikaiset vieraat. Luvut joulukuulta 1999.

LIITE 6. OIKEA AUROVILLELÄINEN.

(Lähde: <http://www.auroville.org/vision/charterfr.html>, 3.10.2000 klo 10.50)

To be a True Aurovillian

1. The first necessity is the inner discovery in order to know what one truly is behind social, moral, cultural, racial and hereditary appearances. At the center there is a being free, vast and knowing, who awaits our discovery and who ought to become the active center of our being and our life in Auroville.
2. One lives in Auroville in order to be free from moral and social conventions; but this freedom must not be a new slavery to the ego, to its desires and ambition. The fulfillment of one's desires bars the way to the inner discovery which can only be achieved in the peace and transparency of perfect disinterestedness.
3. The Aurovillians should lose the sense of personal possession. For our passage in the material world, what is indispensable to our life and to our action is put at our disposal according to the place we must occupy. The more we are consciously in contact with our inner being, the more are the exact means given to us.
4. Work, even manual work, is something indispensable for the inner discovery. If one does not work, if one does not put his consciousness into matter, the latter will never develop. To let the consciousness organize a bit of matter by means of one's body is very good. To establish order around oneself helps to bring order within oneself. One should organize one's life not according to outer and artificial rules, but according to an organized inner consciousness, for if one lets life go on without subjecting it to the control of the higher consciousness, it becomes fickle and inexpressive. It is to waste one's time in the sense that matter remains without any conscious utilization.
5. The whole earth must prepare itself for the advent of the new species, and Auroville wants to work consciously to hasten this advent.
6. Little by little it will be revealed to us what this new species must be, and meanwhile the best course is to consecrate oneself entirely to the Divine. The only true freedom is the one obtained by union with the Divine. One can unite with Divine only by mastering one's ego. (The Mother, 1970)

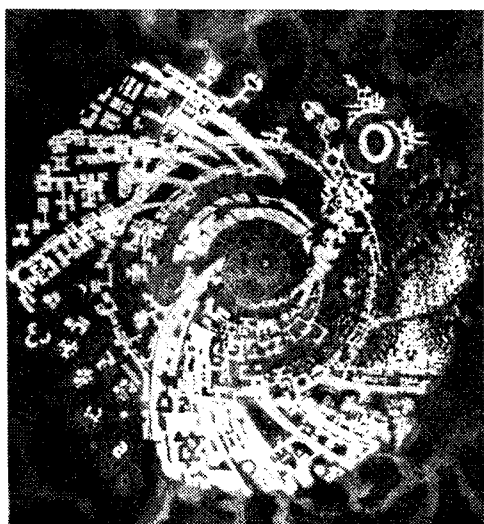
KUVAT (viitattu tekstissä)

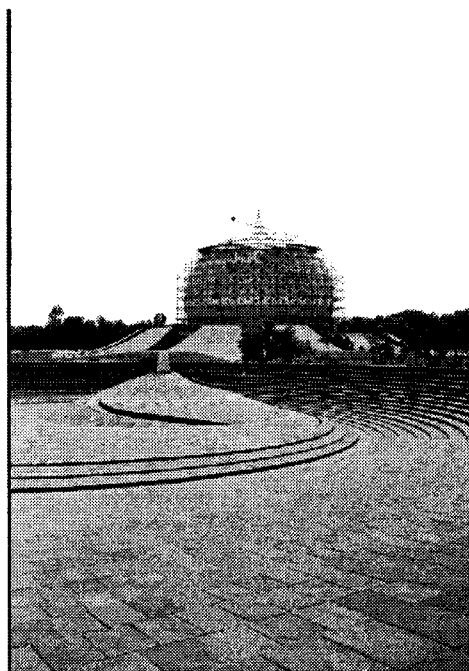
Kuva 1. Sri Aurobindo.

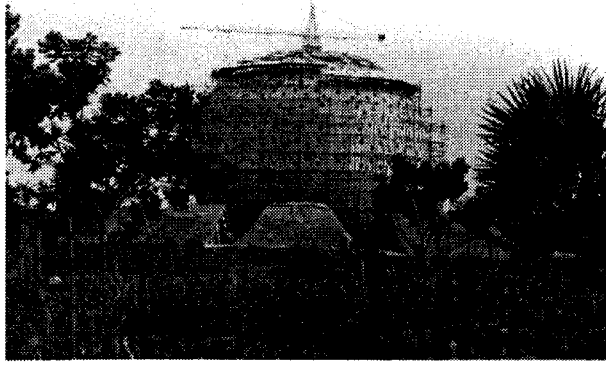
Kuva 2. Mirra Alfassa eli Äiti.

Kuva 3. Aurovillen galaksimalli.

Kuva 4. Matrimandir ja amfiteatteri.

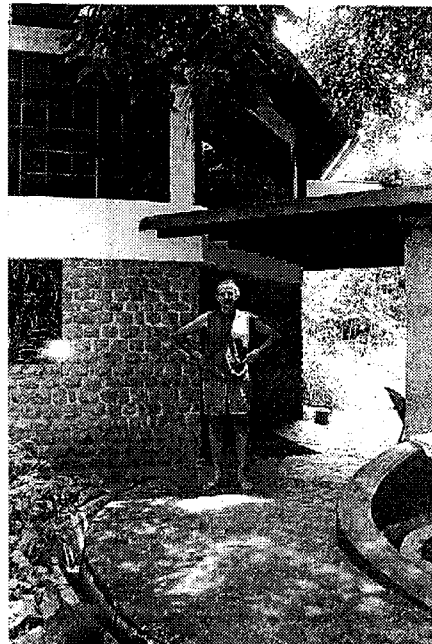
Kuva 5. Matrimandir, jota tulee ympäröimään lukuisat puutarhat

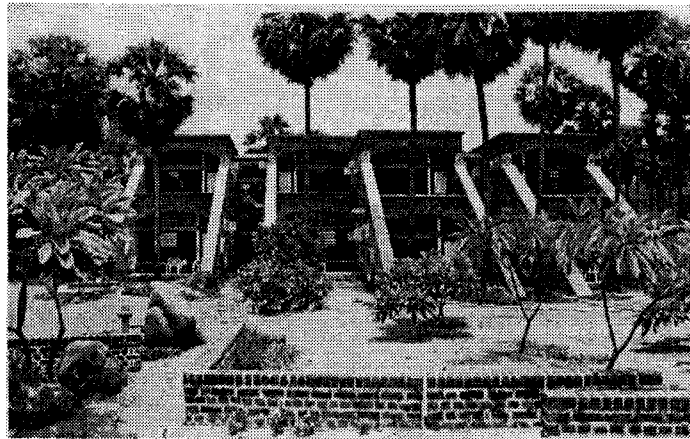
Kuva 6. "Konkarishenkinen" talo.

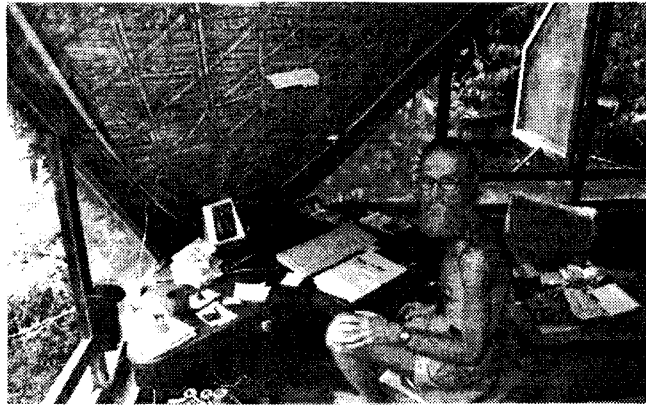
Kuva 7. Yksinkertaista, toimivaa asumista.

Kuva 8. Nykyaikaista rakennustyyliä.

Kuva 9. Mukava majoitusvaihtoehto *Quietissa*.

Kuva 10. Uutta ja vanhaa: konkari tietokoneen ääressä puumajassaan.

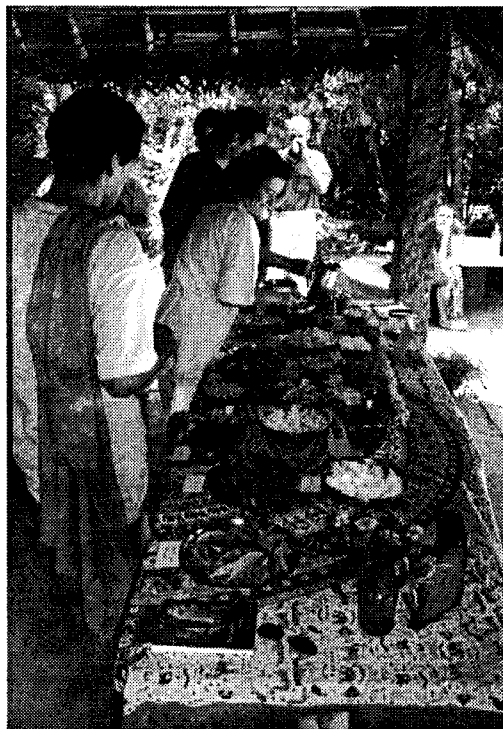
Kuva 11. New Creation Schoolin luokkarakennuksia.

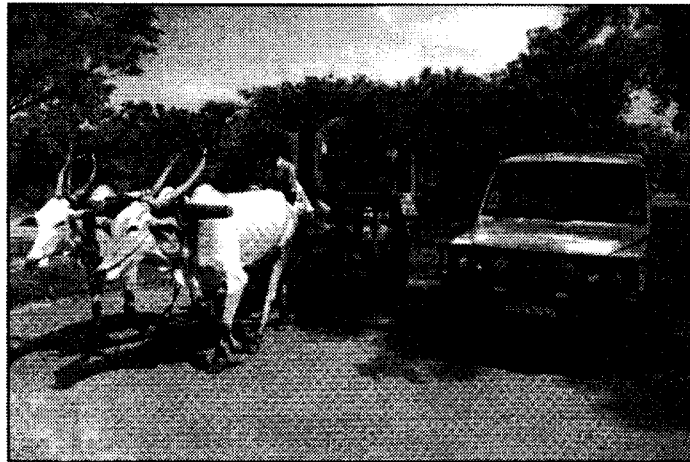
Kuva 12. New Creation Schoolin oppilaita.

Kuva 13 (yllä). VAG:n järjestämä ompelukurssi kyläläisille.
Kuva 14 (alla). Kukkia lounaaksi.

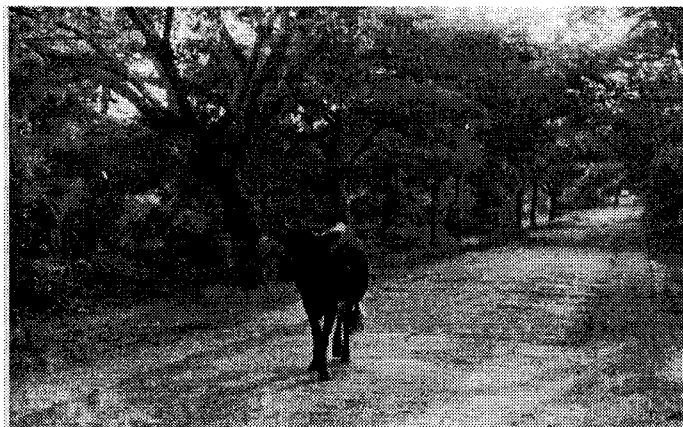
MUITA KUVIA AUROVILLESTÄ

Uutta ja vanhaa Aurovillen teillä.

Yhteisön yleisin kulkuneuvo (yllä).
Toisinaan Aurovillen tiet ovat hiljaisia (alla).

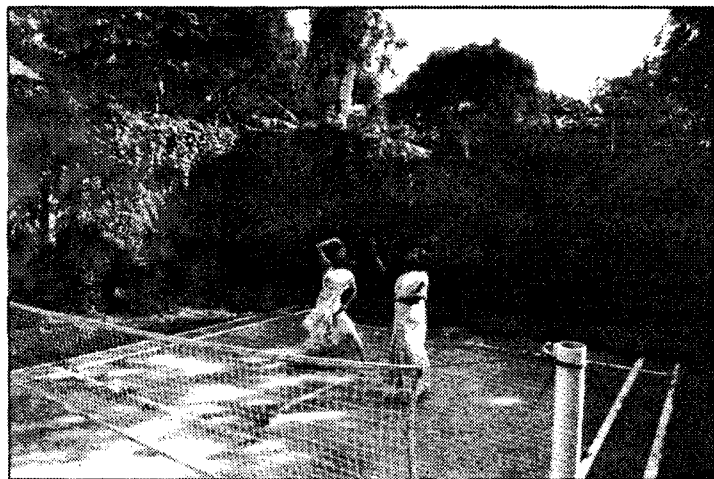

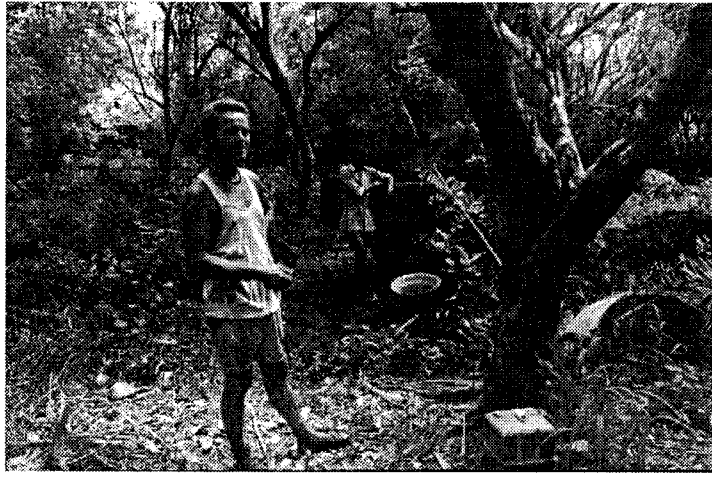
Puutarhuri aloittaa päivänsä tervehtimällä Ganeshaa.

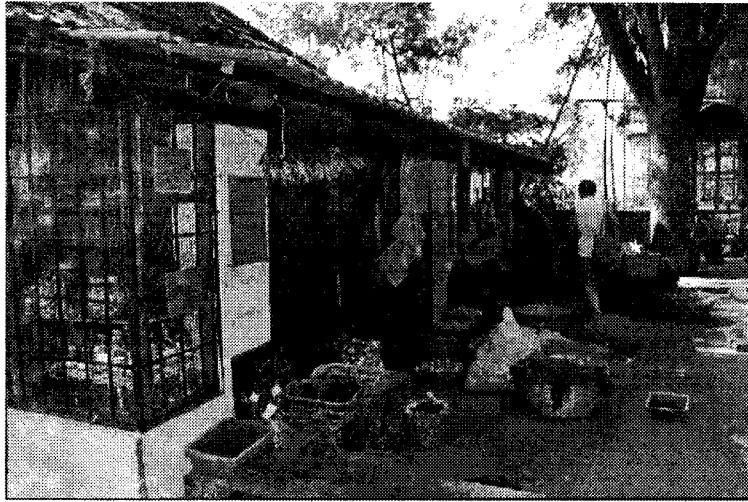
Tamilinainen aloittaa päivänsä piirtämällä *kolamin*.

Ruokatunnilla voi ehtiä urheilemaan.

Tauko kompostoinnista.

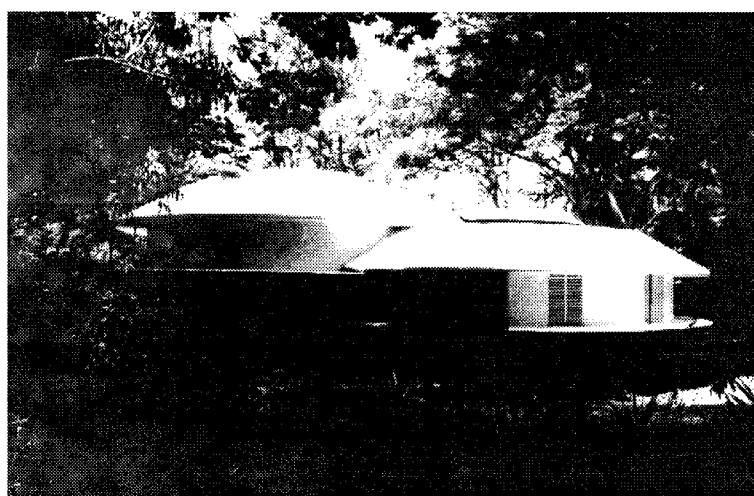
Yksi sekatavarakauppa Aurovillessä.

Tamilikylä Aurovillessä: Kuilapalayamin keskustaa.

Rakennustyyliä utopiassa: yogahalli Vêrité-yhteisössä.

Yksi Tulevaisuuden Kaupungin koti.

Aurovilleläiset jammaavat Jazz-illassa.